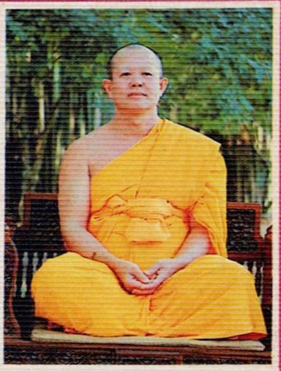
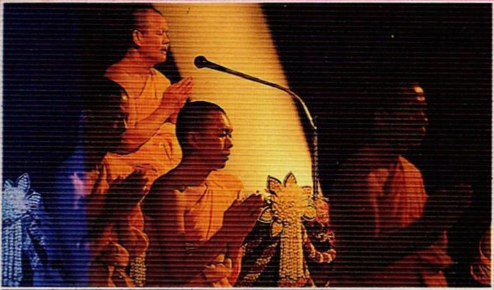
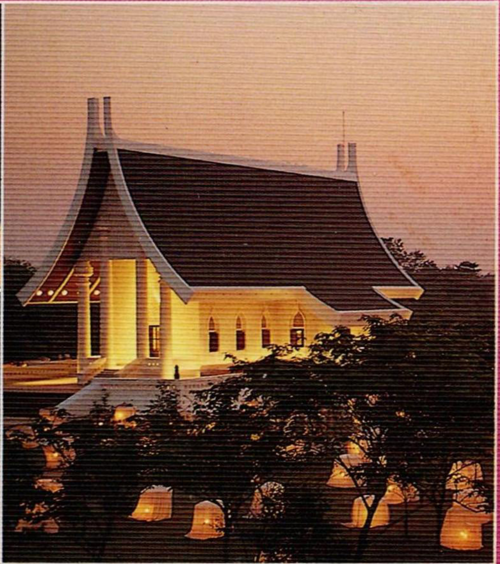
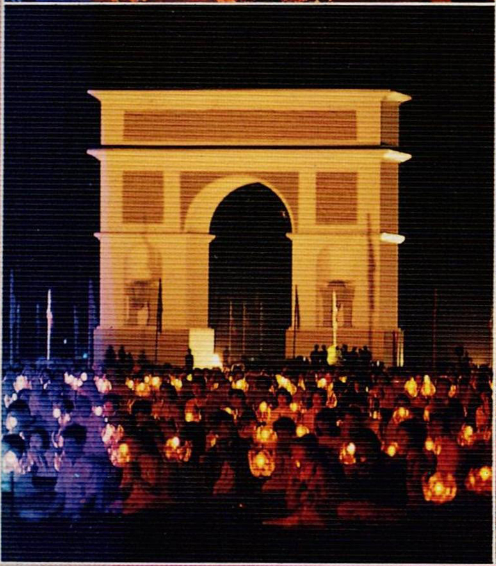
หลวงพ่อ ตอบปัญหา

เพื่อ ทุกคนไซ้

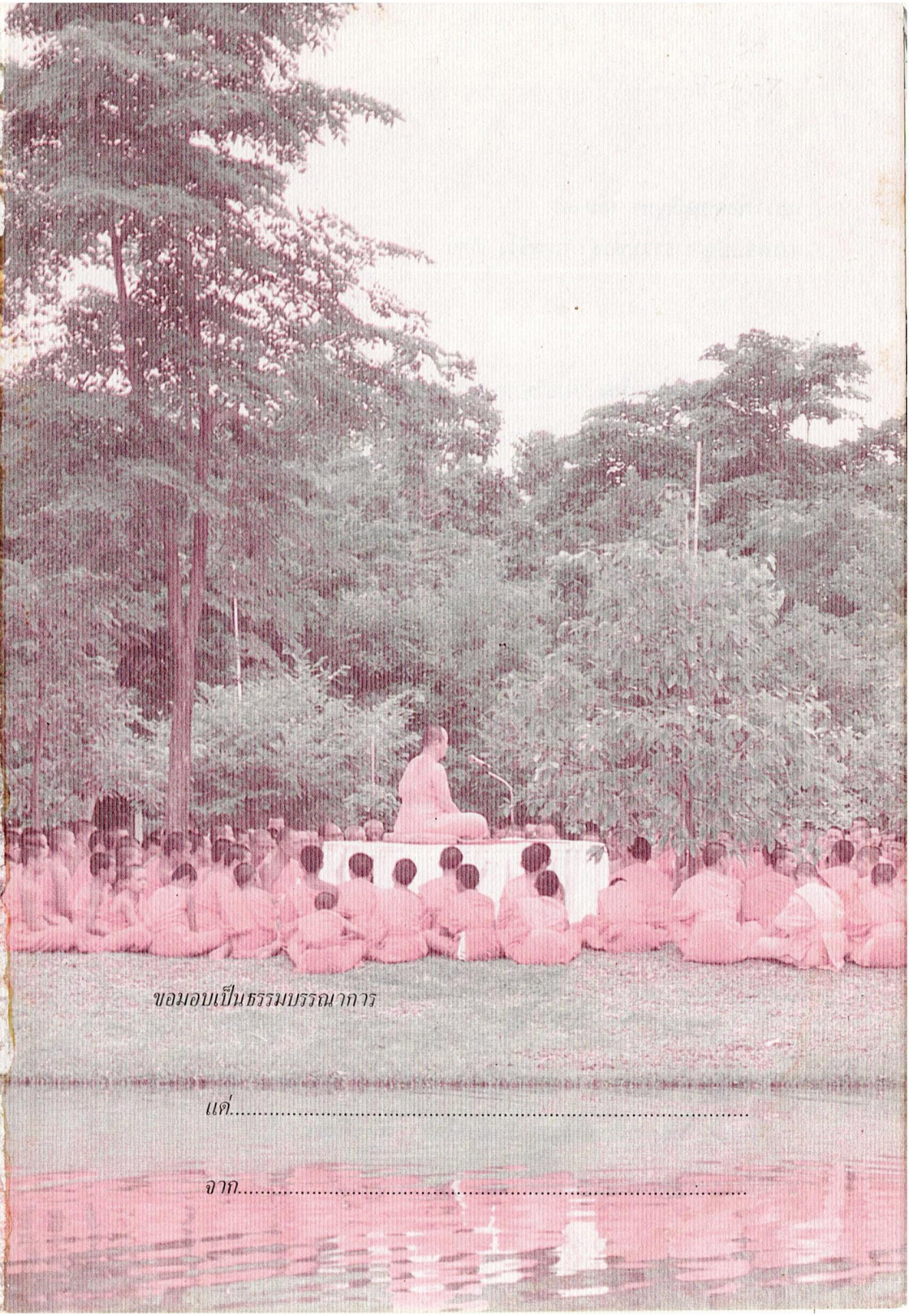

มูลนิธิธรรมกาย

เล่ม ๓

ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการ

แด่..

จาก..

หลวงพ่อตอบปัญหา เล่ม ๓

การตอบปัญหาธรรมของ ทตฺตชีโว ภิกฺขุ

ผู้รวบรวมและเรียบเรียง : ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย

พิมพ์ครั้งแรก : วารสารกัลยาณมิตร (พ.ศ. ๒๕๓๑)

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๑ : เมษายน ๒๕๓๒

ISBN 974-505-797-5

ราคาจำหน่าย ๓๐ บาท

สั่งซื้อได้ที่ บ้านหนูแก้ว
๘๖ ถ. สี่พระยา แขวงมหาพฤฒาราม เขตบางรัก กรุงเทพ ฯ ๑๐๕๐๐
โทร. ๒๓๕-๐๓๔๐-๑

รายได้สมทบทุนการศึกษาค้นคว้าธรรมะในพระพุทธศาสนา

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ โดย มูลนิธิธรรมกาย

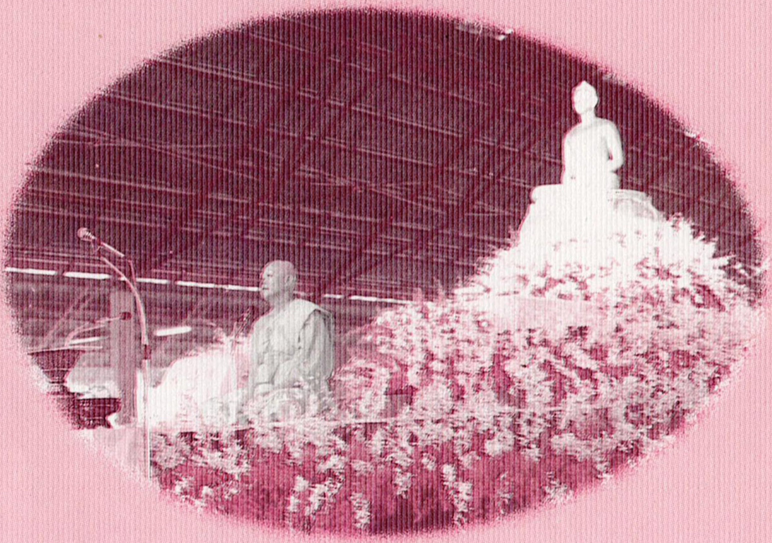
มูลนิธิธรรมกาย

วัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

หลวงพ่อตอบปัญหา

เล่ม ๓

รวบรวมและเรียบเรียงจากการตอบปัญหาธรรมของ

พระเผด็จ ทัตตชีโว

คำนำ

หลวงพ่อตอบปัญหาเล่ม ๓ นี้ ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย ได้รวบรวมจากคำถามที่มีผู้เขียนขึ้นถามหลวงพ่อทัตตชีโว หลังจากที่ท่านแสดงพระธรรมเทศนาจบแล้ว และจากคำถามที่ผู้อ่านหนังสือหลวงพ่อตอบปัญหาเล่ม ๑ และเล่ม ๒ เขียนถามมา ซึ่งในเล่มนี้จะเป็นคำถามบนศาลาเป็นส่วนใหญ่

ท่านผู้อ่านที่ประสงค์จะถามปัญหาใด ๆ กรุณาเขียนคำถามแล้วส่งมาที่

ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย
ต. คลองสาม อ. คลองหลวง
จ. ปทุมธานี ๑๒๑๒๐
(หลวงพ่อตอบปัญหา)

ฝ่ายวิชาการฯ จะนำคำถามของท่านขึ้นกราบเรียนถามหลวงพ่อ และจะทยอยพิมพ์ลงใน**วารสารกัลยาณมิตร** ซึ่งเป็นวารสารรายเดือนของมูลนิธิธรรมกาย จากนั้น จะจัดพิมพ์เป็นเล่มเช่นนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการรวบรวมคำถาม-คำตอบไว้ในที่เดียวกัน มิให้กระจัดกระจาย และสะดวกแก่การค้นหา

เนื่องจากได้มีผู้ส่งคำถามมามากมาย ฉะนั้น หากท่านผู้ใดได้รับคำตอบของท่านล่าช้า ฝ่ายวิชาการกราบขออภัยด้วย แต่ก็จะพยายามเร่งให้รวดเร็วขึ้น และทยอยพิมพ์ไปตามลำดับของคำถามที่ส่งเข้ามา

ขออนุโมทนาต่อท่านผู้อ่าน ที่ท่านนำความรู้ความคิดที่ถูกต้องไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตัวท่านเองและสังคม ขออนุโมทนาต่อผู้ถามปัญหาที่ปัญหาของท่านย่อมจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวท่านเองและต่อตัวผู้อื่นด้วย และขออนุโมทนาต่อทุกท่านที่มีส่วนช่วยในการจัดทำหนังสือนี้ จนสามารถแพร่หลายไปสู่ผู้อ่านทั้งหลาย ให้เขามีความเข้าใจถูกในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง แล้วดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุขตามทำนองคลองธรรม

ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย

๒๐ มีนาคม ๒๕๓๒

สารบัญ

พระธรรมกาย

พระประธานที่วัดพระธรรมกาย จำลองแบบมาจากพระธรรมกายในตัว ซึ่งเราทุกคนสามารถเห็นเหมือนกันในสมาธิ

ถาม

ทำไมพระประธานวัดพระ-ธรรมกายจึงไม่เหมือนกับพระประธานของวัดอื่น ๆ ในลักษณะรูปร่างและความหมาย

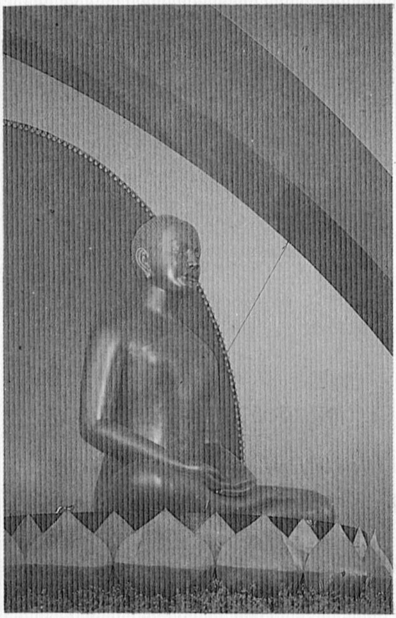
ตอบ

ดูเอาก็แล้วกัน แต่นี่ล่ะ **ได้พยายามจำลองเอาพระธรรมกายในตัวออกมา** พวกเราพอเข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้วก็จะเห็นอย่างนี้ แต่ว่าแน่นอนที่จำลองออกมานี้ ถามว่าเหมือนกี่เปอร์เซ็นต์ โดยลักษณะโครง-สร้างก็ประมาณ ๖๐-๘๐ เปอร์-เซ็นต์แล้ว แต่ว่าเนื่องจากเป็นวัสดุข้างนอกจะให้ใสเป็นแก้วเหมือนในตัว เรายังทำไม่ได้ ก็คงจะได้อย่างที่เห็นนี่แหละ แต่ก็พยายามที่จะเก็บรายละเอียดให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะ

ที่อื่นเขาไม่ค่อยได้นั่งสมาธิหรือนั่งก็วางใจไม่ค่อยถูกส่วนเขาก็ไม่เห็นธรรมกายในตัว เมื่อไม่เห็นก็ไม่รู้จัก พอไม่รู้จัก เขาก็ปั้นพระพุทธรูปตามแต่เขาจะจินตนาการกันไป ก็หลาย ๆ แห่งส่วนมากทีเดียวที่ปั้นผิดลักษณะ เช่น เกตุนั้น เป็นดอก

บัวตูม ก็ทำเป็นเปลวเพลิงยาว ตั้งศอก หูของท่านงาม แต่ว่าใบหูใหญ่กว่าเรา แต่ก็ได้ส่วนกับใบหน้า เราไปอ่านตำราหูท่านใหญ่ยาวกว่าคนอื่น ก็โน่นแน่ะ เอาไว้ถึงไหล่แน่ะ นั่นไม่ใช่หูแล้วนะ

เราพยายามจะ**แก้ไขให้กลับเข้าของเดิม**นี่แหละ แต่ว่าเนื่องจากผิดจนเคย พอเจอของถูกเข้าสงสัยไม่แน่ใจ... นี่ของจริงอย่างนี้ ค่อย ๆ ฝึกไปนะ แล้วอีกหน่อยพอฝึกใจชัดใสสว่างจนเห็นชัดดีแล้วมาช่วยกัน ใครไปเห็นข้อบกพร่องตรงไหนในองค์พระ-ที่ปั้นนี่ ที่บกพร่องไม่เหมือนอย่างกับพระธรรมกายในตัวจะได้มาช่วยกันอีก อยากจะให้ทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี่เข้าถึงธรรมกาย จะได้มาช่วยกันปั้น มาเป็นเจ้าของพระธรรมกายด้วยกันนะ อย่าขี้-เกียจนั่งนะ

ไม่ฝึกสมาธิแล้วมี ปัญญา

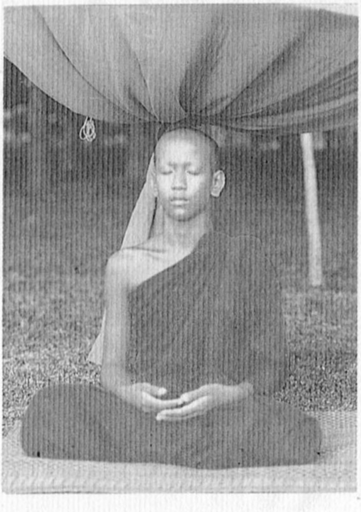
ศีล-สมาธิ-ปัญญา

ถาม

ผู้ปฏิบัติวิปัสสนาล้วน ๆ คือผู้ที่ปฏิบัติแบบ **สุขวิปัสสโก** เขาไม่ได้ทำสมาธิ ก็ย่อมไม่ผ่านดวงปฐมมรรคจะเกิดปัญญาได้ไหมครับ ช่วยชี้แจงให้ทราบด้วย

ตอบ

อยากจะฝากไว้หน่อยว่า คำสอนในพระพุทธศาสนานั้น พระพุทธเจ้าได้ทรงวางรากฐานไว้แล้วว่า **ศีล สมาธิ** แล้วก็ **ปัญญา** ศีลเป็นพื้นฐานให้เกิดสมาธิฝึกสมาธิต่อไป จะเป็นพื้นฐานให้

เกิดปัญญา อยู่ดี ๆ แล้วไม่ฝึกสมาธิ จะให้มีปัญญานั้น เลิกคิดเสียที เป็นไปไม่ได้ แต่ที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกว่า พระภิกษุบางรูปก่อนบวชไม่เคยฝึกสมาธิเลย บวชปุ๊บปั๊บได้เป็นอรหันต์ ก็ทำให้หลายคนคิดว่าอย่างนั้นฉันก็ไม่ต้องฝึกสมาธิก็คงจะได้

นั่นคิดผิดแล้ว ดูอย่างนี้ดีกว่า พระอัญญาโกณฑัญญะหนึ่งในปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ท่านฝึกสมาธิตั้งแต่ยังเป็นเพียงพราหมณ์หนุ่ม ที่ไปพยากรณ์พระสิทธัตถะกุมาร ขณะพระองค์ยังทรงเป็นทารกอยู่ ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ได้พยากรณ์ไว้ว่า

"พระราชกุมารนี้ต่อไปจะต้องตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสดาเอกของโลกอย่างแน่นอน"

โกณฑัญญะพราหมณ์ฝึกสมาธิรอไว้แล้ว พอถึงเวลาที่เจ้าชายสิทธัตถะเสด็จออกทรงบรรพชาเมื่อพระชนมายุ ๒๙ ชันษา ท่านพร้อมด้วยพราหมณ์ทั้ง ๔ ก็ออกบวชตามไปอยู่ด้วย เมื่อพระองค์ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วทรงแสดงปฐมเทศนา พระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรมก่อนใครอื่น เพราะฝึกสมาธิเป็นพื้นฐานมา

นาน พอฟังเทศน์ปุ๊บเป็นพระโสดาบันทันที

แม้พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระอัครสาวกเบื้องซ้าย - ขวา ก่อนจะมาเป็นลูกศิษย์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทั้งสองสำเร็จศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ (ศิลปศาสตร์แขนงหนึ่งในสมัยนั้นเทียบได้กับปริญญาเอกสาขาหนึ่งในปัจจุบัน) แล้วท่านฝึกสมาธิมาอย่างดีเลย

แต่ก็มีพระอรหันต์บางองค์ เช่น พระทัพพมัลลบุตร เป็นพระอรหันต์ตั้งแต่ ๗ ขวบแล้ว ไม่ได้กล่าวถึงการทำสมาธิไว้เลย แต่ถ้าเราไปอ่านดูใน **อรรถกถา** (เป็นคัมภีร์ขยายความพระไตรปิฎก) จะพบว่า ท่านเคยเกิดในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า **กัสสป** เมื่อท่านออกบวชแล้ว ท่านกับเพื่อนภิกษุรวม ๕ รูปเห็นว่า ศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้าใกล้จะสูญแล้ว จึงชวนกันขึ้นไปบนภูเขาทางหน้าผาขาด ปีนพะอง ขึ้นไป พอขึ้นไปถึงยอดเขาก็ผลักพะองทิ้งเลย ต่างตั้งสัตยาธิษฐานว่า ถ้าไม่หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ ก็ขอยอมตายอยู่บนยอดเขานี้

๓ วันผ่านไป ภิกษุรูปหนึ่งสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็เหาะไปบิณฑบาตนำอาหารมาให้ฉัน เพื่อนภิกษุอีก๔รูปปฏิเสธว่าไม่ฉันถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ขอยอมตาย ถึงวันที่ ๗ ภิกษุอีกรูปหนึ่งเข้าถึงธรรมกายพระอนาคามี เป็นพระอนาคามีบุคคลสามารถเหาะลงไปบิณฑบาตอาหารมาฉันได้ แต่เพื่อนอีก ๓ รูปไม่ยอมฉัน ในที่สุดก็มรณภาพเพราะอดอาหารทั้ง ๓ รูป หนึ่งในสามนั้น มาในสมัยพุทธกาล มาเกิดเป็นโอรสของมัลลกษัตริย์พระนามว่า **ทัพพกุมาร** พอพระชนม์ ๗ ชันษา ออกทรงผนวช

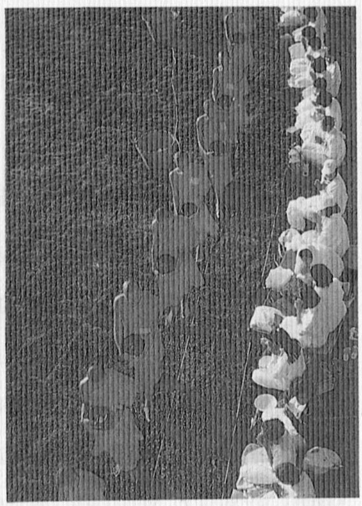
* *พะอง ลำไม้ไผ่สำหรับพาดขึ้นต้นไม้ ต่างบันได*

พอโกนพระเกศาหมดทั้งศีรษะ ปุ๊บ เป็นพระอรหันต์ปั๊บ พื้นฐานที่ฝึกสมาธิมาข้ามภพข้ามชาติ ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พอมาชาตินี้ มาทำต่ออีกนิดเดียวก็เป็นพระอรหันต์แล้ว

ฉะนั้นพวกเราอย่าขี้เกียจฝึกสมาธินะ แม้ชาตินี้ยังเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ไม่เป็นไร สะสมไว้เถอะ ภพต่อไปอย่าว่าแต่ได้เป็นพระอรหันต์เมื่อ ๗ ขวบเลย เป็นเมื่ออายุ ๔๐-๖๐ ปีก็ยังไม่ช้าไปหรอก แต่ถ้าหวังว่าฉันไม่ฝึกสมาธิแล้วจะได้บรรลุธรรมอย่างนั้นอย่างนี้ เลิกคิดเสียเถอะ เพราะถ้าไม่ฝึกสมาธิแล้วจะได้บรรลุธรรม ก็ขัดกับหลัก ศีล สมาธิ ปัญญา ขัดกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้นะ ตั้งใจฝึกเถอะ

สีจีวร

เหลืองอ่อน เหลืองแก่ ส้มแสด น้ำตาล...จีวรพระ ใช้สีอะไรกันแน่

ถาม

ดิฉันเคยได้ฟังมาว่า จีวรพระไม่ใช่สีส้มสด ขอความกรุณาหลวงพ่ออธิบายด้วยค่ะ

ตอบ

ตั้งแต่สมัยพุทธกาลมา สีของจีวรพระท่านให้ใช้สีย้อมฝาด คือ สีย้อมผ้าที่ได้จากยางไม้หรือจากแก่นของต้นขนุน แต่ในปัจจุบันมองรอบตัวจะหาต้นไม้ได้สักกี่ต้นล่ะ ฉะนั้นเราก็เลยใช้สีที่ช่างเขาทำกันขึ้นมา แม้ในสมัยพุทธกาล ที่ท่านให้ใช้สีย้อมที่ได้จากยางไม้ แก่นไม้ก็ไม่สามารถกำหนดสีมาตรฐานลงไปได้ ขอให้เป็นสีที่ย้อมจากแก่นไม้จากยางไม้ก็แล้วกัน แต่ที่แน่ ๆ คือไม่ใช่แม่สี ไม่ใช่สีเหลืองอ๋อย เพียงสีเดียว หรือสีแดงแช้ดอย่างเดียว แต่เป็นสีผสม

เพราะฉะนั้น ถ้าเดี๋ยวนี้จะบวชพระสักรูป จะไปโค่นต้นขนุนมาย้อมจีวรกัน ไม่มีขนุนจะให้โค่นแล้ว ก็ต้องเอาสีที่มีอยู่ในท้องตลาดนี่แหละ ไม่ใช่แม่สีเหลืองอ๋อย แต่ว่ามีสีใกล้เคียง คล้ายกับสีที่ย้อมจากแก่นไม้ก็ใช้กันไป แต่ถ้าพวกเราจะไปกำหนดสีนั้นสีนี้ตายตัว ไม่ได้

ก็ต้องยอมรับสภาพความเป็นจริงก็แล้วกันว่า เราจะไม่ใช้แม่สี เวลาย้อมสีจีวรก็เอาหลายสีผสมกันไม่ให้เป็นสีใด โดยเฉพาะ แต่ก็อย่าให้ออกดำหรือคล้ำจนเกินไป แล้วไม่ให้เหลืองอ๋อยไป ก็ได้เท่านั้นเอง

สำหรับสีจีวรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ออกเป็นสีเหลืองทองที่เรียกว่า **"สิงคีวรรณ"** คือสีเหมือนเปลวไฟ อยากจะเห็นว่าเป็นอย่างไง ลองไปก่อไฟดูถ่านมันเป็นเปลวออกสีเหลืองทอง ๆ ส้ม ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้จีวรสีสิงคีวรรณ จะเหมือนสีอะไรก็ไปดูเอาก็แล้วกัน อย่าไปฟังอะไรง่าย ๆ นะ

ภิกษุณีของไทยไม่มีแล้ว

บริษัทสี่ : ภิกษุ-ภิกษุณี
อุบาสก-อุบาสิกา

ถาม

ขอความกรุณาให้ช่วยไขข้อข้องใจในเรื่องภิกษุณีกับชีในปัจจุบันด้วยครับ

ตอบ

ภิกษุณีมีศีล ๓๑๑ ข้อ แต่ชีมีศีล ๘ ข้อ ภิกษุณีนั้นหมดไปนานแล้ว ชีก็ชี ภิกษุณีก็ภิกษุณี แม่ชีนั้นเทียบได้แค่อุบาสิกาเท่านั้นเอง ยกขึ้นไปเทียบกับภิกษุณีไม่ได้เลย

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๒๙ มีนักบวชหญิงมาจากไต้หวัน เขาบอกว่าเขาเป็นภิกษุณี คือทางมหายานภิกษุณีของเขายังมีอยู่ ส่วนทางหินยานหรือเถรวาทของพวกเรา หมดไปตั้งแต่เมื่อพระพุทธศาสนาแผ่จากอินเดียมาปักหลักที่ลังกาแล้ว แต่ว่าภิกษุณีของทางมหายานจะมีความบริสุทธิ์ผุดผ่องเท่าไรนั้น

ขนาดเกาหลีทำสงครามกับจีน กับญี่ปุ่น ตั้งแต่เมื่อ ๕๐๐ ปีมาแล้วมาเกือบตลอด เวลาเขาอพยพหนี เขาก็เอาป้ายชื่ออุปัชฌาย์เป็นชิ้น ๆ หนีไปด้วย แล้วเขากลัวพระไตรปิฎกของเขาจะสูญหาย เขาจึงสร้างระบบพิมพ์ขึ้นมา คือเอาไม้มาแกะสลักเป็นตัวอักษรภาษาจีนสันสกฤต ไม่ใช่จีนบาลี เอาไม้มาแกะสลักเป็นพระไตรปิฎก เพื่อป้องกันไม่ให้การจดบันทึกคลาดเคลื่อน เขามีการพิมพ์ด้วยไม้ ตั้งแต่ยุคนั้นแล้ว แกะไม้เสร็จแล้วก็ปั๊มไป อยากได้กี่เล่ม ๆ ปั๊มกันเข้าไปเพราะเขากลัวว่าภัยสงครามจะทำให้พระไตรปิฎกของเขาสูญหาย เขาก็คิดทำกันออกมาอย่างนี้

แล้วชื่ออุปัชฌาย์ของเขาไล่ขึ้นไปได้ถึง ๑๐๐-๒๐๐ ชั่วคน จนกระทั่งถึงพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ถึงพระพุทธเจ้าเลยนะ นี่เป็นความสามารถของฝ่ายมหายาน เขาพูดข่มทางไม่ทราบ เราขาดการติดต่อกัน แต่เมื่อเขามาก็ต้อนรับเขา

พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็ขอเล่าไว้เป็นเกร็ดความรู้ พระภิกษุในฝ่ายมหายานโดยเฉพาะในเกาหลี ไต้หวัน เขามีสิ่งที่เขาภูมิใจอยู่ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเราไม่มี แล้วน่าสรรเสริญเขา ที่เขาสามารถรักษาขนบธรรมเนียมเอาไว้ได้ คือเวลาจะบวชกับอุปัชฌาย์ เขามีอุปัชฌาย์ไม่มาก ทั้งประเทศมีอุปัชฌาย์เพียงองค์สององค์เท่านั้น แล้วส่วนมากเขาบวชแล้ว ไม่มีการสึกกัน

สมมุติเวลามีคนมาขอบวชพระกับอุปัชฌาย์องค์นี้ ท่านก็จะต้องบอกลูกศิษย์ก่อนว่า... คุณจำไว้นะ อุปัชฌาย์ของฉันน่ะ ชื่อนั้น อุปัชฌาย์ของอุปัชฌาย์ชื่อนั้น ๆ ไล่ชื่อกันไปเลย ถึงโน่นพระอานนท์ พระมหากัสสปะ หรือพระมหาโมคคัลลานะ ของเราไล่ไม่ได้ ของเขาไล่ได้องค์นั้นถึงนั้น ๆ มีรูปวาดเก็บไว้ด้วย

เราเหมือนกันว่า...เฮ้อ แค่ชื่ออุปัชฌาย์ยังไม่รู้ แล้วจะมีหน้ามาทำอะไรกัน...เขาว่าอย่างนั้นแล้วเราก็เถียงเขาไม่ได้ด้วยนะอย่างพวกเรา ลองถามดูเถอะพระอุปัชฌาย์ชื่ออะไร อุปัชฌาย์ชื่อนี้ แล้วอุปัชฌาย์ของอุปัชฌาย์ชื่ออะไร เสร็จ อย่างดีก็ไล่ไปได้ไม่เกินสามองค์แค่นั้น แต่ของเขาไล่ได้ ใครจะมาบวชต้องไล่ชื่ออุปัชฌาย์จนถึงพระพุทธเจ้าให้ได้

ก็เป็นสิ่งที่น่าเคารพเลื่อมใสของเขาอย่างหนึ่ง ตอนนี้อยากจะทำมั่งก็ไม่รู้จะทำอย่างไรซะแล้ว เราเคยอ้างว่า ของเราขาดตอนตั้งแต่สมัยเสียกรุงศรี-อยุธยาโน้น นั่นโมเมเอา เขาบอกว่าของเขาเจอศึกมากกว่านั้นอีกเขาก็ยังรักษาไว้ได้ ของเรามันพวกไม่เอาถ่านต่างหาก...เขาว่าเลย ก็ยอมรับความจริงก็แล้วกันนะ พวกเราไม่ค่อยสนใจก็เป็นอย่างงี้ ให้เขาว่าบ้างก็ดีเหมือนกัน

ผู้ชี้ทาง

อัตตาหิ อัตโน นาโถ

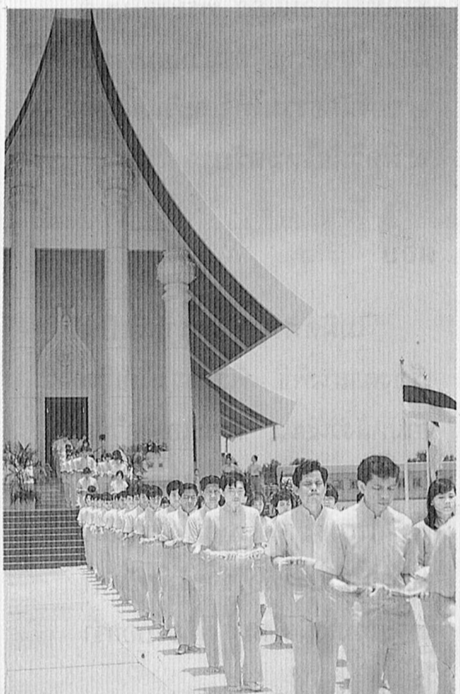
ถาม

ผมอยากจะทราบว่า คนที่เข้าถึงธรรมกายแล้ว จะใช้จิตช่วยคนอื่นให้เข้าถึงด้วยได้หรือไม่

ตอบ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดดี พระองค์เองแม้จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นได้แต่เพียง**ผู้ชี้ทาง** ส่วนบุคคลอื่นเมื่อพระองค์ชี้ทางให้แล้วเขาจะต้องปฏิบัติเอง ไม่ใช่พระ-องค์ปฏิบัติให้ ไปรอให้ใครช่วยอย่ารอเลย *อัตตาหิ อัตโน นาโถ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน*

แต่ว่าแน่นอน ถ้าเราอยู่ใกล้ผู้เข้าถึงธรรมกายที่ท่านชำนาญแล้ว ท่านจะช่วยเราได้หลาย ๆ อย่าง เช่น พอใจเราเริ่มจะเขวไปคิดเรื่องไม่ดีท่านเห็นในสมาธิของท่านเลย เตือนสติเราเลยนี่คุณ ทำไมไปคิดเรื่องไม่ดีอย่างนั้น เราได้ยินแล้วก็สะดุ้งเลยเหมือนกระชากใจ ท่านมาช่วยกระชากใจของเราน่ะ ให้กลับมาที่ศูนย์กลางกาย คนเราก็แปลกพอรู้ว่ามีคนอื่นรู้ว่าเราคิดอะไรทีนี้ก็ระวังตัวแจ ไอ้ที่ไม่ดีไม่กล้าคิดละ ใจมีโอกาสจรดเข้าศูนย์-กลางกายได้ง่ายนะ เพราะฉะนั้นเวลาปฏิบัติธรรม จึงนิยมไปฝึกไปปฏิบัติกับพระอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติ ท่านทำด้วยตัวของท่านได้แล้ว ถ้าเราหาใครไม่ได้ มาที่วัดพระธรรมกายนี่ มีผู้เข้าถึงพระธรรมกายอยู่เยอะแยะหลายท่านด้วยกัน มานั่งด้วยกันนะ

ไม่จุดธูปเทียน

ประเพณีเป็นระเบียบแห่งการถือปฏิบัติ เพื่อให้เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน

ถาม

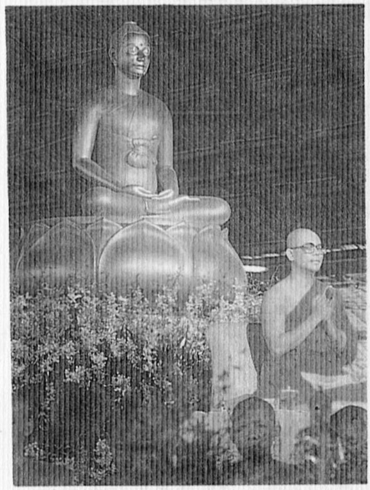
ผมอยากถามว่า งานมงคลหรืออวมงคล ถ้าประธานไม่จุดธูปเทียนก่อนแล้ว พระที่นิมนต์มาถึงก็สวดเลย ตามวินัยมุขเล่ม ๒ ของนักธรรมโท และวินัยสงฆ์ จะผิดวินัยไหมครับ

ตอบ

ไม่ผิดหรอก เพราะนี่เป็นเรื่องศาสนพิธี พิธีกรรมได้เกิดตามหลังวินัยนะ ถ้าจะเอาผิดวินัยไม่ผิด แต่ว่าถ้าจะถามเกี่ยวกับพิธีกรรมละก็ เราก็เคยชินกันอย่างนั้น บางทีอาจจะรู้สึกขัดตา ถ้าจะถามว่าผิดไหม ก็ต้องบอกว่าไม่ผิด

นั่งสมาธิต้องเงียบ

ที่วัดพระธรรมกายนี่...หลวงพ่อมักจะกล่าวนำนั่งสมาธิอยู่บ่อย ๆ

ถาม

หลวงพ่อครับ เวลานั่งสมาธิแล้วก็มีพระคอยพูดสั่งสอนไปด้วย ตามพระวินัยเล่ม ๓ นักธรรมเอกบอกว่ากรรมฐาน ๒ ข้อ คือ ๑. สมถกัมมัฏฐาน ๒. วิปัสสนากัมมัฏฐาน ต้องใช้สถานที่ซึ่งเงียบสงัด สงบ เพื่อจะให้ถึงซึ่งพระนิพพาน (สามเณรถามมา)

ตอบ

เวลาฝึกสมาธิ พวกเราเคยทำแบบต่างคนต่างนั่งเงียบไม่พูดไม่จา ใครจะเป็นใครจะตายไม่รู้ แต่ขอให้สามเณรได้รู้อีกอย่างหนึ่งว่า ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายน่ะ เมื่อฝึกได้ถูกส่วนแล้ว พอใจ

จรดเข้าศูนย์กลางกาย เพียงแต่กล่าวนำในการทำสมาธิ ก็สามารถจะน้อมใจให้ผู้ที่นั่งสมาธิปล่อยใจตาม แล้วตกศูนย์กลางกายเป็นสมาธิได้ง่าย สามเณรไม่เคยเห็นว่าผู้ที่อยู่ในสมาธิแล้วสามารถพูดกันได้ ค่อย ๆ ฝึกไปว่าง ๆ ก็มา หลวงพ่อจะสอนให้เราทำได้นะ

ส่วนมากมักเข้าใจกันว่าผู้ที่นั่งสมาธิแล้วจะต้องนั่งหลับตานิ่ง ใครโดนก็ไม่ได้ ไม่ใช่หรอก ถ้าอย่างนั้นเวลาเดินก็ทำสมาธิไม่ได้น่ะซี นี่นั่ง นอน ยืน เดิน เราก็ทำสมาธิได้ เพราะฉะนั้นนั่งแล้วมีคนที่เขาทำได้เป็นผู้กล่าวนำ แล้วเราเอาใจจรดศูนย์กลางกายปล่อยใจไปตามเสียง สามารถเป็นสมาธิได้ดีกว่านั่งคนเดียวด้วย

พัฒนาคนคือการพัฒนาประเทศ

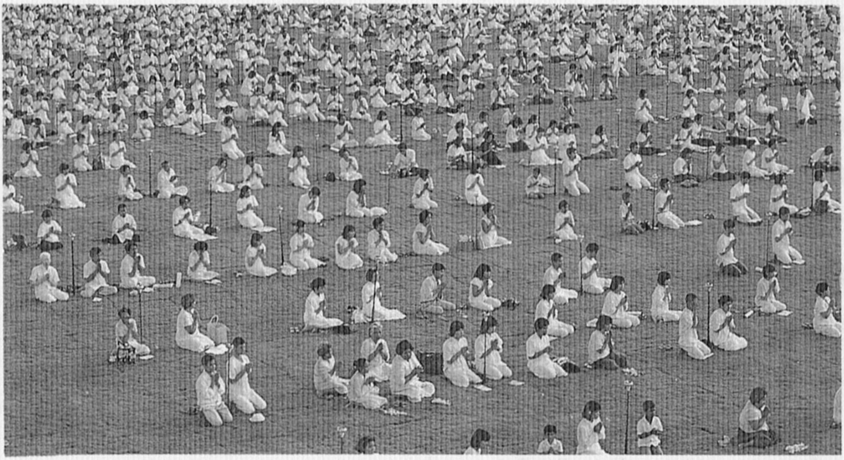
เรื่องของคน เป็นเรื่องที่ยากที่สุด

ถาม

การสร้างธุดงคสถาน มีความจำเป็นอย่างไร และมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาประเทศได้อย่างไร

ตอบ

ให้จำเอาไว้ว่า งานทั้งหลายในโลกนี้ไม่มีอะไรยาก แม้แต่จะเป็นงานสร้างดาวเทียมไปดวงดาวดวงอื่น ไปโลกพระจันทร์ ไปไหนไหนก็ตาม หรืองานอะไรในโลกนี้ ไม่มียาก **ที่ยากที่สุดคือเรื่องคน** คนที่ไปทำงานนะมันพูดไม่รู้ภาษาคน เมืองไทยของเราไม่เจริญเท่าที่ควร เพราะ

ประชาชนไทยเรายังมีอีกจำนวนมาก ที่พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง ธรรมะยังเข้าไปอยู่ในใจยังไม่พอ ถ้าธรรมะมีอยู่ใจพอล่ะก็ โอ๊ย...! เมืองไทยเจริญเป็นประเทศพัฒนาไปตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นการเปิดธุดงค์เป็นเรื่องของการอบรมจิตใจ เมื่ออบรมจิตใจดีแล้วไม่ต้องห่วงว่าการพัฒนาประเทศจะเป็นไปไม่ได้ ก็ถ้าคนจิตใจดีแล้ว ก็ไม่คอร์รัปชั่น เมื่อไม่คอร์รัปชั่นแล้วเมืองไทยเจริญเอง เพราะฉะนั้นคำถามที่ว่าอยู่ธุดงค์นี่ช่วยพัฒนาประเทศได้ไหม นี่แหละกำลังพัฒนาประเทศละ ถูกเป้าหมายด้วย

ตอบเรื่องนี้ก็ขอเล่าเลยไปอีกเรื่องหนึ่งด้วย หลายปีมาแล้วหลังจากเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ใหม่ ๆ ได้มีนักศึกษากลุ่มหนึ่งมาที่วัดพระธรรมกายโดยใจจริง โดยลักษณะอาการแล้วเตรียมมาจะรื้อวัด เขามาถามปัญหาหลายข้อ แล้วข้อหนึ่งเขาตั้งปัญหามาว่าอย่างนี้

"หลวงพ่อครับ ประเทศไทยกำลังพัฒนาอุตสาหกรรม ถ้าหน่วยงานไหน ๆ ในประเทศไม่ช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นไปในทางเดียวกัน ก็ได้ชื่อว่าบ่อน

ทำลายประเทศไทย อยากจะทราบว่า พระภิกษุช่วยอะไรในการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศบ้าง เพราะถ้าไม่ช่วย ก็ต้องถือว่าพระภิกษุเป็นผู้บ่อนทำลายประเทศไทยเหมือนกัน ถ้าเป็นผู้บ่อนทำลายประเทศ วัดก็ควรรื้อได้แล้ว"

นี่เขาถามอย่างนี้ เอ้อ... จะให้หลวงพ่อตอบอย่างไร ไม่ตอบก็โดนรื้อวัด ถามอย่างนี้ตีได้ ๒ ประเด็น

๑. ถามรวน

๒. เขาไม่รู้จริง ๆ

แต่ในฐานะที่เป็นพระภิกษุก็ตีไปเสียว่าเขาไม่รู้จริง ๆ ก่อน ซึ่งอาจจะรวนก็ได้

ก็ตอบด้วยจิตเมตตาไปว่า พระภิกษุไม่มีเงินทองไปลงทุนสร้างโรงงานอุตสาหกรรมหรอก แต่ว่า**พระภิกษุในประเทศไทย มีความสามารถในการช่วยโรงงานอุตสาหกรรมอย่างหนึ่ง**คือ ทุก ๆ ปีจะมีลูกตาสีตาสาลูกชาวไร่ชาวนา รวมทั้งลูกชาวบ้านชาวเมืองด้วย มาบวชปีละไม่น้อย ปีละเป็นแสน เมื่อมาบวชแล้ว อย่าว่าเขามีความรู้ทางโลกเยอะ... แม้ ป.๔ ไม่อยากจะจบ เมื่อเข้ามาบวชแล้วอย่างน้อยเขาก็รู้จักที่สูงที่ต่ำ รู้บุญรู้บาป รู้ควรรู้ไม่ควร แล้วก็รู้จักวิธีอยู่ร่วมกันกับคนหมู่มากอย่างสันติสุข เพราะได้มาฝึกในขณะที่อยู่ที่วัดแล้ว แล้วบางท่านก็สามารถจะซาบซึ้งธรรมะเบื้องสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

และที่สำคัญที่สุด ธรรมะในพระพุทธศาสนานั้น สอนให้คนขยันขันแข็ง และรับผิดชอบในหน้าที่ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อพระภิกษุทุกวัดในประเทศไทยนอกจากช่วยกันสอนให้ประชาชนขยันขันแข็งและรับผิดชอบในการทำงานแล้ว ยังสอนให้รู้จักที่จะอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนอย่างสงบสุข ฝึกเขาอย่างนี้แล้วแล้วเขาเป็นคนมีคุณภาพออกไปทำงานตามโรงงานต่าง ๆ น่ะ จะถือว่าช่วยอุตสาหกรรมในประเทศไทยได้ไหม

เขานิ่งไปพัก เขาบอกว่า ได้ เอ้อ...ถ้าอย่างนั้นวัดหลวงพ่อคงไม่โดนรื้อนะ

นี่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นก็ขอถวายเรื่องนี้ให้กับหลวงพ่อหลวงพี่ทั้งหลายด้วยว่า...ถ้าเจอปัญหาอะไรทำนองนี้ล่ะก็ อย่าเพิ่งตอบอะไรง่าย ๆ ไป เดี๋ยวจะเสียหายพระศาสนา เพราะดูเผิน ๆ แล้ว เอ๊ะ! พระพุทธ-ศาสนาไปช่วยอะไรในอุตสาหกรรม ก็ช่วยส่งคนดี ๆ ไปให้ทำงานไง ไม่อย่างนั้น ไปสไตรค์ทุกวัน ๆ จะเป็นอย่างไร โรงงานไหนถ้าถูกสไตรค์เข้าแต่ละที เจ้าของก็ขาดทุนยุบยับ ใครเขาก็ไม่อยากมาลงทุนในเมืองไทย แต่เพราะหลวงปู่หลวงตา ท่านช่วยกันสอนลูกศิษย์ของท่านมา เพราะ-ฉะนั้นโรงงานต่าง ๆ ในเมืองไทยน่ะ ถึงแม้จะมีการสไตรค์อะไรกันก็ไม่รุนแรง เมื่อเทียบกับต่างประเทศต้องถือว่าไม่มีเลย นี่มันเป็นอย่างนี้

ขอฝากไว้ให้คิดกันด้วยว่า จริง ๆ แล้วทุกตารางนิ้วในผืนแผ่นดินไทย ที่จะไม่มีธรรมะเข้าไปแทรกอยู่นั้นไม่มีหรอก ทุกแห่งทุกหน มีธรรมะของพระพุทธเจ้าแทรกอยู่ทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราจะเห็นหรือไม่ เมื่อเห็นแล้วเราจะสามารถอธิบายได้หรือไม่เท่านั้น เวลามองดูพระพุทธศาสนา อย่ามองเพียงว่าพระองค์ใดองค์หนึ่ง แต่ขอให้มองพระภิกษุทั้งประเทศเป็นเกณฑ์ ถ้าไปมองแบบขาดเมตตากันล่ะก็ว่าองค์นั้นเป็นอย่างนั้น องค์นี้เป็นอย่างนี้ แล้วอีกตั้งสองสามแสนที่เหลือไม่ได้เป็นอย่างนั้นล่ะ จะว่าอย่างไร

หลายคนบอก *"ผมล่ะไม่อยากตักบาตรแล้ว พระองค์นั้นน่ะอย่างนั้นอย่างนี้อย่างโน้น"* ปัดโธ่! ไปเห็นมากี่องค์ โถ... เป็นสิบ ๆ แล้วอีกตั้งสองสามแสนที่เหลือดี ๆ ล่ะจะว่าอย่างไร มองกันด้วยจิตเมตตากัน พ่อลูกดก ก็เป็นธรรมดาลูกหลายคนก็

มีเสียบ้าง พระพุทธเจ้ามีลูกเป็นแสน ๆ อยู่ในเมืองไทย ก็มีบ้าง-แหละ

ทำไมจึงมีพระภิกษุที่มีความประพฤติอย่างนั้น ก็ลูกชาวบ้านมาบวชน่ะ ลูกดี ๆ ก็ไม่ค่อยจะส่งมาให้หรอก ส่งมาแต่ละคนล่ะก็ *"หลวงพ่อเอาไปที่เถอะ ไอ้นี่ ไม่ไหวแล้ว"* กว่าจะไหว กว่าจะดีขึ้นมาก็ตั้งหลายปี พอดีขึ้นมาแล้วทำยังไง รู้ไหม *"แหม หลวงพ่อเดี๋ยวนี้ใคร ๆ ก็ชมพระลูกชายของดิฉันว่าดีเสียเหลือเกิน อยากให้บวชนาน ๆ แต่ตอนนี้ดิฉันก็แก่แล้วอยากให้สึกไปช่วยงานที่บ้าน"* เอาแล้วไหมล่ะ ตอนเก๊ล่ะก็ส่งมาวัด ตอนดีเอากลับไปฉิบ พอหลวงพ่อถาม *"โยมเดี๋ยวนี้ทำไมไม่ไปวัด?"* แล้วก็มาบ่นว่า *"เฮ้อ..พระที่วัดท่านรุ่ม ๆ ร่าม ๆ"* เอ้าก็ที่ดี ๆ จับสึกไปแล้วจะทำยังไง ดีละเอาไป เสียละโยนให้ แล้วมีหน้ามาว่า "พระไม่ดี" พระไม่ดีหรือโยมไม่ดีกันแน่นี่

ปลุกพระ

เป็นพระต้องสำรวม มาดิ้นพับ ๆ ได้ยังไง

ถาม

กราบเรียนหลวงพ่อที่เคารพ คนที่ชอบปลุกพระนำพระเครื่องหรือพระบูชามาอาราธนาเข้าตัว เพื่อให้พระคุ้มครองทางด้านเมตตา หรือทางหนังเหนียว คนที่ชอบทำแบบนี้จะมีผลเสียอย่างไรแก่ตัวเขาหรือไม่ และบุคคลที่ชวนให้เขาทำแบบนี้ด้วยจะมีข้อเสียอย่างไร

ตอบ

นี่ก็เป็นความเข้าใจผิดอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเมื่อก่อน หลวง-พ่อก็เคยมีความเข้าใจผิดอย่างนี้เหมือนกัน เขาทำอย่างนี้ เขาเอาพระเครื่องใส่มือนะ แล้วประเดี๋ยวเดียวสั่นพับ ๆ เชียว

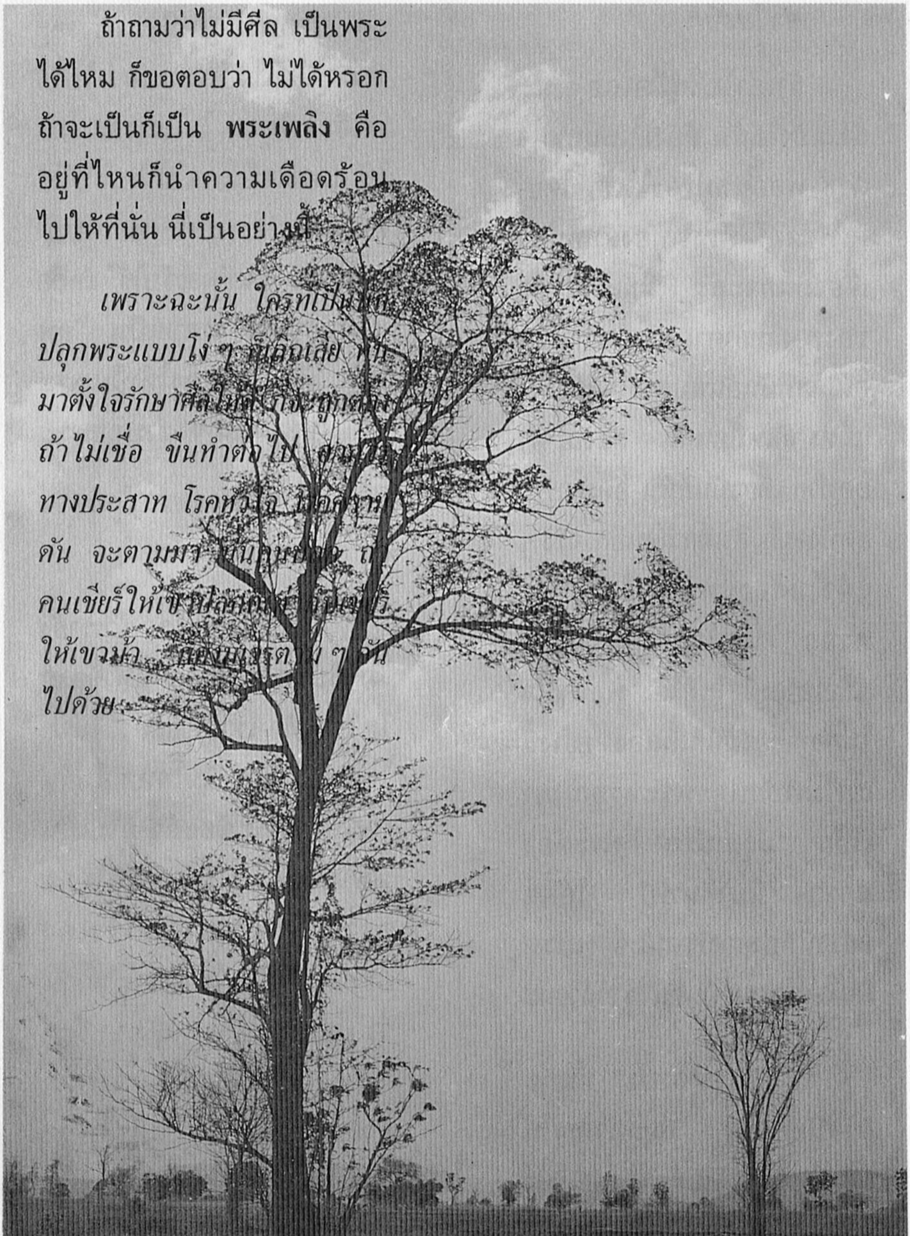
ทำไมสั่น?

ถ้าเอาไปใส่มือเฉย ๆ น่ะ ยัง... ยังไม่สั่น ต้องอั้นลมหายใจด้วย พออั้นลมหายใจเข้า โดยเฉพาะเกร็งที่หน้าท้องสักหน่อย เดี๋ยวมันก็จะสั่น นี่ก็เป็นเรื่องของทางวิทยาศาสตร์ อย่าว่าแต่คนเลยที่มันอั้นลมหายใจแล้วสั่น แม้หมาก็เหมือนกัน ลองเอาผ้าอุดปาก เดี๋ยวมันก็สั่น อุดทั้งปาก อุดทั้งจมูก สั่นดีกว่าคนอีก จริง ๆ แล้วไม่ต้องมีพระเครื่องใส่มือหรอก เอาก้อนดินใส่ไปก็ได้ หรือเอาอะไรใส่ก็ได้ พอหายใจไม่ออกเดี๋ยวมันก็สั่นเอง อย่างนี้เขาไม่เรียกปลุกพระหรอก เขาเรียก **"ปลุกเปรต"** พระต้องสำรวจ นี่มาดิ้นพั่บ ๆ ไอ้ดิ้นอย่างนี้ก็ปลุกเปรตน่ะซี เปรตมันไม่สำรวม มันดิ้น รู้ไว้ด้วยนะ

คำว่า **"ปลุกพระ"** นั้นน่ะมาจากคำเต็มว่า **ปลุกตัวเองให้เป็นพระ** พูดสั้น ๆ แบบคนไทยเหลือแต่หัวกะท้ายเอาไว้ เลยเหลือแค่ **ปลุกพระ** เหมือนอย่างกะคำว่า "คนใช้" จะแปลว่าไปใช้คนอื่นใช่ไหม ไม่ใช่หรอก โดนใช้ แหม เป็นคนใช้นึกว่าได้ใช้คนอื่น เปล่า ถูกใช้ คำเต็มมาจากคำว่า "คนที่คอยรับใช้" เหลือแต่หัวกับท้าย กลายเป็น "คนใช้" นี่ปลุกตัวเองให้เป็นพระเออ เราพูดสั้น ๆ ว่าปลุกพระ

ถามว่าปลุกพระที่ถูกต้องเขาทำอย่างไร

จะไปยากอะไร ถ้าเรายังไม่ได้บวช เราก็เอาศีลห้าข้อมาใส่ไว้ในตัว เรามีศีลแล้ว ไม่ฆ่า ไม่ลัก ไม่เจ้าชู้ ไม่โกหก ไม่กินเหล้า ครบ ๕ ข้อแล้ว ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้อื่น แล้วไม่ก่อความเดือดร้อนให้แก่ตัวเอง อย่างนี้ ถ้าเป็นผู้ชายเขาเรียกกันว่า **พ่อพระ** เป็นผู้หญิงเขาเรียกกันว่า **แม่พระ** นี่คือการปลุกตัวเองให้เป็นพระ ไม่ใช่ไปทำอย่างอื่น ไม่ใช่ไปอั้นลมหายใจไปดิ้นโครม ๆ ไม่ใช่อย่างนั้น

ถ้าถามว่าไม่มีศีล เป็นพระได้ไหม ก็ขอตอบว่า ไม่ได้หรอก ถ้าจะเป็นก็เป็น **พระเพลิง** คือ อยู่ที่ไหนก็นำความเดือดร้อนไปให้ที่นั่น นี่เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ใครที่เป็นนัก[illegible] ปลุกพระแบบโง่ ๆ ก็เลิกเสีย หันมาตั้งใจรักษาศีลให้ดี[illegible]จะถูกต้อง ถ้าไม่เชื่อ ขืนทำต่อไป [illegible] ทางประสาท โรคหัวใจ [illegible] ดัน จะตามมา [illegible] คนเชียร์ให้เขา[illegible] ให้เขาบ้า [illegible] ๆ [illegible] ไปด้วย

สู่เส้นทางนิพพาน

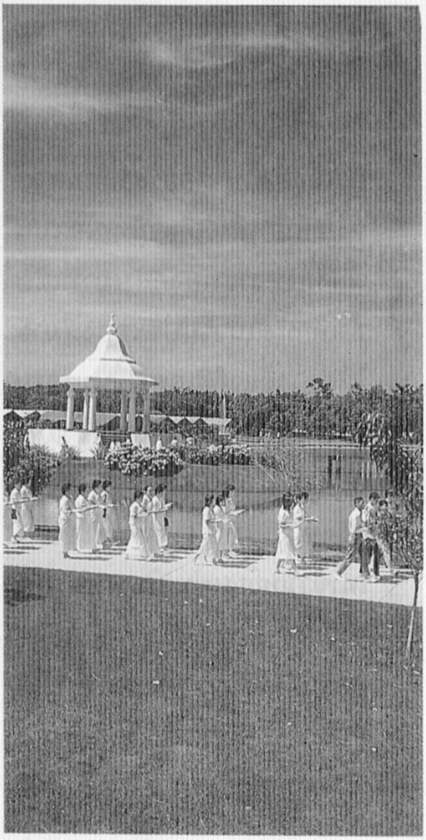
กิเลสเกิดขึ้นได้เสมอ ไม่เลือกคน ไม่เลือกฐานะ ไม่เลือกภาวะ

ถาม

ผู้ที่นั่งสมาธิจนเข้าถึงธรรมกายแล้ว เวลาเลิกนั่งสมาธิจะสามารถเกิดกิเลสขึ้นมาอีกได้ไหมคะ

ตอบ

แน่นอน ผู้ที่เข้าถึงดวงปฐมมรรคนั่นเท่ากับยืนอยู่ปากทางที่จะเข้าไปสู่พระนิพพาน ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายขั้นต้น จะอยู่กึ่งกลางระหว่างโลกมนุษย์กับพระนิพพาน ถ้าขยันฝึกอบรมตัวเองต่อไป โอกาสที่กิเลสจะหมดก็มี ถ้าขี้เกียจก็หกคะเมนตีลังกาหงายท้องกลับมาที่เดิม ถ้าเลิกนั่งแล้วไม่ประคองสมาธิให้ดี เดี๋ยวก็กิเลสฟูขึ้นมาตามเดิม เพราะฉะนั้น ใครที่ถึงแล้วอย่าประมาทนะลูก เพิ่งมาได้ครึ่งทาง โบราณท่านเปรียบว่า **เท้าขวาเหยียบพระนิพพาน เท้าซ้ายเหยียบโลก** ถ้าขยันตั้งใจฝึกต่อไปก็จะก้าวสู่พระนิพพานได้ ถ้าขี้เกียจ เดี๋ยวเถอะ หกคะเมนพลัดตกลงมาหรอก

ขวางโลก

ความจริง หรือความเห็น

ถาม

ทั้งหมดนี่จริงหรือไม่ ถ้าจริงก็ควรมาอยู่วัดให้หมดเลิกทำงานได้แล้ว คือ

๑. สอนให้สุนทรีย์ ไม่มีสมบัติเกินจำเป็น

๒. มองโลกในแง่ร้าย อะไรก็ไม่เที่ยง

๓. ฝืนธรรมชาติไม่มีเมีย ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายใด ๆ

๔. ให้ความหวังอันยาวนาน คือ ไปนิพพาน

๕. ท่องอยู่คำเดียวว่า ตาย ตาย แล้วก็ตาย

ตอบ

ลูกเอ๋ย ทั้งหมดที่พูดมาสุนทรีย์คือ ความดีงาม งดงาม ความดีเป็นสิ่งที่งดงามควรกระทำ ความร้ายกาจต่าง ๆ เป็นความไม่

สุนทรีย์ไม่ควรทำ และความร้ายกาจต่าง ๆ จะเกิดขึ้นมาได้เมื่อคนเริ่มขาดสุนทรีย์ เพราะฉะนั้น **ถ้าจะให้มีสุนทรีย์ อย่างน้อยต้องมีศีลห้าเป็นพื้นฐาน** คนที่มีศีลห้าเป็นพื้นฐานแล้วจะมีสุนทรีย์ ยิ่งมีศีลแปดยิ่งสุนทรีย์มาก

หลวงพ่อสอนให้มองโลกว่าไม่เที่ยง เป็นการสอนให้มองโลกในแง่ร้ายเหรอ ไม่ใช่มองโลกในแง่ร้ายนะ **แต่มองโลกตามความเป็นจริง** ว่าโลกเป็นอย่างนี้เอง การที่คนใดคนหนึ่งเห็นความเป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวว่า มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป มันอยู่ได้ไม่นาน ก็พังทลายไป แต่ว่าคนที่กลัวสิ่งเหล่านั้นก็ไม่กล้ารับความจริง คิดว่ามันเที่ยงแท้แน่นอน ถ้าอย่างนั้นซิ นั่นล่ะคนมองโลกในแง่ร้าย พลาดไปนะ

การที่ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้าย เป็นการฝืนธรรมชาติ **ธรรมชาติของมนุษย์คือความสงบ** ส่วนที่มีความรู้สึก อยากมีเมีย อยากมีผัว มีความยินดียินร้ายในเรื่องเพศ นั่นเป็นอาการชั่วคราว หรืออาการของโรคกามกำเริบที่เกิดมา เพราะ-ฉะนั้นไม่ใช่เป็นการฝืนธรรมชาติ เหมือนอย่างคนเวลาปวดฟันนั่นคือ สภาพผิดธรรมชาติที่มันเกิดขึ้นมา เมื่อปวดฟันต้องรีบไปหาหมอ เมื่อปวดกามอยากจะมีเมียมีผัว ก็ต้องรีบกำจัด ไม่ใช่เป็นการฝืนธรรมชาติ

ส่วนที่ว่า ให้ความหวังอันยาวนานของคน คือ ให้ไปนิพพาน เป็นการหลอกลวงนั้น เป็นเพียงความเห็นเฉพาะตัวของคุณ ความจริงเป็นอย่างนี้

นิพพาน แปลว่า **สงบเย็น** คุณตั้งใจทำใจให้สงบเดี๋ยวนี้ ก็นิพพานเดี๋ยวนี้ เขาเรียกว่า **นิพ-พานเป็น** ทำเสียเดี๋ยวนี้ หลวง-พ่อก็พยายามเข้านิพพานนี่ไง

ทำให้ดูแล้ว ไม่ต้องมาเดือดเนื้อร้อนใจอะไร ทำสิ

ให้ท่องคำเดียวว่า **ตาย** ถูกต้องแล้ว ก็เพราะคิดว่าตัวยังไม่ตายน่ะสิ เขาจึงได้โกงบ้านโกงเมืองกันจนจะล้มละลายอยู่แล้ว ลองได้คิดคำเดียวว่า เกิดมาแล้วต้องตายเท่านั้นแหละ แล้วความคิดที่ว่ามือใครยาวสาวได้สาวเอาก็จะลดลง ที่คิดจะโกง จะปล้น จะฆ่า จะเอาเปรียบก็จะลดลง แต่เพราะคิดว่ายังไม่ตาย ยังจะอยู่อีกนานโลกจึงได้เดือดร้อน

เพราะฉะนั้นคิดเถอะความตายน่ะ ไม่ต้องกลัวว่า คิดถึงความตายแล้วใจจะเหี่ยว จะแห้งจะท้อ คนคิดถึงความตายในแง่ที่ถูก ไม่มีท้อ *หลวงพ่อคิดถึงความตายทุกวัน หน้าไม่นิ่ว คิ้วไม่ได้ขมวด ตั้งใจทำงานเรื่อยมาให้เป็นประโยชน์กับพระศาสนาให้มากที่สุด จะได้ไม่เสียดายชีวิตที่สักวันหนึ่งก็ต้องตายไปเหมือนกัน*

จะฝึกสมาธิแบบไหนดี

เมื่อถึงที่สุดแห่งสมาธิแล้ว ไม่ว่าวิธีใด ๆ ย่อมเหมือนกันหมด

ถาม

ทำสมาธิแบบอานาปานสติ เหมือนอาโลกกสิณหรือไม่

ตอบ

อานาปานสติ เป็นเรื่องของการใช้สติกำหนดลมหายใจเข้าออก เมื่อกำหนดไปถึงจุดหนึ่งเข้า สติตั้งมั่นดีแล้ว ลมจะหยุดนิ่ง แล้วก็เป็นสมาธิ แต่เป็นสมาธิในขั้นปฐมฌานเป็นอย่างมาก

สำหรับ **อาโลกกสิณ** กำหนดนิมิตเป็นดวงแก้วใสสว่างนี้ กำหนดทีแรกไม่เหมือนกำหนดลมหายใจ แต่เมื่อกำหนดไป ๆ ลมก็จะหยุดเช่นกัน แล้วจะได้ดวงสว่าง

ขอให้ทุกคนดูกันอย่างนี้ นิ้วของคนเรามีอยู่ ๕ นิ้ว ไม่ว่าเราจะฉีดยาเข้าไปปลายนิ้วก้อย ปลายนิ้วนาง นิ้วชี้ หรือนิ้วหัวแม่มือ ฉีดยาเข้าไปเถอะ มันก็จะมารวมที่ข้อมือนี่ จากข้อมือแล้วมันจะไหลเข้าแขน เข้าไหล่ เข้าหัวใจไป แต่ว่าเริ่มต้นอยู่ที่ปลายนิ้วคนละนิ้ว การฝึกสมาธิจะมีกี่วิธี ๆ เริ่มต้นอาจจะต่างกันไป แต่เมื่อฝึกไปแล้วจะเหมือนกันคือ เมื่อถึงจุดหนึ่งเข้า จะได้**ปฐมมรรค**ด้วยกันทุกวิธีไป แล้วจากนั้นก็จะเดินทางเส้นเดียว คือเข้าถึง**ธรรมกาย** เป็นอย่างนี้

เตรียมบวชตลอดชีวิต

วัดกำลังใจตัวเราเองดูก่อนเป็นดีที่สุด

ถาม

ศรัทธาบวชตลอดชีวิต ต้องถือศีลแปดเป็นเวลากี่ปี หลวงพ่อจึงจะอนุญาตให้บวช ถ้าหากมารดาไม่เห็นด้วย หลวงพ่อมีข้อแนะนำอย่างไร

ตอบ

อยากจะฝากว่า ควรจะนั่งสมาธิอย่างน้อยวันละชั่วโมง แล้วรักษาศีลแปดไปทุกวัน ให้ผ่านไปได้สักปีหนึ่งก่อน โดยไม่ขาดตกบกพร่องแม้แต่วันเดียว แล้วค่อยมาคุยกันนะ ส่วนเรื่องแม่จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอะไรนั่น อย่าเพิ่งไปพูด เรามาทำแค่นี้ก่อน วัดกำลังใจตัวเองตอนนี้ก่อน

ผู้หญิงกับความงาม

วัดใจผู้หญิงด้วยเครื่องสำอาง ได้เหมือนกัน

ถาม

หลวงพ่อกรุณาแนะนำบททดสอบตัวเองก่อนจะปวารณาตัวประพฤติพรหมจรรย์ กราบขอบพระคุณค่ะ

ตอบ

สำหรับลูกสาว หลวงพ่อมีข้อยกตัวอย่างจากพวกหนู ๆ อุบาสิกาที่มาช่วยงานวัดอยู่หลายคน หลวงพ่อก็เรียกมาถาม ตั้งแต่จบการศึกษากัน ขณะนี้ก็อยู่ประจำที่วัด ๗-๘ ปี บางคนอยู่สิบกว่าปี หลวงพ่อถามเขาง่าย ๆ

ลูกเอ้ย ตั้งแต่เป็นนิสิตปีหนึ่งถึงปีสี่ใช้ลิปสติกหมดไปกี่แท่ง

เขาบอกยังไม่หมดแท่งเลยค่ะหลวงพ่อ

ไม่อยากแต่งหน้ากับเขาบ้างเหรอ

รู้สึกมันเลอะ ๆ ค่ะหลวงพ่อ เพื่อนเขาก็บอกว่าสวยออก แต่ตัวเองรู้สึกมันเลอะ ๆ

แล้วนี่เลิกใช้จริงจังมานานเท่าไหร่

เขาก็บอก จริง ๆ แล้วเคยใช้ลิปสติกเมื่อตอนเรียนปีหนึ่ง ตั้งแต่ปี ๒ ถึงปี ๔ ไม่ได้ใช้เลย มาใช้อยู่ครั้งสุดท้ายเมื่อวันรับพระราชทานปริญญา เพราะว่าอยากจะให้มันเข้ากับชุดเสื้อครุยสักหน่อย ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งจบมาก็ ๒-๓ ปีแล้ว ไม่เคยใช้สักที

เออ งั้นลูกประพฤติพรหมจรรย์ได้แล้ว หนูลองดูก็แล้วกัน เป็นวิธีทดสอบตัวเองง่าย ๆ ถ้าหนูไม่ใช้ลิปสติก ไม่ใช้แป้งเลย นั่นนะสักปีหนึ่งแล้ว ศีลแปดเปรี๊ยะเลย นั่งสมาธิไม่ขาดสักวัน นั่นแหละมีแววพอจะประพฤติพรหมจรรย์แล้วลูกเอ้ย

กินไข่

ไก่เกิดจากไข่ อยากจะกินไข่ที่ไม่มีไก่

ถาม

ไข่เป็ด ไข่ไก่ที่ซื้อจากตลาดมาทำอาหาร จะเป็นการผิดศีลข้อที่หนึ่งไหม

ตอบ

ศีลข้อที่หนึ่ง เราใช้คำว่า **ปาณาติปาตา เวรมณี คือ ห้ามฆ่าสัตว์ที่มีลมปราณ คือเริ่มมีลมหายใจ** ถ้าไข่ที่เราซื้อมาเป็นไข่ที่ไม่เคยฟักเลย ก็ไม่ได้ผิดอะไร ไข่ที่ฟักแล้วจะเริ่มเป็นจุด เวลาไข่ฟักประมาณสัก ๔-๗ วันจะมีจุดประมาณเท่าเมล็ดถั่วเขียว เส้นเลือดจะขึ้นมา ถ้าเอาไฟฉายส่องตอนกลางคืนก็จะเห็น นั่นเริ่มมีชีวิตแล้ว เริ่มหายใจแล้ว ถ้าฆ่ามันเมื่อไร ปาณาติปาตา เวรมณี

แต่ว่าไข่นั้นยังไม่ได้ฟักหรือถึงฟัก แต่ไม่มีเชื้อตัวผู้ผสมอยู่ กินไข่นั้นก็ไม่ผิดศีลอะไร โดยทั่วไปไข่ไก่ ไข่เป็ด ในท้องตลาดขณะนี้เนื่องจากเลี้ยงแยกตัวผู้ตัวเมียออกจากกัน โดยทั่วไปนะ เพราะฉะนั้นจะเป็นพวกไข่ลม ไม่มีเชื้ออยู่แล้ว จะกินก็กินไป ยกเว้นบางครั้งจับผลัดจับผลู เขาเอาไข่ที่ผสมแล้วก็ไปฟักแล้ว มันเริ่มเป็นชีวิตขึ้นมาแล้ว เขาเอามาขาย ถ้ากรณีนั้น ศีลข้อหนึ่งก็จะพร่องไป

คนสองศาสนา

แล้วอย่างนี้จะไปสวรรค์ของใคร จะไปนรกไหนกันดี

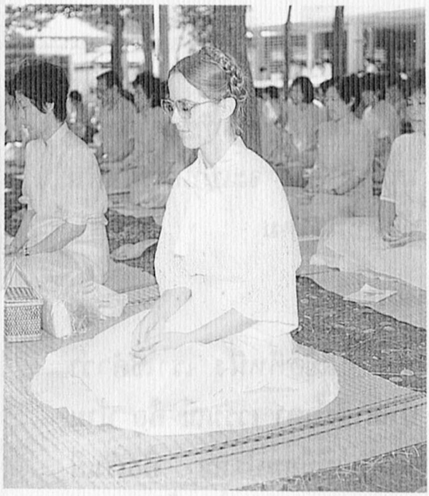
ถาม

บิดาเป็นคริสต์ มารดาเป็นพุทธ บุตรบางคนเป็นคริสต์ บางคนเป็นพุทธ บางคนก็เป็นทั้งคริสต์ทั้งพุทธ ขอเรียนถามหลวงพ่อว่า เขาควรจะทำอย่างไร ตายแล้วจะไปไหน

ตอบ

เข้าท่า...เข้าท่า คืออย่างนี้นะ ไม่ว่าพ่อพุทธ แม่คริสต์ หรือพ่อคริสต์ แม่พุทธ อย่างไหนก็ตามเถอะ เราต้องทำความเข้าใจอย่างนี้ก่อน

ในนรกของพุทธกับนรกของคริสต์ สวรรค์ของพุทธกับสวรรค์ของคริสต์ ความจริงก็เป็นสวรรค์เดียวกัน นรกเดียวกัน

เพราะว่าเป็นของกลาง เหมือนอะไร เหมือนอย่างนี้ ดวงอาทิตย์ที่ชาวพุทธเห็นกับที่ชาวคริสต์เห็นนี่ ดวงเดียวกันหรือเปล่า ก็ดวงเดียวกัน ไม่ใช่พุทธเห็นดวงหนึ่ง คริสต์เห็นดวงหนึ่ง

ไม่ใช่นะ มันดวงเดียวกัน เพราะดวงอาทิตย์เป็นของกลาง พระจันทร์เป็นของกลาง ดวงดาวก็เป็นของกลาง นรกเป็นของกลาง สวรรค์ก็ของกลาง การตัดสินว่าใครจะไปนรก ไปสวรรค์นั้น ตัดสินด้วยคุณธรรมความดี ถ้าทำผิดศีล ๕ ข้อ หรือข้อใดข้อหนึ่ง ไม่ว่าจะนับถือพุทธหรือถือคริสต์ บาปทั้งนั้น ลงนรกทั้งนั้น ถ้าตั้งใจทำความดีไม่ว่าจะถือพุทธ ถือคริสต์ ไปสวรรค์ทั้งนั้น แต่ที่แน่ ๆ ก็คือ ไม่มีศาสนาใดในโลกที่สอนวิธีทำความดีได้ละเอียดเท่าศาสนาพุทธ เพราะฉะนั้นนะ มาตั้งใจศึกษาศาสนาพุทธให้เข้าใจจริง ๆ เสียก่อน แล้วใครอยากจะเลือกนับถือศาสนาอะไรต่อไปข้างหน้าไม่ว่ากัน ศึกษาแล้ว ฉลาดแล้ว แล้วเลือกเองว่าควรจะเลือกศาสนาอะไร ไม่บังคับ พุทธศาสนาไม่บังคับใคร

เข้าง่ายออกยาก

เมื่อแรกพึ่งพากันยังเกรงใจ
ครั้นอยู่นานไปกลับเบื่อระอา

ถาม

จะทำใจอย่างไรคะเมื่อไม่พอใจคนในบ้าน เป็นคนอาศัยเราแต่ไม่เกรงใจเรา

ตอบ

ก่อนจะรับใครเข้ามาอยู่ร่วมบ้าน จะมาเป็นฐานะลูกจ้าง ในฐานะเพื่อน ในฐานะสามี ในฐานะภรรยา ในฐานะอะไรก็ตาม โบราณท่านพูดไว้คำหนึ่ง **"เข้าง่าย ออกยาก"** รับใครมาเป็นคนใช้ในบ้าน ถ้ารับง่าย ๆ ระวังเถอะ วันมันออกแล้วมันจะยุ่ง วันออกอาจจะมีกรณีเผาบ้านก็มี ปล้นเจ้าบ้านก็มี เชือดคอลูกเจ้าของบ้านก็มี รับเขามาเป็น

สามี รับเขามาเป็นภรรยา วันจะเอามันออก มันเตะซี่โครงหักก็มี ก็อยากจะเตือนสำหรับผู้ที่ยังคิดที่จะให้ใครมาอยู่ด้วยละก็ ดูนาน ๆ นะ "เข้าง่าย ออกยาก" สำหรับในกรณีของคุณรับเขามาอาศัย แต่เขาก็ไม่เกรง-ใจ เอาละ คุณนั่นดีมีเมตตา แต่ความประพฤติส่วนตัวของคุณอย่างอื่นบกพร่องไหม ถ้าบกพร่องก็น่าอยู่หรอกที่เขาจะไม่เกรงใจ แต่ว่าถ้าเราไม่บกพร่องแล้ว เขายังไม่เกรงใจเรา ก็บ้านเราเขายังไม่เกรงใจ ก็ให้เขากลับไปอยู่บ้านเขาก็จบ แต่อย่าลืมนะว่า **"เข้าง่าย ออกยาก"**

กรรมหนัก

เมื่อไม่รู้จะผิดด้วยหรือ

ถาม

ทำไมกรรมที่สร้างต่อพระอริยเจ้า จึงมากกว่ากรรมธรรมดา ทั้ง ๆ ที่ผู้สร้างกรรมไม่รู้ว่าท่านเป็นพระอริยเจ้า ขอความกระจ่างด้วยครับ

ตอบ

อือม...คำถามน่าสนใจดี คืออย่างนี้ พระอริยเจ้าน่ะ ท่านเป็นผู้มีคุณใหญ่ มีความดีมาก ส่วนคนทั่วไปเป็นผู้มีคุณน้อย มีความดีน้อย ถ้าเราไปทำผิดคิดร้ายต่อพระอริยเจ้า ไม่ว่าตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามทีเถอะ กรรมมันหนัก อุปมาเหมือนรถสิบล้อกำลังแล่นอยู่ แล้วเราไป

ขวางทางรถ รับรองถูกทับตาย แต่ว่าคนธรรมดามีคุณธรรมน้อย อุปมาเหมือนจักรยาน ไปขวางทางจักรยานอย่างมากก็เพียงชนเอาล้ม ก็เขียว ๆ ถลอก ๆ เท่านั้นแหละ ก็เป็นอย่างนี้แหละลูก *ผู้ที่มีคุณความดีอยู่ในตัวมากไปทำล่วงเกินผิดพลาดกับท่านมากก็มีโทษมาก แต่ถ้าไปทำความดีกับท่านก็ได้ผลดีมากเกินคาด*

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน พระอริยเจ้านี้ยกไว้ ไม่ต้องมากหรอก คุณพ่อของเรานี่ ตอนกลางคืนท่านเดินตรวจรอบ ๆ บ้านเรานึกว่าขโมย เราจึงดักอยู่ตรงมุมบ้าน พอพ่อโผล่มาตะพดฟาดเปรี้ยงเข้าให้ หัวแบะเลย พอเข้ามาจะซ้ำอีกที เอ้า พ่อหรอกหรือนี่ ทั้ง ๆ ที่เราไม่รู้ แต่พ่อเป็นผู้ที่มีพระคุณใหญ่ ยังไงเสียบาปก็มาก ถ้าเปลี่ยนจากพ่อมาเป็นคนใช้ เห็นเดินตรวจบ้านอยู่ นึกว่าขโมยเราฟาดเปรี้ยงเข้าให้ บาปก็น้อยตามส่วน ก็เป็นอย่างนี้นะ

อธิษฐานเมื่อทำบุญ

ตั้งเป้าหมาย...แล้วเดินไปให้ถึง

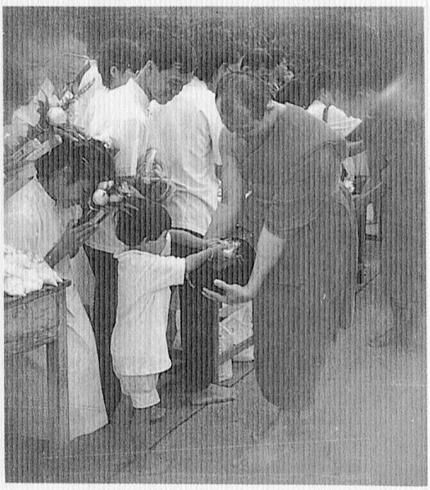
ถาม

การใส่บาตรถ้าไม่ได้อธิษฐาน เพราะถือว่าใส่บาตรไม่ได้หวังผล จะได้บุญหรือไม่

ตอบ

ความจริงเวลาใส่บาตรนี้ อธิษฐานหรือไม่อธิษฐานก็ได้บุญอยู่แล้ว แต่ที่เขาอธิษฐานกันน่ะเป็นการตั้งเจตนาแน่วแน่ลงไป เมื่อถึงคราวบุญส่งผล บุญนั้นจะได้ให้ผลตรงตามความต้องการ เช่น สมมติเราเป็นคนที่ให้ทาน ถึงคราวผลบุญส่งคือทำให้เราเป็นคนรวย แต่ว่าถ้าเราเป็นคนที่มีความเห็นผิด เป็นคนเจ้าโทสะ ถึงคราวผลบุญส่งรวยด้วย แต่ก็ยังเจ้าโทสะอยู่ เพราะฉะนั้นก็มีโอกาสที่ว่า

อาจจะเอาความรวยไปใช้ในทางที่ผิดคือ ใครขวางทางก็เล่นงานเขาถึงเป็นถึงตายเลยทีเดียว เพราะฉะนั้น ผู้เฒ่าจึงสอนให้อธิษฐานเพื่อเป็นการเตือนสติตัวเองไว้ จะได้ไม่ถลำไปในทางที่ไม่ดีไม่งาม เช่น อธิษฐานว่าด้วย

อำนาจทานที่ข้าพเจ้าทำดีแล้วนี้ ขอให้บุญกุศลนี้ส่งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ไม่เป็นคนเจ้าโทสะ คือนอกจากส่งผลให้เป็นผู้มีสมบัติเกิดขึ้นโดยง่ายแล้ว ขอจงส่งผลให้เป็นที่ไม่มีโทสะ ถึงคราวบุญส่งผลก็จะคอยเตือนเราให้ไม่เป็นคนเจ้าโทสะได้ แม้แต่ปัจจุบันนี้ ถ้าเราหมั่นอธิษฐานอย่างนี้บ่อย ๆ ก็เป็นการเตือนตัวเองไม่ให้มีโทสะเข้าครอบงำ หรือเวลาโทสะเกิดขึ้นก็สามารถยับยั้งตัวเองได้เร็ว

การอธิษฐานก็มีส่วนดีอย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงจัดการอธิษฐานเป็นบารมีอย่างหนึ่ง เรียกว่า **อธิษฐานบารมี** อย่างการที่พระองค์ท่านมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ท่านก็มาด้วยอำนาจอธิษฐาน คือตั้งจิตมั่นแล้วพยายามทำตามสิ่งที่หวังไว้ อธิษฐานคือตั้งเป้านั่นเอง เป็นการตั้งโครงการระยะยาว ในทางโลกการทำงานอะไรก็ตาม ถ้าได้ตั้งโครงการเอาไว้ก็จะทำให้งานนั้นสำเร็จสมบูรณ์ตามเป้าหมาย ไม่ใช่ทำอย่างไร้จุดหมาย ได้ยังไงเอายังงั้น หรือเริ่มต้นทำเรื่องหนึ่งแต่ท้ายกลับไปได้อีกเรื่องหนึ่ง การอธิษฐานจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการทำบุญทุกครั้ง

พระเวสสันดร

สละลูกเมียเป็นทานเพื่ออะไร ไม่ใจคอโหดร้ายเกินไปหรือ

ถาม

กราบเรียนถามหลวงพ่อ พระเวสสันดรให้บุตร-ธิดาเป็นทานแก่ชูชก แล้วบุตรธิดาก็ได้รับความลำบากนั้น เป็นเรื่องที่ถูกต้องไหม ผมควรจะตอบคนที่ถามอย่างไรครับ

ตอบ

เรื่องที่พระเวสสันดรให้ทานลูกไปน่ะ หลวงพ่ออยากจะให้ข้อคิดว่า *เวลามองอะไรนี่ขอให้มองให้ถึงฐานะของคนคนนั้นด้วย อย่าเอาฐานะเราเข้าไปเปรียบ* เหมือนอย่างทหารที่ออกไปรบ เขาทิ้งลูกทิ้งเมียทิ้งพ่อทิ้งแม่ไป บางครั้งคนเหล่านี้ต้องได้รับความลำบาก นั่นเป็นเพราะ

ว่าเขาไม่ห่วงหรือ ความจริงเขาก็ห่วงแต่ก็ตัดใจไป เพราะประเทศชาติสำคัญกว่า ถ้าประเทศชาติเป็นอะไรไป อย่าว่าแต่ลูกเมียเลย แม้แต่ตัวเขาเองก็อยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เขาไม่รักลูกเมีย แต่เพราะว่าเขามีความจำเป็น เขารักหน้าที่ จะต้องปกป้องผืนปฐพีไทย เขาจึงต้องออกรบ คนก็สรรเสริญว่าเขาทำถูก เขาทำตามหน้าที่ของทหาร ไม่มีใครด่าทหารประเภทนี้สักคน ทุกคนก็ยอมรับว่าเขาเป็นคนดี

ตรงกันข้าม ถ้าใครมาด่าทหารประเภทที่ยอมสละลูกสละเมียไปรบว่าเป็นทหารเลวคน ๆ นั้นก็จะถูกตำหนิ จริงอยู่ในฐานะเป็นผัวเป็นเมียกัน เป็นพ่อเป็นลูกกัน ถ้าเอาความเป็นพ่อเป็นลูกมาพิจารณาแค่นั้นละก็ คนที่ออกไปรบทิ้งลูกทิ้งเมียไป คนว่าผิด เพราะมีหน้าที่จะต้องดูแลครอบครัว ไม่ดูแลนี่ผิด แต่พบว่านอกจากเขาจะเป็นคนมีลูกมีเมียแล้ว เขายังมีหน้าที่เป็นทหาร เมื่อมีหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่กว่าการเป็นพ่อคนหรือการเป็นผัวคน มันมีอยู่ในสนามรบแล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องไป ใครตำหนิไม่ได้เช่นกัน พระเวสสันดร เมื่อท่านบำเพ็ญบารมีมามากเข้า ๆ ถึงจุดหนึ่งท่านมองออก มองไปทั้งโลกนี่ คนที่จะมีจิตใจงาม จิตใจใสสะอาด มีปัญญาพอที่จะไปถึงจุด ๆ นี้ได้ เพื่อจะไปเอาความรู้ที่ถูกต้อง ความรู้ที่บริสุทธิ์มาให้ชาวโลกได้ เห็นมีแต่เรานี่เท่านั้น ฝึกมาก ๆ มันเห็น ถ้าเรายังห่วงลูกห่วงเมียอยู่อย่างนี้ ก็คงอีกหลายชาติกว่าจะไปถึงจุดที่ชาวโลกจะให้เราไปช่วยได้ เสียเวลาอีกมากเลย แต่ถ้ายอมตัดใจสละลูกสละเมียเสียชาตินี้ เราจะก้าวถึงพระนิพพาน

ทหารทางโลกน่ะตัดใจทิ้งลูกทิ้งเมียไปรบกับศัตรูที่เป็น

ตัวบุคคล ส่วนพระเวสสันดร มีปัญญามากเห็นชัดเลยว่า เราจำเป็นจะต้องตัดใจทิ้งลูกทิ้งเมีย เพื่อไปรบกับกิเลส ชนะกิเลสครั้งนี้ ลูกเมียเราเดือดร้อนอย่างมากก็แค่ชาตินี้ ชาติต่อไป จะไม่มีคำว่าเดือดร้อนอีกแล้ว มองเห็นอย่างนี้จึงยอม

เพราะฉะนั้น เวลาพิจารณาอะไรละก็อย่าเอาภาวะที่ตัวเองเป็นอยู่ไปตัดสิน คนเรามีฐานะไม่เหมือนกัน แม้เป็นคนด้วยกัน แค่ทหารกับประชาชนก็มีความรู้สึกนึกคิดต่างกันเยอะเลย ทหารต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อปกปักรักษาชาติ ศาสนา พระ-มหากษัตริย์ไว้ให้ยืนยงคงอยู่คู่แผ่นดินไทยตลอดไป

ทหารเกณฑ์

อย่ามองอะไรเพียงผิวเผิน มองให้ซึ้ง ๆ มองให้ลึก ๆ แล้ว เราจะรู้ความจริงของประเทศชาติ ของลูกผู้ชายชาติทหาร

ถาม

ผู้ที่คัดเลือกทหารแล้ว ปรากฏว่าถูกทหาร แสดงว่า เป็นเพราะผลกรรมที่กระทำไว้ ในอดีตใช่หรือไม่

ตอบ

ใครเป็นคนสอนคุณ หลวงพ่อว่าคุณคิดอะไรแผลง ๆ แล้วนะ ผู้ที่ได้เป็นทหารนับว่าเป็น คนโชคดีที่ได้ฝึกวินัย หลวงพ่อ จะเล่าให้ฟัง รัชกาลที่ ๖ ได้ทรง บันทึกเอาไว้ ทรงเขียนส่งไปให้ ด๊อกเตอร์ฟรานซิส บีส์แยส์ หรือพระยากัลยาณไมตรี ซึ่ง เป็นทูตอเมริกันประจำประเทศไทยในยุคนั้น ทรงเล่าให้ฟังใน บันทึกว่า ในสมัยรัชกาลของ พระองค์นั้น คนไทยทั้งประเทศ ประมาณหกหรือแปดล้านนี่ หลวงพ่อจำไม่ได้ แต่ทั้งประเทศ มีชาวต่างชาติมากกว่าคนไทย นี่เป็นความจริง นับว่าเป็นเรื่อง ที่น่าตกใจ เอ๊ะ! เป็นไปได้ยังไง พระองค์ทรงอธิบายให้ดูว่า สมัย นั้นคนที่อยู่ตั้งแต่จังหวัดพิษณุโลก ขึ้นไปจนกระทั่งถึงเชียงใหม่ เขามีความรู้สึกว่าเขาเป็นชาว ล้านนา เป็นชาวเหนือ เป็นคน เมือง ไม่ใช่คนไทย ตั้งแต่จังหวัด นครราชสีมาไปจนกระทั่งจรด ฝั่งโขง มีความรู้สึกว่าเขาเป็น คนลาว ไม่ใช่คนไทย และตั้งแต่ จังหวัดชุมพรลงไปเขาก็บอกว่า เขาเป็นคนปักษ์ใต้ ไม่ใช่คนไทย ตกลงคนที่มีความรู้สึกเป็นคนไทย จะอยู่แถว ๆ กรุงเทพฯ กับรอบ ๆ อีกไม่กี่จังหวัด ยิ่งกว่านั้นจังหวัด ที่อยู่รอบ ๆ กรุงเทพฯนี่ ก็เป็น ชาวจีนต่างด้าวเสียอีกตั้งมาก ตกลงเป็นอันว่า คนที่มีความรู้สึก

ว่าเป็นคนไทยมีน้อยกว่าคนต่างชาติ ชัดดีไหม

พอรัชกาลที่ ๖ ขึ้นครองราชย์ ก็ทรงดำริว่า ถ้าหากขืนปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ความพินาศจะเกิดขึ้นบนผืนแผ่นดินไทย จึงทรงดำเนินนโยบาย ๔ ประการคือ

๑. สั่งให้มีการเกณฑ์ทหาร ชายไทยทุกคนเมื่อเป็นหนุ่มฉกรรจ์ มีอายุ ๒๐ ปี จะต้องเป็นหทาร ต้องมาฝึกหมด มาเป็นกำลังของชาติ

๒. แต่งเพลงชาติให้ร้อง เพราะตอนนั้นยังไม่มีเพลงชาติ คนไทยที่อยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ จะได้มีความรู้สึกว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นคนไทยเหมือนกัน แรก ๆ ก็ให้ทหารเกณฑ์ร้องก่อน แล้วฝึกวินัยให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อเวลาผ่านไป ๓ ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ทหารพวกนี้จึงเกิดมีความรู้สึกว่าไม่ว่าจะอยู่จังหวัดไหนของประเทศไทย ฉันคือคนไทย

๓. บังคับให้เรียนภาษาไทย ส่วนภาษาพื้นเมืองนั้น ใครจะเรียนก็ไม่ว่า ที่สำคัญต้องเรียนภาษาไทยกลางด้วย ไม่งั้นอยู่ในประเทศเดียวกันแต่ใช้กันคนละภาษา เดี๋ยวทะเลาะกัน นี่คือความอึดอัดขัดข้องของพระองค์ท่าน นี่การสร้างความรู้สึกว่าฉันเป็นไทยน่ะ ลงทุนกันอย่างนี้ ยังไม่พอ ยังทำต่อไปอีก

๔. ทรงตั้งกองเสือป่าขึ้น เพื่อให้ข้าราชการต่าง ๆ ปรองดองกัน เกิดความสมานสามัคคีกัน ทำนองเดียวกันกับลูกเสือชาวบ้านในปัจจุบันนี้ นี่รัชกาลที่ ๖ ท่านทรงทำเอาไว้ ทำยังไงท่านต้องเทศน์เอง ที่เราเคยได้อ่านกัน เรียนกันในหนังสือ **"เทศนาเสือป่า"** หรือ **"พระพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร"** แล้วทรงเขียนหนังสือไว้อีกเยอะแยะเพื่อจะทรงสร้างความรู้สึกว่าเป็นคนไทย ปัจจุบันนี้วิกฤตการณ์ล่าเมืองขึ้นลดลง เราก็เลยเริ่มประมาท แล้วดูถูกการเป็นทหาร

ด้วย ขอให้เรามองความเป็นไทยให้ชัด ๆ เสียด้วย แล้วรู้ไว้ด้วยว่า โรงเรียนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย แล้วมีผลต่อชาติไทยอย่างมากขณะนี้ก็คือ **โรงเรียนของทหารเกณฑ์ทั้งหลายนั่นเอง** พวกเราไม่เคยเห็นเขาฝึกทหารเกณฑ์ไม่เข้าใจหรอก บางคนมาจากถิ่นทุรกันดาร ขาดการศึกษาก็มี ซ้ายหันขวาหัน มือซ้ายมือขวาไม่รู้จักหรอก ต้องเอาเชือกผูกข้อมือ นี่คือข้างซ้ายนะ เอ็งจำเอาไว้นะ ข้างขวามือเปล่า ถ้าข้าบอกว่าซ้ายหมายถึงข้างที่ผูกเชือกเอาไว้ นี่เขาทำกันขนาดนี้ ฝึกขึ้นมาว่า **คนทุกหมู่ทุกเหล่าบนผืนแผ่นดินไทยนี้ ต้องมีความสำนึกของความเป็นคนไทยก่อน** ถ้าพระองค์ไม่ทรงวางพื้นฐานไว้น่ะ บ้านเมืองไม่มาถึงขนาดนี้หรอก

พระราชปรารภอีกเรื่องหนึ่งที่น่าเห็นใจมากก็คือ เมื่อรัชกาลที่ ๕ ทรงพัฒนาประเทศพัฒนาคน เพราะขณะนั้น ประเทศที่เขาเรียกตัวเองว่าเจริญแล้วกำลังล่าเมืองขึ้นกันอยู่ หลาย ๆ ประเทศก็จ้องตาเป็นมันมาที่ประเทศไทย คงจะหาเหตุเอาไทยไปพัฒนาให้ พระองค์ทรงสร้างทางรถไฟ สร้างโทรศัพท์ สร้างถนน ฯลฯ เงินหมดท้องพระคลัง แต่คนส่วนใหญ่ไม่ทราบ พอรัชกาลที่ ๖ ขึ้นครองราชย์ เงินในท้องพระคลังไม่มี แต่ว่าจะต้องมาจัดการภารกิจอย่างที่ว่านี้ต่อไป ซึ่งต้องใช้เงินทั้งนั้น พระองค์ก็สู้อดทนต้องกู้หนี้ยืมสินหามาสารพัดรูปแบบเพื่อจะรักษาแผ่นดินไทยเอาไว้ แต่คนที่ไม่เข้าใจก็หาว่าพระองค์ผลาญเงินผลาญทองของประเทศ ทำให้ประเทศชาติล่มจม พระองค์ไม่รู้จะไปเถียงกับใคร ตั้งใจทำงานดีกว่า ลุยไปตลอดเพราะเหตุการณ์มันบังคับ ขณะนั้นทั่วโลกก็เกิดเหตุการณ์ว่า เงินเฟ้ออย่างหนัก ย่ำแย่กันไปทั้งโลก จนกระทั่งเกิดสงครามโลก

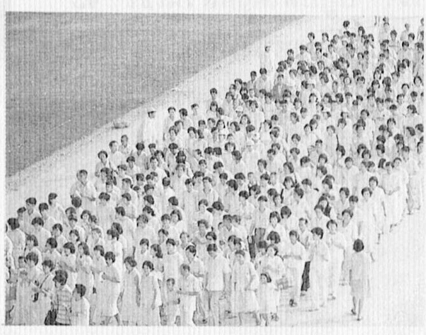
กัน ไทยเราก็พลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

เพราะฉะนั้น ในตอนปลายสมัยของพระองค์ท่าน มีการเตรียมจะปฏิวัติกันตั้งหลายครั้ง เพราะไม่เข้าใจกัน หาว่าพระองค์ผลาญเงินผลาญทอง แต่ก็ยังดีพระองค์ทรงประคับประคองมาได้ตลอดรอดฝั่ง แต่ว่าเลยมาตกหนักในรัชกาลที่ ๗ ถึงกับต้องเปลี่ยนแปลงการปกครอง พระองค์ก็ไม่ทรงโต้ตอบเช่นกัน รอให้อีกหน่อยรู้เอง แม้เปลี่ยน-แปลงการปกครองมาถึงเดี๋ยวนี้ เราทำอะไรได้เท่าไหร่ก็คงจะรู้กันดีแล้ว

นี่ดีนะที่รัชกาลที่ ๖ ท่านทรงเริ่มฝึกคนเอาไว้ ถ้าไม่อย่างนั้น สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ แผ่นดินไทยคงราบเป็นหน้ากลองไปแล้ว ความจริงเรื่องนี้มีใครรู้สักกี่คน เพราะฉะนั้น ไปเถอะ ไปเป็นทหารเกณฑ์เสียเถอะนะ

ธรรมกาย

อะไรคือธรรมกาย ธรรมกาย คืออะไร

ถาม

ธรรมกายคืออะไรครับ ขอความกรุณาตอบไม่ต้องยาวด้วย

ตอบ

ธรรมกาย คือกายที่เกิดจากการปฏิบัติมรรคมีองค์ ๘ ได้สมบูรณ์ พอมรรคมีองค์ ๘ ของเรา ปฏิบัติได้ถูกส่วนเข้า จะเกิดกายกายหนึ่งเรียกว่า ธรรมกายเป็นกายสำหรับตรัสรู้ธรรม ค่อย ๆ ฝึกไป

เผลอใจ

จิตมีธรรมชาติดิ้นรน กวัดแกว่ง รักษายาก ห้ามยาก

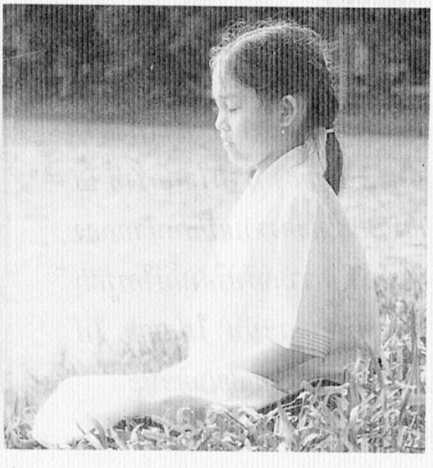
ธรรมบท ๒๕/๑๗

ถาม

เวลานั่งสมาธิใจมักเผลอไปคิดเรื่องอื่นจะแก้อย่างไร

ตอบ

ตื๊อครองโลกค่อยทำไป เพราะทุกคนก็มีอาการอย่างนี้ทั้งนั้น

เลือกพระใส่บาตร

การเลือกทักขิณาทานและพระทักขิเณยยบุคคลแล้วจึงให้ทาน พระสุคตทรงสรรเสริญ ทานที่บุคคลถวายในพระทักขิเณยยบุคคลซึ่งมีอยู่ในโลกนี้ มีพระพุทธเจ้า เป็นต้น ย่อมมีผลมากเหมือนพืชที่หว่านลงในนาดี ฉะนั้น

(๔๒/๓๕๙-๓๖๐ อาทิตตชาดก)

ถาม

การใส่บาตรถ้ามีความคิดว่า ใส่พระองค์ไหนก็เหมือนกัน เพราะถือว่าชายผ้าเหลืองเป็นหลักของพระพุทธศาสนา ความคิดนี้ผิดถูกอย่างไร

ตอบ

ก็ไม่ผิด ตามสะดวก แต่ว่าถ้าอยากจะได้บุญมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสว่า ต้องประกอบด้วยเหตุ ๔ ประการ คือ

๑. วัตถุบริสุทธิ์ คือ ไม่ได้โกงใครมา เป็นของที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเราเอง

๒. เจตนาบริสุทธิ์ คือ ตั้งใจให้เพื่อให้เป็นบุญเป็นกุศล คือ การให้ของคนเราต่างกัน เช่น บางคนไปรักสาวคนไหนก็ซื้อแหวนให้ นั่นเป็นการให้ที่เจตนาไม่บริสุทธิ์ เจตนาไม่เป็นบุญเป็นกุศล แต่เจตนาให้เขารัก หรือไปรักสาวคนไหนก็ซื้อของให้น้องของสาวคนนั้น เป็นการติดสินบน หรือเป็นการเปิดทางให้อีกต่อหนึ่ง นั่นเป็นเจตนาไม่บริสุทธิ์ ไม่เป็นบุญกุศล

๓. ผู้ให้บริสุทธิ์ อย่างน้อยมีศีล ๕ ถ้าหากตักบาตรไป เมาเหล้าคอง่อกแง่ก ๆ ไป บุญก็หย่อน

๔. ผู้รับ เช่น พระภิกษุก็มีความบริสุทธิ์ ยิ่งหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ด้วย เรายิ่งได้บุญมาก

หรือไม่หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ อย่างน้อยก็ตั้งใจประพฤติตนอยู่ในธรรมก็ยังดี ไม่ใช่เป็นพระเกเร ก็จะทำให้เราได้บุญมาก แต่ถ้าศีลของท่านบกพร่องเกะกะเกเร ก็จะทำให้เราได้บุญน้อยเป็นอย่างนี้

แต่ไม่ว่าท่านจะเป็นอย่างไร ถ้าเราตั้งใจบริสุทธิ์ มีเจตนาบริสุทธิ์ ของที่ทำบุญบริสุทธิ์ เราก็ได้บุญของเราแล้ว ยิ่งพระที่มารับบริสุทธิ์มากเท่าไร บุญก็ยิ่งมากขึ้นไปตามส่วนเท่านั้น

ก็พิจารณาพอสมควร คือบางแห่งสามารถเลือกพระได้ก็เลือก สนับสนุนพระที่ท่านตั้งใจดี เป็นการป้องกันไม่ให้พระที่เกเรมีกำลังขึ้นมา พระเกเรจะได้ปรับปรุงตัวขึ้น แต่ในขณะที่เลือกไม่ได้ ก็เอ้า ช่วยกันไป

ตักบาตรใส่น้ำด้วย

คงกลัวตายแล้วจะอดน้ำ

ถาม

ตอนใส่บาตร ถ้าไม่ได้เอาน้ำใส่ไปด้วย คนตายจะได้ทานน้ำไหมคะ

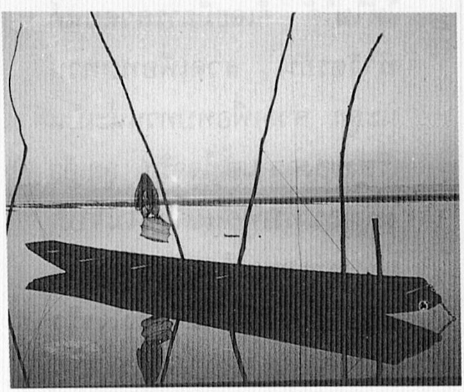
ตอบ

เราตักบาตรของเราไปนะ **ตั้งใจเป็นบุญกุศล** แล้วบุญนั้น**เปลี่ยนสภาพ**ไปเอง ไม่ใช่ใส่อย่างไหนคนตายจะได้กินอย่างนั้น ไม่ใช่นะ

ตักน้ำรดหัวตอ

เราชักชวนให้ทำดี แต่กลับขอเงินเราไปทำชั่ว พลอยให้เราได้บาปไปด้วย

ถาม

ผมเคยบอกให้คนแถวบ้านผม ให้เขามาวัดพระธรรมกาย แต่เขากลับตอบว่าไปแล้วมันได้อะไรขึ้นมา มิหนำซ้ำยังขอเงินผมไปเล่นไพ่อยู่ตลอดเวลา เตือนเป็นครั้งที่ ๑๗ แล้วก็ยังไม่เชื่อควรทำอย่างไรดีครับ

ตอบ

ไม่เห็นน่าถามเลยว่าควรจะทำอย่างไร มันน่าจะได้คำตอบอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ตักน้ำรดหัวตอน่ะ ตอมันไม่งอก ตอมันตายแล้ว แต่รดน้ำบ่อย ๆ เรายังมีโอกาสได้เห็ดกิน แต่ตักน้ำรดหลังสุนัข เห็ดก็ไม่ขึ้น มิหนำซ้ำมันยังสลัดน้ำมาเปียกมาเปื้อนเราอีกด้วย ควรจะทำยังไงกับสุนัขตัวนั้นดี ไปคิดเอาเอง

นอนทำวัตร

ถามมาอย่างนี้ ชักจะยังไง ๆ ซะแล้วมั้ง

ถาม

อยากทราบว่า นอนทำวัตรเย็นจะผิดหรือถูกอย่างไรคะ

ตอบ

น่ารัก การทำวัตรเย็นหรือทำวัตรเช้าก็ตาม เป็น**การสวดทบทวนโอวาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** เมื่อครั้งที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ โอวาทที่พระองค์ให้ แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. โอวาทจ้ำจี้จ้ำไช คือพูดเรื่องนี้ซ้ำแล้วก็ซ้ำอีก เกิดแล้วก็แก่ แก่แล้วก็เจ็บ เจ็บแล้วก็ตาย ตายแล้วถ้าไม่ได้ทำความดีอะไรไว้ล่ะก็ เกิดมาชาตินี้เปล่าประโยชน์ หรือโลกทั้งโลกไม่มีอะไรเลยเชียว มันอนิจจัง มันไม่เที่ยง มันเปลี่ยนไป มันทุกขังเนื่องจากมันก็ทนอยู่ไม่ได้ อนัตตาใครบังคับก็ไม่ได้ มันจะต้องเป็นของมันอย่างนั้น พระองค์ก็ว่าของพระองค์ท่านไป หรือคนเราก็มีเกิด มีแก่ มีเจ็บ มีตาย มีทุกข์ ตั้งหลายรูปแบบ เรื่องเหล่านี้เป็นโอวาทจ้ำจี้จ้ำไช เจอหน้าเป็นต้องพูดเรื่องนี้ ให้ทุกคนได้คิด

๒. โอวาทจร คือมีเรื่องอะไรขึ้นสักเรื่อง ก็เอาเรื่องนั้นยกขึ้นมาเป็นเหตุแล้วก็เล่าให้ฟัง อธิบายให้ฟังหรือถ้าผิดพลาดก็ใช้ชี้ข้อแก้ไขให้

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว หาใครจ้ำจี้จ้ำไชให้ไม่ได้ ก็เลยมีการสวดมนต์ทำวัตรกัน สวดเพื่อทบทวนนะลูก สวดเพื่อทบทวนน่ะเป็นเรื่องของความตั้งใจจริง ลูกเอ๊ยไปนอนทบทวนเดี๋ยวไม่จบก็หลับซะก่อน ถึงแม้จบแล้วค่อยหลับ ก็แสดงว่าไม่ได้ตั้งใจจริงแก้ไขใหม่นะ

พระอรหันต์

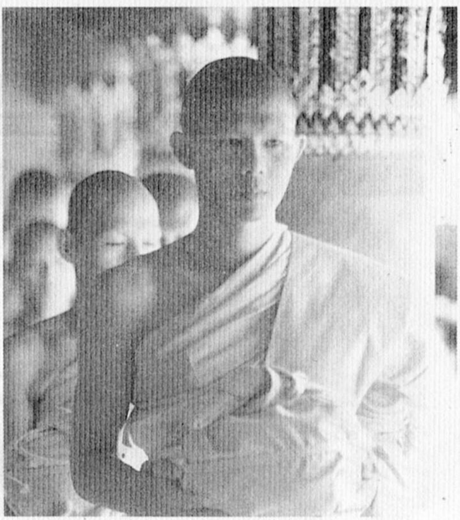
มีแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับตัวของท่านผู้นั้นเองเท่านั้นที่รู้

ถาม

เคยได้ยินเขากล่าวถึงหลวงปู่ท่านหนึ่งว่าเป็นพระอรหันต์ เขาทราบได้อย่างไรคะ

ตอบ

รู้ได้อย่างไรว่าท่านเป็นพระอรหันต์ เราอย่าพยากรณ์เอง มีตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์แล้วนะ ขณะที่ท่านพักอยู่ที่วัดเชตวันมหาวิหาร วันนั้น มีพระมาจากป่ารูปหนึ่ง ท่าทางเรียบร้อย มีผิวพรรณผ่องใสงดงาม พระสารีบุตรเห็นเข้านึกในใจว่า เออ พระรูปนี้ท่าทางสำรวม ผิวพรรณดีสงบดีจังเลย อย่างนี้นี่ถ้าเราเทศน์ให้ฟังซักหน่อยเดียว รับรองเป็นพระอรหันต์แน่เลย ว่าแล้วท่านก็เดินเข้าไปหาพระองค์นี้ แล้วก็ตั้งใจจะเทศน์ให้ฟัง พอเทศน์เข้าไปได้ ๒-๓ คำ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาตรัสว่าไงรู้ไหม "สารีบุตร ลูกเราผู้นี้ ชื่อว่าปุณณมันตานี เป็นพระอรหันต์อย่างเธอแล้ว" ดูซิ ขนาดพระสารีบุตรยังดูไม่ออก แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นพระอรหันต์ อย่าเที่ยวเดา ๆ ไปเลยนะ

ฝาแฝด

แรงอธิษฐาน แรงบุญ แรงบาป หรือเหตุไรกันแน่

ถาม

ทำบุญหรือกรรมอะไรคะถึงได้เกิดมาเป็นฝาแฝดกัน

ตอบ

เด็กฝาแฝดส่วนมากเขาอธิษฐานมา เช่นคนที่ถูกคอกัน นิสัยต้องกัน ถึงเวลาทำบุญทำทาน เขาก็อธิษฐาน เช่นว่า เราสองคนเกิดกี่ภพกี่ชาติขอให้ได้เป็นพี่เป็นน้องกันตลอดไปนะ ใจเขาตั้งอยู่อย่างนั้น พอถึงเวลาจะมาเกิด เขาก็จะมาเกิดเป็นลูกแฝด ในเวลาเดียวกันพ่อแม่ก็ต้องมีกรรมชนิดเดียวกัน เช่น แหมอยากมีลูกให้มันจุใจ ฮึ ฮึ มีลูกทีให้คุ้มไปเลย ไหน ๆ ท้อง

ที่ให้คุ้มไปเลย อือ คลอดทีเดียวให้คุ้ม ดีเหมือนกันได้ทีละสอง บางคนได้ทีละสี่ คนที่มากที่สุดในโลกก็เท่าไหร่ ฮึ ๆ ๗ หรือ ๘ คนแน่ะ เคยมีเหมือนกันก็คงจะตั้งจิตอธิษฐานมา นี่ก็พวกหนึ่ง

บางพวกมาด้วยแรงกรรมแรงบาปก็มี เช่น **ฝาแฝดอินจัน** นายอินนายจันฝาแฝดไทยที่ปรากฏในประวัติศาสตร์สมัยปลายอยุธยา เกิดมาแล้วก็แฝดติดกันมาเลย นายอินนายจันพอถึงเวลาเป็นหนุ่มเข้า ตอนนั้นรู้สึกว่าชาวอเมริกันเขาเอาไปอยู่อเมริกา ไปแล้วต่างคนต่างก็มีเมียแหม่มนะ มีเมียคนละคนติดกันอยู่อย่างนั้นแหละ พิลึก ๆ อยู่หรอก แล้วพอถึงเวลาจะตาย พอนายอินตายไม่ถึงชั่วโมงมั้ง นายจันก็ตาย เลยตายทั้งคู่ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาในประวัติศาสตร์ชาติไทย ถามว่าเขามีกรรมอะไรจึงต้องเป็นอย่างนั้น ก็เคยตรวจสอบกันตั้งแต่สมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ ก็พบว่าอย่างนี้ นายอินนายจันภพในอดีตแกเป็นเศรษฐี แต่ว่าเป็นเศรษฐีประเภทผีเข้าผีออก ทำบุญไหม ทำแต่ว่าเวลาโกรธขึ้นมา สมัยโน้นมีข้าทาสบ่าวไพร่เอาไว้ใช้งาน ถึงเวลาพวกข้าทาสพวกบ่าวไพร่ที่ใช้งานทำความผิด แกจะใจร้ายตีโซ่ตีตรวนชนิดตีคู่เลย โซ่ก็ล่ามคู่ ให้มันติดกันไปอย่างนั้นแหละ ขื่อคา รู้จักขื่อคาไหม ขื่อคาเขาทำด้วยไม้ มีช่องเอาไว้สวมคอ แล้วเขาก็ผ่าซีกสวมไป แล้วก็เอาน็อตจับเข้าไว้ ไปไหนก็มีไม้ติดคอต๊อกแต๊ก ๆ ไป แกะ

ไม่ออก เขาเรียกว่าขื่อคา ขื่อคาบางอันหนักข้อเข้าไปอีก เจาะรูให้เอามือสอดเอาไว้อีกด้วย ไปไหนก็ไปอย่างนี้ นี่ขื่อคา แต่นายอินนายจันแกร้ายขนาดไหน แกใช้ขื่อคาคู่

เพราะฉะนั้นถ้าลูกน้องแกทำผิดละก็ เอาหัวสอดเข้าไปในรู แล้วก็ต้องไปด้วยกัน กิน ๆ ด้วยกัน นอน ๆ ด้วยกัน ถ่าย ๆ ด้วยกัน ทรมานมันทั้งคู่ไป มันจะได้เข็ด แกคิดอย่างนั้น ด้วยกรรมอันนั้น ถึงคราวแกตายไปแล้วตกนรกแทบแย่ เศษกรรมส่งให้แกมาเกิดเป็นฝาแฝด ก็เป็นฝาแฝดติดกันนี่มันมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครมีความคิดอุตริอย่างนายอินนายจันก็เลิกเสียนะ นี่แฝดติดกันมีเหตุ ทุกอย่างมีเหตุทั้งนั้น ค่อย ๆ ฝึกสมาธิไป พอเข้าถึงธรรมกายในตัวแล้ว ก็เห็นเหตุชัดเลย อย่าขี้เกียจฝึกนะ

สมาธิ - วิปัสสนา

เคยได้ยินเขาพูดว่า นั่งวิปัสสนาบ้าง นั่งสมาธิบ้าง ก็ชักจะงง

ถาม

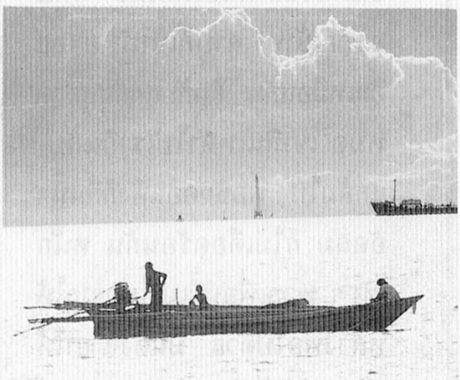
วิปัสสนา กับนั่งสมาธิ ต่างกันอย่างไร

ตอบ

นั่ง**สมาธิ**เป็นผลให้ใจสงบ เมื่อสงบเต็มที่จะเข้าถึงธรรมกายในตัว อาศัยธรรมกายในตัวไปรู้เห็นความเป็นจริงของโลกและชีวิต ตั้งแต่เข้าถึงธรรมกายแล้ว อาศัยธัมมจักขุไปดูความจริงของโลกของชีวิต เราเรียก**วิปัสสนา** แปลว่า ทั้งรู้ทั้งเห็นโลกและชีวิตตามความเป็นจริง

ผมผิดไปแล้ว

ผิดแล้วผิดไป มาตั้งหน้าทำความดีกันใหม่

ถาม

ผมทำงานด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่เคยมีจิตคิดร้าย แต่บางทีอาจจะทำพลาดไปโดยที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ทำให้เกิดเป็นรอยมลทิน และตัวเองก็ไม่มีโอกาสได้แสดงความบริสุทธิ์ใจ ผมควรแก้ไขอย่างไรดีครับ ร้องเรียนต่อผู้ใหญ่ที่อยู่สูงขึ้นไปดีไหมครับ

ตอบ

คุณไม่ต้องไปร้องเรียนไม่ต้องไปคุ้ยเรื่องมันหรอก คนไทยลืมง่าย อด ๆ ทน ๆ ไป ๓ ปี ไม่เกิน ๑๐ ปี มันก็ลืม แล้วก็แล้วกันไป ถ้าไปคุ้ยขึ้นจะทำให้เกิดเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีเรื่อยไป แล้วเขาก็จะยอมรับเอง ถ้าไปคุ้ยเรื่องยิ่งไม่จบ

ขุนกับแกล้มวินาศ

เมื่อถือศีล ๘ ในวงเหล้า ก็ต้องอย่างนี้แหละ ทำไงได้

ถาม

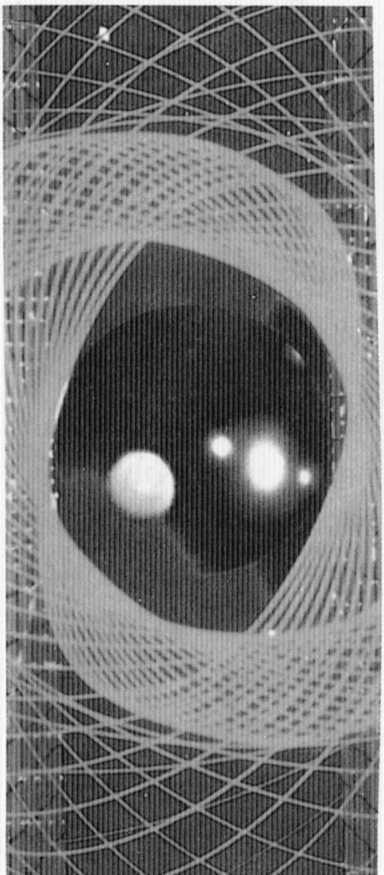
ผมได้ให้สัจจะว่าจะรักษาศีล ๘ ตลอดไป แต่ผมต้องไปทำงานทางโลก ซึ่งอาชีพที่ทำต้องมีการพบปะสังสรรค์กับลูกค้า จะทำอย่างไรดีครับ

ตอบ

จะยกตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวหลวงพ่อเองให้ฟัง เมื่อสมัยหลวงพ่อก่อนบวชก็ต้องทำงานทางโลก ต้องพบปะลูกค้า เขากินข้าวเราก็กินน้ำ ก็คุยกันได้เรื่อยไป ตอนนั้นหลวงพ่อถือศีล ๕ อยู่ ยังไม่ถือศีล ๘ เป็น Salesman นะ บางครั้งก็ต้องพาลูกค้าไปเลี้ยง เขาจะกินเหล้าก็กินไปไม่ว่ากัน เราไม่กินนี่เหล้า แต่เรากินกับแกล้ม กับแกล้มขี้เมาอร่อยเหมือนกันนะ แหมอร่อยเข้าท่า ลาบก็เข้าท่า อร่อยอีกเหมือนกัน กินกับแกล้มอุตลุดหมด เขากินเหล้าไปเรากินกับแกล้มไป พอชักคอแห้งก็กินน้ำอัดลม ก็ไม่เดือดร้อนกัน หนักเข้า ๆ พวกเพื่อนขี้เมาไม่อยากให้หลวงพ่อไปด้วย มันตั้งฉายาให้ **"ขุนกับแกล้มวินาศ"** มันสั่งกับแกล้มมา หลวงพ่อกินหมดเลย วันหลังมันจะไปกินเหล้า มันบอกไม่ชวนไปหรอก กับแกล้มมีเท่าไรหลวงพ่อกินหมด แต่ก็เข้ากันได้ไม่เดือดร้อน ต่อมา ๆ เจ้าพรรคพวกหลายคนที่กินเหล้าในที่สุดมันเกรงใจก็เลยเลิกเหล้าก็เท่านั้นเอง

ปล่อยหมา

กงเกวียนกำเกวียน ไม่พ้นไปไหนซิน่า

ถาม

เลี้ยงสุนัขเอาไว้ เวลาเรานั่งสมาธิมันเห่า หนวกหูจังเลย อยากจะเอามันไปปล่อยจะดีไหม แล้วเมื่อมันมีลูกออกมา มีคนเขาขอลูกมันไปเลี้ยงจะเป็นการพรากแม่พรากลูกมันหรือเปล่า

ตอบ

หมามันเห่าหนวกหูเรา ก็คิดถึงเวลาที่คนอื่น เขานั่งสมาธิแล้วเราคุยโม้ก็คงจะมีอาการเหมือนกันนะ เราเลี้ยงมันมาแล้วก็เลี้ยงต่อไปจนกว่ามันจะตายก็แล้วกัน แต่ว่าอย่าให้มันสืบพันธุ์มีลูกมีหลานอีก เวลามีคนมาขอไปเลี้ยง ถ้ากลัวจะพรากแม่พรากลูก ก็ยกให้เขาไปทั้งแม่ทั้งลูกเลยซิ แล้วถ้าจะปล่อยมันจริง ๆ ก็ดูว่าปล่อยแล้วมันไม่อด ๆ อยาก ๆ ก็ดูเอาแล้วกัน แล้วที่แน่ ๆ ห้ามเอามาปล่อยที่วัดพระธรรมกายล่ะ

กรรมของยักษ์

อย่าทำหน้ายักษ์ อย่าทำใจยักษ์ ถ้าไม่อยากเกิดเป็นยักษ์

ถาม

ขอกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า ยักษ์มีจริงไหม มีกี่ประเภท ทำผิดอะไรจึงไปเป็นยักษ์

ตอบ

เท่าที่เคยพบ คำว่ายักษ์นี่มีอยู่ ๒ พวกใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ **ยักษ์โดยอุปมาอุปไมย** นั่นอย่างหนึ่งกับ **ยักษ์ที่เป็นยักษ์จริง ๆ** นั่นคืออีกอย่างหนึ่ง

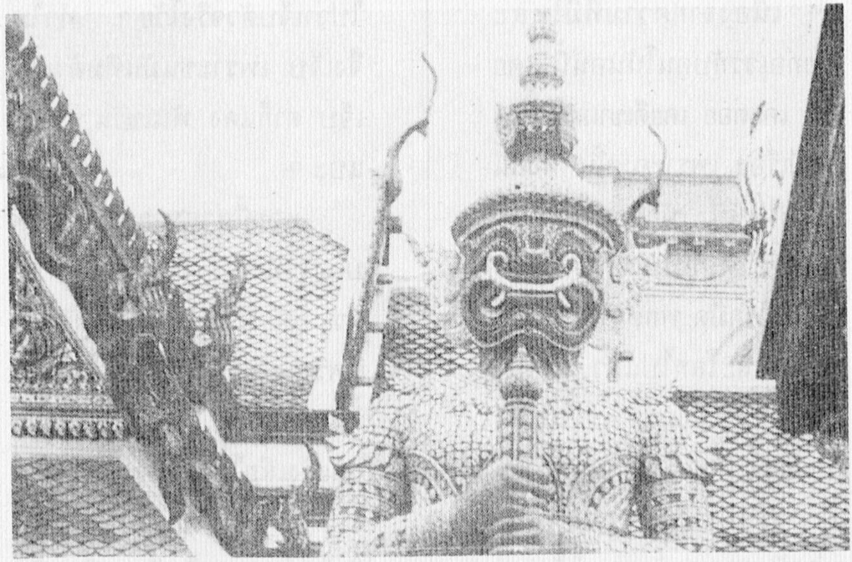
ยักษ์ที่เป็นยักษ์โดยอุปมาอุปไมย คือ **พวกคนใจยักษ์ทั้งหลาย** เช่นมนุษย์กินคน เราก็ว่าพวกนี้มันเป็นยักษ์ นี่ไม่ใช่ยักษ์จริงหรอก แต่ก็ถือว่าเป็นยักษ์ประเภทหนึ่ง

ยักษ์จริง ๆ นั้นมี ถ้าเราฝึกสมาธิให้จิตนิ่งจนใสสว่างดีแล้ว ก็จะพบเห็นยักษ์ตัวจริง พวกนี้แต่เดิมก็เป็นคนเหมือนอย่างกับพวกเรา แต่นิสัยเสีย มีโทสะจริต เมื่อสมัยเป็นมนุษย์ชอบมีโทสะจริต อาศัยที่โทสะจริตนี่เอง ทำอะไรฮึ่ม ๆ ฮ่ำ ๆ แม้แต่จะทำบุญทำทาน ก็ทำด้วยโทสะ จะตักบาตรก็ด่าลูกด่าหลาน มึงไม่ช่วยกูโขลกน้ำพริก มึงไม่ช่วยกูจัดสำรับ ให้กูเหนื่อยอยู่คนเดียว ไม่มาช่วยหิ้วของมั่ง รอพระไปก็บ่นไปพระอะไรก็ไม่รู้ สายป่านนี้ยังไม่มาเลย คือ เป็นคนเจ้าโทสะ คนอย่างนี้จิตใจก็พอมีกุศลบ้าง อยากจะทำบุญทำทาน แต่ว่าปากเสียเจ้าโทสะก็เจ้าโทสะ เป็นนิสัยติดตัว พอละโลกไปแล้ว บุญพอมีมั่ง เลยไม่ตกนรก แต่บาปมีไหม ก็มี โดยมีโทสะเป็นตัวก่อ พระเทศน์มาจี้ใจดำเข้าก็โกรธ แต่พอกลับไปถึงบ้านก็คิดได้

เนื่องจากความที่มีโทสะ เลยก่อเวรกับคนโน้นคนนี้ เคยเตะ เคยต่อย เคยตีเขาเอาไว้บ้าง เคยมีเรื่อง เพราะฉะนั้น พวกนี้จะไปไหนนี่ มักนิยมพกอาวุธ เมื่อมีชีวิตอยู่มักจะพกอาวุธ พกไม้ พกมีด พกตะพด ก็แล้วแต่ พอละโลกไปแล้ว ตายไปแล้วกายละเอียดของเขาไปเกิดเป็นยักษ์ ตัวโตมาก บางสภาวะสามารถแปลงเป็นกายหยาบมาอย่างกับพวกเราทั้งหลายได้ แต่ส่วนมากยังอยู่ในลักษณะกึ่งหยาบกึ่งละเอียด ละเอียดไม่ถึงเทวดา หยาบไม่ถึงมนุษย์ ก้ำกึ่งกันอยู่

เมื่อนั่งสมาธิเข้าที่ไปถามว่าทำไมเป็นอย่างนี้ เขาก็บอกเป็นเพราะกิเลสเจ้าโทสะ ฮึ่ม ๆ ฮึ่ ๆ ทำให้เขาต้องเป็นอย่างนี้ สำหรับรูปร่างที่เขาวาดกันตามโบสถ์หรือที่วัดพระแก้วนั่นแน่ะ สวยเกินไป จริง ๆ แย่กว่านั้น เส้นขนแต่ละเส้นเหมือนยังกับเชือกกระสอบ เวลานอนก็บ่นไปว่าเจ็บตัวจริงโว้ย ๆ ทำไมจึงเจ็บ เพราะขนมันทิ่มตัวเองเจ็บ ตาก็แดง ฟันเขยิน ปากก็แบะ ๆ

พวกนี้ส่วนมากจะพกกระบองไว้ที่เอว ไปไหนก็ลากไปด้วย ลักษณะเหมือนยังกับไม้ตีพริก แต่อันเบ้อเร่อ ไปไหนก็แบกไป เหนื่อยด้วย ถามดูว่าโยนทิ้งเสียไม่ได้หรือ จะต้องแบกไปทำไม เขาบอกว่า ขว้างทิ้งไปตั้งหลายทีแล้ว เดี๋ยวมันก็กลับมาติดอีก ต้องแบกไปอย่างนี้ ทำไมล่ะ เขาบอกว่า เมื่อตอนเป็นมนุษย์ชอบพกอาวุธ เตรียมจะไปทำร้ายเขา บาปอันนั้นแหละเลยโยงกระบองนี้ติดมาด้วยอันใหญ่มาก ถ้าคนไหนแสบน้อยหน่อยก็อันเล็กหน่อย แต่ละคนพกคนละอันสองอัน ลากไปมันก็บ่นว่าหนักจริงโว้ย ๆ พอขว้างทิ้งไปก็กลับมาติดอีก พวกนี้ก็ยังแบ่งชั้นอีกหลายระดับ ฝึกมาก ๆ ก็เจอ ซึ่งแบ่งเป็นพวกใหญ่ ๆ ได้ ๒ พวก

พวกหนึ่ง มีศีล อีกพวกหนึ่ง ไม่มีศีล พวกไม่มีศีลก็ชอบฆ่าคน ฆ่าสัตว์เอามากิน สมัยก่อนเวลาโจรมันจะออกปล้นจะมีการชุมนุมเทวดา นึกว่าเทวดาจริง ๆ ที่แท้ก็ไอ้ยักษ์ตัวแสบพวกนี้เอง เวลาพรานป่าเขาจะไปล่าสัตว์จะไหว้เทวดา เทวดาไม่มาหรอก มีแต่ยักษ์พวกไม่มีศีลนี้มา

อีกพวกหนึ่งเป็นยักษ์มีศีล ตั้งใจรักษาศีล แต่ว่าก็เจ้าโทสะฮึ่ม ๆ ฮ่ำ ๆ พวกนี้พอเป็นยักษ์แล้วก็เป็นยักษ์รักษาศีล แต่ถึงอย่างนั้นก็ฮึ่ม ๆ ฮ่ำ ๆ เหมือนอย่างเพื่อนเราบางคน ไม่เคยทำร้ายใคร แต่ว่าเข้าใกล้แล้วก็รำคาญ เดินก็เสียงเตะโน่นนี่โครมคราม เรื่อยไม่มีอะไรที่ถูกใจ แม้แต่จะกิน โน่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่อร่อย ไม่ดีซักอย่าง แต่เผลอเดี๋ยวเดียวกินหมดเป็นชาม ๆ เลย ขอให้ได้บ่นเถอะน่า

ใจร้อนใครเอาอะไรมาให้ก็ไม่ทันใจ ก็โกรธ ศีลรักษาไม่ขาดเลยสักข้อหนึ่งแต่เจ้าโทสะ

ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมย ยกเว้นขัดใจเอาไฟเผาเสียเลย ถ้าไม่ถูกกับคนนี้ไม่ลักของหรอก แต่จะเผาที่อยู่เลย ไม่โกหกแต่ด่าเป็นไฟเลย เหล้าก็ไม่กิน แค่น้อง ๆ เหล้า คว้าเบียร์มาบ้าง หรือผสมนิดหน่อย พอกรุ่น ๆ

เพราะฉะนั้น พอละโลกไป พวกนี้เป็นยักษ์ แต่ก็ถือศีล แต่ยักษ์ที่แสบ ๆ จริง ๆ ไม่มีศีลนั่นก็อีกพวกหนึ่ง ไม่ถูกกันอีกเหมือนกัน ๒ พวกนี้ คนเราแบ่งกันเป็นกลุ่มอย่างไร ยักษ์ก็แบ่งกันอย่างนั้นนั่นแหละ เนื่องจากเป็นกายกึ่งหยาบกึ่งละเอียด ละเอียดไม่ถึงเทวดา หยาบก็ไม่ถึงกายมนุษย์ แล้วพวกนี้ยังแบ่งกันเป็นอีกหลายพวก มีพวก**กุมภัณฑ์** แปลว่าอะไร ยักษ์อะไร มียักษ์น้ำ ยักษ์บก กุมภัณฑ์ก็ยักษ์ประเภทหนึ่ง แต่มันพิเศษหน่อย กุมภะแปลว่าหม้อ กุมภัณฑ์เป็นยักษ์ที่มีลูกอัณฑะเหมือนอย่างกับหม้อ เมื่ออยู่เป็นมนุษย์เป็นอย่างไร ชอบให้ของลับเขาไปบ่อย ๆ นั่นแหละ พอยั้วะอะไรขึ้นมาก็ให้เลย ขัดใจก็ควักให้เลย ละโลกไปแล้วเป็นกุมภัณฑ์อัณฑะล่ะเบ้อเร่อเชียวล่ะ

มีอยู่คราวหนึ่งเมื่อหลวงพ่อเข้าวัดใหม่ ๆ คุณยายอาจารย์ท่านเล่าให้ฟัง แต่หลวงพ่อไม่เห็นเอง บอกว่าอาจารย์ของท่านอีกทีหนึ่งเป็นแม่ชี ชื่อ **อุบาสิกาทองสุก สำแดงปั้น** ท่านไปสอนธรรมะที่จังหวัดชลบุรีนานมาแล้ว ท่านก็เตือนพวกขี้เมาบอกว่าอย่าไปกินเลยเหล้า นอกจากไม่เชื่อแล้ว มันยังให้ของลับท่านอีกด้วย ต่อมาไม่นานคน ๆ นั้นตายลงไปเกิดเป็นเปรต แล้วเป็นเปรตพิเศษ เนื่องจากให้ของลับเอาไว้มาก เปรตตัวนี้แปลก ผอมโย่งเย่ง ๆ แต่ว่าของลับของมันโตกว่าตัว เหม็นมาก ๆ ด้วย ไปถึงไหนมันลากไป บ่นเจ็บจริงโว้ย ๆ ไปไหนก็ต้องยกต้องประคองไปด้วย ยก ๆ หิ้ว ๆ หนักจริงโว้ย ๆ นี่แหละเวรที่ให้ของลับผู้มีศีล

ทำบุญแล้วกรวดน้ำ

ทำชั่วไว้ ไปเกิดเป็นเปรต ต้องอาศัยส่วนบุญของคนอื่น

ถาม

จริงหรือไม่เมื่อทำบุญเสร็จแล้ว แต่ไม่ได้กรวดน้ำให้กับผู้ตาย เขาจะไม่ได้รับบุญที่เราให้เขา

ตอบ

ก็มีส่วนจริง **การกรวดน้ำคือการอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลที่เราทำให้กับผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว** เราไม่ให้เขาก็ไม่ได้รับละซิ

ในสมัยพุทธกาล มีอยู่คราวหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสารท่านทำบุญแล้วท่านไม่ได้อุทิศส่วนกุศลให้กับใคร ทีนี้พวกญาติของท่าน ญาติในอดีตชาติของท่าน เกะกะเกเรมาก ตายแล้วไปเกิดเป็นเปรตอยู่ รอว่าเมื่อไหร่หนอพระเจ้าพิมพิสารจะกรวดน้ำไปให้ตัวมั่ง ก็ไม่กรวดให้เสียที ตัวก็เลยไม่พ้นสภาพเป็นเปรต

วันนั้น เจ้าพวกเปรตพวกนี้ประชุมกันอย่างดีเชียว แล้วก็ร้องเสียงครวญคราง แสดงตัว

แสดงกายให้พระเจ้าพิมพิสารเห็น พระเจ้าพิมพิสารเห็นแล้วก็สงสัย เอ๊ะ! มันอะไรกันนี่ เสียงเปรตมาร้องระงมเห็นตัวชัดเชียว เจ้าเปรตพวกนี้จะมาทำลายแว่นแคว้นหรือจะมาเอาชีวิตพระองค์ หรือว่ายังไงกันนี่ ก็เลยรีบไปถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า เปรตพวกนี้น่ะ มันไม่ได้มาทำร้ายอะไรหรอก แต่มันมาขอส่วนบุญ ขอให้พระองค์เวลาทำบุญแล้วอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้บ้าง เจ้าเปรตพวกนี้พอมันโมทนาปั๊บ มันก็พ้นจากสภาพเปรต ได้ไปเกิดเป็นผู้เป็นคน หรือไปเป็นเทวดาเสียที นี่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นคุณหนูนะ ถ้าทำบุญทำทานมีโอกาสกรวดน้ำละก็ กรวดเถอะมีแต่ได้ไม่มีเสีย

สวดมนต์ - นั่งสมาธิ

น้อมนำใจไปสู่ความสงบ

ถาม

การสวดมนต์เช้า - เย็น นั่งสมาธิก่อนนอน คืออย่างไร ถ้าไม่ได้จุดธูปเทียนบูชาพระก่อนในบางครั้งได้หรือไม่

ตอบ

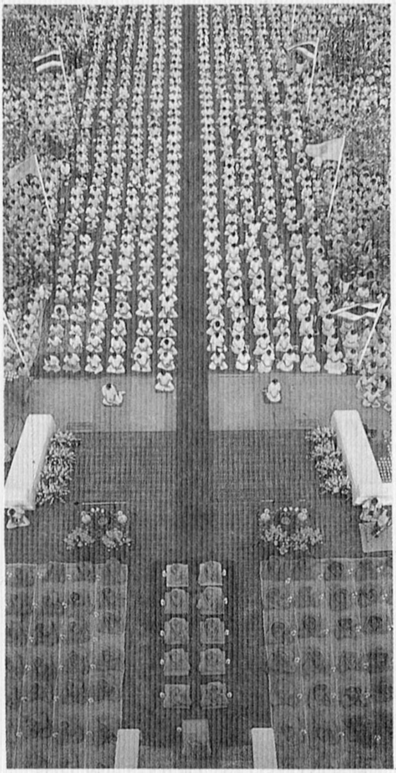
ได้ ลูกเอ๊ย แต่ว่ามันเป็นอย่างนี้ ที่เขาสวดมนต์เช้า-เย็นก่อนนั่งน่ะคือ ตามธรรมดาแล้ว เมื่อสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ในสมัยโน้นพระองค์ให้โอวาทแก่พระภิกษุและประชาชนที่มาเป็นประจำทั้งเช้าทั้งเย็น เมื่อเป็นอย่างนี้ พอพระองค์ปรินิพพานไปแล้ว ใครล่ะ...จะให้โอวาทกับเราได้

ไม่มี แล้วแก้ไขยังไง เราก็เลยเอาโอวาทของพระองค์ที่ให้ไว้ในสมัยพุทธกาลน่ะ เอามาท่องกัน แล้วในที่สุดก็เลยกลายมาเป็นบทสวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น เพราะฉะนั้น การที่เราสวดมนต์ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นจริง ๆ ก็คือ **สวดทบทวนโอวาทที่พระองค์ตรัสเอาไว้สมัยที่ยังทรงพระชนม์อยู่** การที่ทบทวนคำสอนของพ่อของแม่ของครูบาอาจารย์นี่ดียังไง

๑) ทำให้ไม่ลืมคำสั่งสอน

๒) ทำให้มีโอกาสได้ไตร่ตรอง

เมื่อไตร่ตรองแล้ว ปัญญามันก็จะเกิดขึ้นมาตามส่วน แล้วเรื่องที่พระองค์สอนเป็นเรื่องที่ควรรู้ควรเห็นนี่นะ คือรู้แล้วก็ทำให้ใจสบายยิ่งขึ้น เห็นแล้วก็ยิ่งเป็นสุขกายสุขใจยิ่งขึ้นไปอีก เพราะฉะนั้น เมื่อเราสวดทั้งเช้าสวดทั้งเย็นเข้าละก็ ใจมันชุ่มมันชื่น แล้วพอเรานั่งสมาธิ

ต่อ ทำให้ใจเป็นกุศลใจเป็นสมาธิ มันจะเป็นสมาธิได้ดี

สำหรับคนที่พื้นสมาธิดีอยู่แล้วน่ะ พอกำหนดใจนิ่งปุ๊บนี่ จะเห็นนิมิตดวงแก้ว หรือเห็นดวงปฐมมรรค เห็นพระธรรมกายสว่างชัดเจนทุกครั้ง

ไป ถ้าอย่างนั้นอาจจะไม่ต้องสวดก็ได้ ไม่ว่ากัน แต่ว่าถ้ายังไงชำนาญถึงขั้นนั้นน่ะ สวดเสียก่อนพอสวดแล้วใจมันจะเริ่มนิ่งดี พอใจเริ่มนิ่งแล้วก็ค่อยนั่งสมาธิ ถ้าไม่งั้นบางทีอาจจะโกรธใครมาจากที่ทำงาน อาจจะขัดอกขัดใจกับเพื่อนร่วมงาน พอมาถึงปุ๊บนั่งปั๊บ เห็นแต่หน้าไอ้เพื่อนที่เถียงเมื่อกลางวันนี่แหละ นั่งไม่ติดเลย เมื่อยเปล่า ถ้าอย่างนั้นจะแก้ยังไง อ๋อ! สวดมนต์ไปสักพักหนึ่ง ให้ลืมเรื่องที่ทะเลาะกับเขาแล้วใจจะเป็นสมาธิได้เร็ว

เพราะฉะนั้นการสวดมนต์น่ะ ยังน่าทำอยู่ แต่ว่าจะจุดธูปจุดเทียนหรือไม่ อย่าเอามาเป็นปัญหาเลยนะ ถ้าจุดแล้วไม่เสี่ยงกับไฟไหม้ ไม่รบกวนใคร ก็จุดเถอะ แต่ถ้าจุดแล้วเสี่ยงกับการที่ไฟจะไหม้บ้าน ก็อย่าไปจุดมัน หลวงพ่อขึ้นบนศาลาถ้าเทศน์ปกติธรรมดาก็ไม่จุด ยกเว้นวันมีพิธีต้องจุด ก็ตามสมควร

พระพุทธรูป

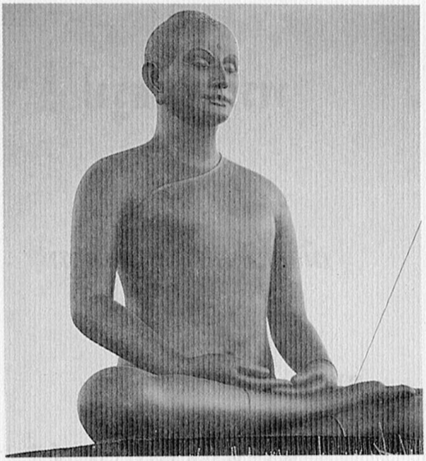
เมื่อศิลปินสร้างพระพุทธรูป

ถาม

พระพุทธรูปบางองค์นั่งมือไว้ตักข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งไว้ที่เข่า คว่ำบ้างหงายบ้าง และบางองค์เอามือไว้ที่อก หมายถึงอะไรคะ

ตอบ

จริง ๆ แล้วนี่ การสร้างพระพุทธรูปในยุคต้น ๆ ก็คือการจำลองเอาพระธรรมกายในตัวออกมา แต่มายุคหลัง เขาเรียกว่าปั้นเอาไว้เล่น คือประดิษฐ์ท่าโน้น ท่านี้ ว่ากันไปตามพุทธ-ประวัติ เช่นนั่งเอามือซ้ายไว้ที่ตัก มือขวาไว้ที่เข่า หรือนั่งขัดสมาธิอย่างนี้ ตามธรรมดา พระ-

พุทธรูปปางสมาธิ ก็มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจดหัวแม่มือซ้าย เท้าขวาทับเท้าซ้าย พระปางสมาธิจะทำลักษณะนี้ อันนี้เป็นเครื่องบอกให้รู้ว่า พระธรรมกายในตัวของเราที่อยู่ในตัวจริง ๆ ท่านั่งขัดสมาธิอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเวลาเรานั่งสมาธิ เราก็นั่งตามแบบพระธรรมกายในตัวของเรา คราวนี้ จากการที่เรียนพุทธประวัติก็เกิดมีปางต่าง ๆ จริง ๆ แล้วเขาเรียกว่า พระพุทธรูปปางมารวิชัย คือมือขวามาจับที่เข่า มือซ้ายวางไว้ที่หน้าตัก ก็มีเรื่องเล่าว่า เวลามารมาผจญ มันจะมาไล่ที่ให้พระองค์ลุกจากรัตนบัลลังก์ ที่โคนต้นศรีมหาโพธิ์ วันจะตรัสรู้ พระองค์ก็บอกว่ารัตนบัลลังก์นี้เป็นของพระองค์ แต่พวกพญามารมันก็บอกเป็นของมัน แล้วมันก็บอกว่า นี่ไงพยานของมัน พรรคพวกที่มานี่เป็นพยานของมันทั้งหมด แล้วพระสมณโคดมมีพยานไหม ก็นั่งอยู่องค์เดียวจะไปเอาพยานที่ไหนล่ะ พระองค์ว่ามีแต่แผ่นดินเป็นพยาน ท่านก็ทรงชี้ลงไปที่พื้นดินแล้วมารมันก็เลยทำอะไรท่านไม่ได้ แล้วมันก็แพ้ไปด้วยอำนาจบารมีของท่าน เลยเกิดพระพุทธรูปปางมารวิชัยขึ้นมา นั่งอยู่ในท่านี้

แต่มีอยู่คราวหนึ่ง มีการประกวดพระพุทธรูป จำไม่ได้ว่าในสมัย ร.๕ หรือว่า ร.๖ มีเสนาบดีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งได้เอาพระพุทธรูปปางมารวิชัยนี่แหละ ปางมารวิชัย แปลว่าชนะมาร เอามาประกวดกับเขา แต่ว่าเป็นพระพุทธรูปไม่สวย หล่อไม่ดี

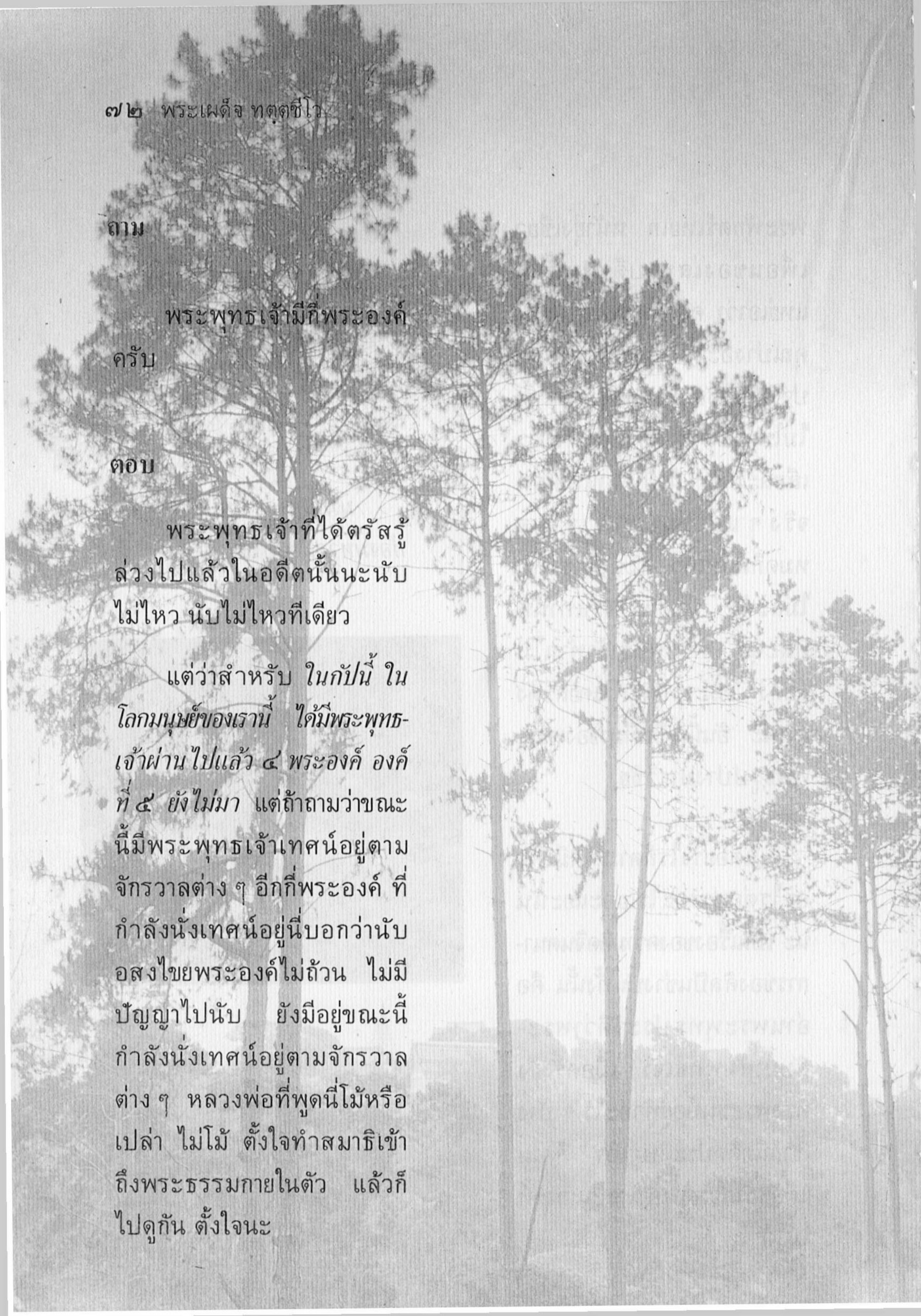
พระพักตร์เหยเก หน้ายุ่งเชียว เพื่อนของเสนาบดีท่านนั้นก็แหย่เอาว่า คุณพระพุทธรูปของคุณปางอะไร เจ้าของบอกว่า ปางมาร**วิชัย** เขาเลยแกล้งแหย่ ไม่ใช่หรอก สงสัยจะสะดุ้งมารเสียละมั้ง นี่เป็นคำแหย่เล่นจริง ๆ แล้วพระพุทธเจ้าพอหมดกิเลสแล้ว สะดุ้งมารไหม ไม่สะดุ้ง มีแต่พวกเราเท่านั้นที่สะดุ้ง พระพุทธเจ้าท่านไม่สะดุ้ง พระพุทธเจ้าไม่เคยสะดุ้งมารน่ะ อันนี้ก็เป็นที่มาของพระพุทธรูปปางมารวิชัย

แต่อย่างไรก็ตาม ที่มีปางอะไรต่อปางอะไรเยอะแยะนั่นน่ะ เป็นเรื่องของความคิดจินตนาการของศิลปินช่างปั้นทั้งนั้น คือ อ่านพระพุทธประวัติว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อครั้งยังทรงพระชนม์อยู่ทำอะไร ๆ บ้าง เขาก็นึกคิดประดิษฐ์เอา ก็ตามแต่อัธยาศัยเขา เอามาเป็นเกณฑ์ไม่ได้

พระพุทธเจ้ามีกี่พระองค์

มีมากกว่าเมล็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้งสี่

ถาม

พระพุทธเจ้ามีกี่พระองค์ครับ

ตอบ

พระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ล่วงไปแล้วในอดีตนั้นนะนับไม่ไหว นับไม่ไหวทีเดียว

แต่ว่าสำหรับ *ในกัปนี้ ในโลกมนุษย์ของเรานี้ ได้มีพระพุทธเจ้าผ่านไปแล้ว ๔ พระองค์ องค์ที่ ๕ ยังไม่มา* แต่ถ้าถามว่าขณะนี้มีพระพุทธเจ้าเทศน์อยู่ตามจักรวาลต่าง ๆ อีกกี่พระองค์ ที่กำลังนั่งเทศน์อยู่นี่บอกว่านับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ไม่มีปัญญาไปนับ ยังมีอยู่ขณะนี้กำลังนั่งเทศน์อยู่ตามจักรวาลต่าง ๆ หลวงพ่อที่พูดนี่โม้หรือเปล่า ไม่โม้ ตั้งใจทำสมาธิเข้าถึงพระธรรมกายในตัว แล้วก็ไปดูกัน ตั้งใจนะ

บวชกันหมดทั้งโลก

คนที่พร้อมจะบวชคงไม่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันทีเดียวทั้งโลก

ถาม

หลวงพ่อเทศน์ว่า แฟนอย่ามีเลย มาบวชกับหลวงพ่อเถอะ ถ้าทุกคนเชื่อหลวงพ่อมนุษย์ก็คงจะสูญพันธุ์ใช่ไหมครับ

ตอบ

ไปกลัวอะไร คุณไม่มีทางไปชวนคนมาบวชหมดโลกได้หรอก เมื่อวันที่หลวงพ่อจะบวชไปขออนุญาตโยมพ่อว่า

"พ่อครับ ผมขออนุญาตบวช"

"เออ จะบวชนานเท่าไหร่ละลูก"

"ถ้าผมบวชไม่สึกล่ะพ่อ"

"ฮึ ๆ (ฮึเชียว) คิดให้ดีนะลูกนา ปู่เขาก็มีลูกชายคนเดียวคือพ่อ พ่อก็มีลูกชายคนเดียวก็เรานี่แหละ ถ้าบวชไม่สึก นามสกุลเราก็ด้วนขาดแค่นี้นะลูก"

ก็ตอบพ่อไปว่า "ช่างปะไรล่ะพ่อ มันจะด้วนก็ช่าง ตระกูลของเรานี่ถ้าจะมีอีกเป็นร้อยเป็นพัน เป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านนี่ โลกมันก็ไม่ดีใจ หรือตระกูลของเราจะหมดไปวันนี้ถามว่าโลกเสียใจไหม ก็ไม่เสียใจเขาก็เฉย ๆ แต่ว่าที่น่าคิดก็คือถ้าว่าตระกูลของเรามีต่อไปอีกเยอะ ๆ วันหนึ่งจะต้องมีคนเลวมาเกิด อบรมยังไงก็ต้องมีคนเลวหลงมาเกิด วันนั้น แม้ตายไปแล้วก็คงมีคนด่าตามหลัง เพราะฉะนั้น ให้มันด้วนเสียเถอะนะพ่อนะ แล้วจะได้มีแต่เสียงชม

ว่า เสียดายตระกูลนี้มีแต่คนดี ๆ ทั้งนั้น”

ท่านได้ฟังก็เลยเงียบ แล้วท่านไม่พูดด้วยเลยสองวัน แต่ว่าไม่ทราบหลวงพ่อธัมมชโยท่านไปพูดยังไง วันนั้นหลวงพ่อไม่อยู่บ้านไปธุระ หลวงพ่อธัมมชโยไปที่บ้าน พอหลวงพ่อกลับมาได้ยินเสียงโยมพ่อดังออกมาจากบ้านนี่แหละ ได้ยินแว่ว ๆ ว่า “เออ แล้วบวชนี่จะให้โยมทำอะไรบ้าง” พ่อให้บวชแล้วก็รู้เท่านี้

คุณเอ๋ยอย่าไปกลัวมันเลยนะ ไอ้พวกที่กลัวโลกจะไม่มีคนอยู่นี่ แล้วมันเดือดร้อนอะไรเล่า ปัดโธ่ ! มันน่าอยู่นักเรอะ (หัวเราะ)

ผู้บริสุทธิ์

อย่างนี้ก็หมดกิเลสน่ะซี

ถาม

ที่ว่าบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ หมายถึงอย่างไร

ตอบ

พระพุทธองค์บอกว่าอย่างนี้ ถึงแม้ว่าจะอาบน้ำวันละพันครั้ง เปลี่ยนเสื้อผ้าวันละพันหน ก็ยังไม่เชื่อว่าบริสุทธิ์กาย **แต่ผู้ที่จะบริสุทธิ์กายได้ต้อง หนึ่ง ไม่ฆ่าสัตว์ สองไม่ลักทรัพย์ สาม ไม่เจ้าชู้** นั่นแหละบริสุทธิ์กาย

บริสุทธิ์วาจาเป็นไง ถึงจะแปรงฟันวันละพันครั้ง อมยาอมวันละพันหน มันก็ไม่สามารถทำให้วาจาบริสุทธิ์ได้ **ผู้ที่วาจาบริสุทธิ์ต้องไม่พูดโกหก ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่พูดส่อเสียด** อย่างนี้ถึงจะถือว่ามีวาจาบริสุทธิ์จริง ปากสะอาดได้ว่างั้นเถอะนะ ไม่ได้อมอะไรต่ออะไรทั้งนั้นแหละ แต่ว่าสะอาดได้

ส่วน **บริสุทธิ์ใจ คือไม่โลภอยากได้ของคนอื่น ไม่พยาบาทปองร้ายใคร ไม่คิดเห็นผิดทำนองคลองธรรม** อย่างนั้นใจสะอาด ใจบริสุทธิ์

ทำบุญตักบาตร

ทำอย่างไร ย่อมได้อย่างนั้น

ถาม

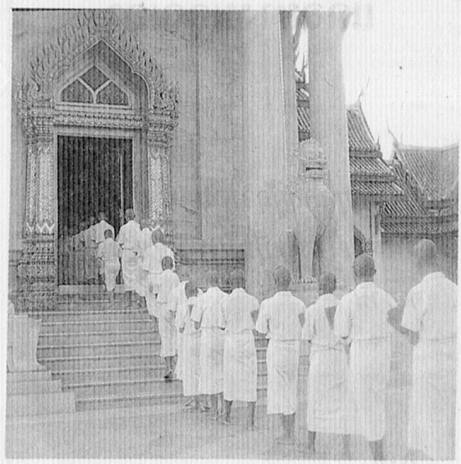
มีคนสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งใส่บาตรพระด้วยอาหารที่ทำเองทุกวัน แต่แบ่งใส่บาตรพระก่อน แต่อีกกลุ่มใส่เฉพาะวันพระหรือวันสำคัญ ด้วยอาหารที่ประณีต อยากทราบว่าอานิสงส์ที่ได้รับต่างกันอย่างไรคะ

ตอบ

พวกที่ใส่บาตรทุกวัน หนึ่งสมบัติจะไม่ขาดมือ จะรวยหรือเปล่าไม่ทราบ แต่สมบัติจะไม่ขาดมือ ต้องการเมื่อไหร่ก็มีมาเมื่อนั้น แล้วไม่ว่าจะหยิบจะทำอะไรเกิดไปกี่ชาติกี่ภพ ทรัพย์สมบัติเกิดขึ้นกับเราง่าย เป็นคนมีโชค คิดจะทำอะไรแล้วมันจะได้ทุกวัน ส่วนอีกพวกหนึ่งเนื่องจากเจ็ดวันตักที ถ้าจะมีโชคก็เจ็ดวันมีกับเขาที แต่เนื่องจากทำประณีตเป็นพิเศษ ก็เอาล่ะ ถ้าจะได้ก็ได้ของที่ประณีตเป็นพิเศษ แต่ว่านาน ๆ ได้ ส่วนที่ทำทุกวันแล้วไม่ประณีตก็ได้สมบัติธรรมดาและก็ไม่ขาดมือ ถ้าทำทุก ๆ วันแล้วประณีตด้วย ถ้ายังงั้นมีโชคทุกวันแล้วของดีเยี่ยม ๆ ต้องตกมาถึงมือเรา ก็มากันยังงี้แหละ ที่สุดถึงคราวจะออกบวช สมมติ ถึงคราวไปเจอพระพุทธเจ้าเบื้องหน้าออกบวชเป็นนางภิกษุณี พวกที่ตักบาตรทุกวันก็มีอาหารฉันทุก ๆ วัน แต่พวกเจ็ดวันตักทีเจ็ดวันก็มีลาภที วันนี้อิ่ม ส่วนอีกหกวันก็ไม่ค่อยมีเลือกเอาก็แล้วกันจะทำยังไง

บุญสร้างโบสถ์

ทำบุญสร้างโบสถ์ ซึ่งเป็นถาวรวัตถุสำคัญในพระพุทธศาสนาย่อมได้อานิสงส์มาก

ถาม

ช่วยอธิบายอานิสงส์การทำบุญสร้างโบสถ์และฝังลูกนิมิตด้วยค่ะ

ตอบ

การสร้างโบสถ์และฝังลูกนิมิต เอาละ ถือว่าเป็นปัญหาเดียวกัน ในฐานะที่โบสถ์มีความจำเป็นสำหรับสองงานใหญ่ คือ หนึ่ง **โบสถ์เป็นที่ทำสังฆกรรมหรือทำพิธีของสงฆ์** พูดย่อ ๆ นะเหมือนจำลองเอาพระนิพพานมาไว้บนพื้นมนุษย์ เพื่อให้พระสงฆ์ได้ปฏิบัติธรรมกันเต็มที่ เพราะฉะนั้นก็นับว่าเป็นบุญใหญ่เชียว

สอง **บวชพระ** พระต้องบวชในโบสถ์ บวชนอกโบสถ์ไม่ได้ ก็เหมือนกับเป็นที่ยกระดับคนนะ ยกระดับจากคนให้เป็นพระ เพราะฉะนั้นก็ได้บุญใหญ่ เกิดไปกี่ภพกี่ชาติถือเป็นบุญติดตัวไปว่า จะทำความดีเมื่อไหร่ จะกลั่น กาย วาจา ใจให้ใสหมดกิเลสเมื่อไหร่ละก็ สามารถทำได้ง่ายกว่าคนอื่นทั้งหลายเลยแหละนะ

แก่อย่างมีคุณค่า

บุคคลผู้ควรถนอม เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นมิ่งขวัญของลูกหลาน

ถาม

หลวงพ่อคะ เราควรจะเตรียมตัวอย่างไรดีเพื่อให้ชีวิตในวัยแก่เฒ่าให้ไม่เป็นคนที่น่าเบื่อสำหรับลูกหลาน

ตอบ

คนแก่มีอยู่ ๒ ประเภท

ประเภทที่ ๑ เรียกว่า **แก่แดด แก่ลม** คือ ตลอดชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยสร้างความดีให้เป็นชิ้นเป็นอัน ทานก็ไม่ค่อยให้ ศีลก็ไม่ค่อยจะรักษา การสวดมนต์เจริญภาวนา หาความรู้ทางธรรมก็ไม่สนใจ มีชีวิตผ่านไปวันหนึ่ง ๆ อย่างไร้คุณค่า

คนแก่ประเภทนี้ เป็นคนแก่ที่น่ารำคาญ ลูกหลานไม่อยากเข้าใกล้ และคนแก่ประเภทนี้อีกนั่นแหละ ที่ก่อให้เกิดปัญหาในครอบครัวขึ้นมาก เช่น ปัญหาแตกร้าวระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้ เป็นต้น

ประเภทที่ ๒ เรียกว่า **แก่บุญแก่บารมี** คือ ตลอดชีวิตที่ผ่านมานอกจากจะตั้งใจทำมาหากิน และสะสมทรัพย์สมบัติเตรียมไว้ใช้จ่ายในบั้นปลายชีวิต จะได้ไม่รบกวนคนอื่นแล้ว ในด้านความประพฤติ กิริยามารยาทก็ปรับปรุงตลอดมา โดยคิดว่าวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อเราแก่จะได้ไม่เป็นที่น่ารำคาญของลูกหลาน ในทางธรรม ก็หมั่นศึกษาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ตั้งใจให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนามาตามลำดับ นอกจากนี้ยังคอย

ให้โอวาท อบรมสั่งสอนลูกหลาน อยู่เป็นประจำ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า **ปูชนียบุคคลของลูกหลาน** คือ เป็นที่น่าเคารพ น่ากราบไหว้ คนแก่ประเภทนี้ มีอยู่ในครอบครัวใด ครอบครัวนั้นก็จะเป็นสุขเสมือนมีพระอยู่ในบ้าน

คนแก่ประเภทนี้ ท่านถือหลักในการดำเนินชีวิตง่าย ๆ คือ

๑. *พยายามตักบาตร ทำบุญให้ทานเป็นประจำทุกเช้า* เป็นการสะสมเสบียงข้ามภพข้ามชาติ

๒. *พยายามรักษาศีล ๕ อย่างเคร่งครัด* โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านจะระวังศีลข้อ ๔ ของท่านอย่างที่สุด ทั้งไม่จู้จี้ขี้บ่น ทำตนเป็นคนอยู่ง่ายกินง่าย วันโกนวันพระ ก็พยายามรักษาอุโบสถศีล

๓. *พยายามหาเวลานั่งสมาธิให้มากที่สุด*ทั้งเช้ามืด กลางวัน และก่อนนอน ตอนกลางคืน เพื่อทำใจให้ผ่องใส และประพฤติแต่ตัวอย่างที่ดีให้ลูกหลานดู

ยามว่างก็อบรมศีลธรรมให้กับลูกหลาน เล่านิทานบ้าง เล่าประสบการณ์ชีวิตที่เป็นประโยชน์บ้าง เพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจให้ลูกหลานตั้งตนอยู่ในศีลธรรม

ท่านจะไม่ยอมเข้าไปก้าวก่ายในเรื่องเขยเรื่องสะใภ้เป็นอันขาด ทรัพย์สมบัติใดที่มีอยู่ก็เริ่มมอบให้เป็นภาระของบุตรหลานดูแลรักษาต่อไป

คนแก่ประเภทนี้จะไม่เหงาในบั้นปลายชีวิต เพราะลูกหลานอยากใกล้ชิด อยากเข้าใกล้ เพราะยิ่งใกล้ชิดยิ่งเข้าใกล้ ก็จะได้ทั้งความรู้และความเย็นกายเย็นใจ

คลายเครียด

ดูหนัง ฟังเพลง เล่นกีฬา ไปเที่ยว ไปหาของอร่อย ๆ กิน... เพื่อคลายเครียด

ถาม

หลวงพ่อครับ ทำอย่างไรจึงจะหายเครียดได้อย่างแท้จริง และเป็นวิธีที่ดีที่สุดครับ

ตอบ

วิธีคลายความเครียดที่ดีที่สุด คือ **การฝึกสมาธิเป็นประจำ** แต่คนส่วนมากมักจะหาวิธีคลายความเครียดด้วยการไปดูหนังดูละครบ้าง ใช้ยาระงับประสาทคลายความเครียดบ้าง บางทีก็เล่นไพ่หวังจะคลายความเครียดบ้าง

การทำอย่างนี้เป็นการแก้ที่ไม่ถูกจุด กลับกลายเป็นการสะสมความเครียดลึก ๆ เอาไว้ในใจ เช่น การดูหนังดูละคร นอกจากเสียทรัพย์แล้ว ในบางครั้งถ้าไม่ระมัดระวังให้ดี ไปดูเรื่องที่ไม่สมควร เช่น เรื่องเสื่อมเสียศีลธรรมต่าง ๆ ก็จะยิ่งเพิ่มความเครียดเข้าไปอีก

การใช้ยาระงับประสาทก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ระมัดระวังก็จะเป็นผลเสียต่อสุขภาพ ทำให้ประสิทธิภาพของใจต่ำลง

แม้การพนันแบบเล่น ๆ ไม่เอาเงินเอาทองกันก็ไม่ควร เพราะเป็นการเพิ่มความเครียดอีกรูปแบบหนึ่ง รวมทั้งอาจเพาะนิสัยมีเหลี่ยมมีคูเพิ่มขึ้นมาอีกก็ได้

วิธีคลายความเครียดที่ถูกต้อง มีผลให้การทำงานทางจิตมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ทนต่อความเครียดได้ เมื่อถึงเวลา

ใช้ความคิด ก็คิดได้นาน คิดได้ต่อเนื่องโดยไม่มีอาการอ่อนล้า คิดได้ลึกซึ้งละเอียดลออ รอบคอบ มีอยู่วิธีเดียวคือ การทำสมาธิ

การทำสมาธิมีอยู่หลายวิธี แต่วิธีหนึ่งที่ทำได้ง่าย ๆ คือ ทุกคืนก่อนนอนให้นั่งในท่าที่สบายที่สุด อาจจะเป็นนั่งเก้าอี้ นั่งพับเพียบ นั่งขัดสมาธิก็ได้ แต่ไม่ควรนั่งพิง แล้วก็หลับตานิ่ง ๆ ทำความรู้สึกเหมือนกับว่าเรานั่งอยู่ลำพังคนเดียวในโลก จากนั้นก็นึกถึงพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งที่เราจำได้อย่างติดตาติดใจ นึกอาราธนาพระองค์นั้นให้มานั่งอยู่ในท้องกลางตัวเรา โดยที่องค์พระนั้นนั่งหันหน้าไปทางเดียวกับเราด้วย

ให้นึกถึงองค์พระองค์นี้ต่อเนื่องกันไปไม่ขาดสาย คือนึกซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วก็นึกอย่างเบา ๆ โดยไม่ใช้ความพยายามทำนองเดียวกับนึกถึงบ้าน นึกถึงหน้าคุณพ่อคุณแม่ของเรา เป็นการนึกจากกลางท้อง ไม่ใช่นึกจากกลางสมอง

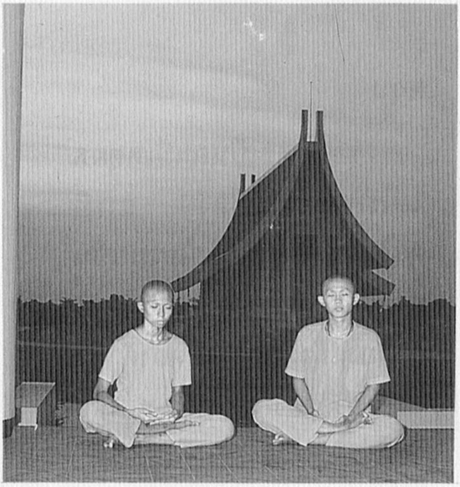
เมื่อนึกแล้วจะเห็นภาพองค์พระหรือไม่ก็ตามไม่ต้องกังวล ขอแต่เพียงให้ได้นึก แล้วใจก็จะสงบลงเอง ความเครียดก็จะค่อย ๆ ละลายหายไป

ในขณะที่กำลังนึกถึงองค์พระองค์นี้อยู่ ถ้ามีเรื่องอะไรสอดแทรกเข้ามาในความคิด ก็อย่าไปต่อต้าน มิฉะนั้นจะเกิดความหงุดหงิด ให้ถือเสียว่าเมื่อมันมาเองได้มันก็ย่อมไปเองได้

ต่อเมื่อผ่านไปแล้ว ๕-๑๐ นาที แล้วมันยังไม่ไป ยังรบกวนอยู่ จึงค่อยบริกรรมภาวนา คือท่องในใจว่า **"สัมมา อะระหังๆๆ"** ประคองไปช้า ๆ โดยทำความรู้สึกว่าแม้คำ "สัมมา อะระหัง" นั้นก็คล้ายกับว่ามันดังผุดขึ้นมาจากองค์พระในกลางท้องของเรา

เมื่อประคองใจไปอย่างนี้ ไม่ช้าเรื่องที่มากวนก็จะหายไป แม้แต่คำว่า "สัมมา อะระหัง" ก็จะเลือนไปเองโดยอัตโนมัติ คงมีแต่องค์พระอยู่ในมโนภาพเท่านั้น ในไม่ช้าใจก็จะสงบลง ความเครียดก็จะหายไป

นอกจากจะนั่งสมาธิอย่างนี้ทุกคืนแล้ว ไม่ว่าจะครึ่งชั่วโมงหรือหนึ่งชั่วโมงก็ตาม แม้ในเวลาทำงาน ถ้ารู้สึกเครียดขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ให้วางงานทิ้งไว้เสียชั่วคราว นั่งหลับตาทำสมาธิในที่ทำงานนั่นแหละ สักพักหนึ่งอาจจะ ๑๐-๑๕ นาทีก็จะหายเครียดเอง แล้วจึงค่อยทำงานต่อไป การงานก็จะก้าวไกล อนาคตก็จะแจ่มใส จิตใจก็เบิกบาน แล้วคุณจะเป็นที่ต้องการของทุก ๆ คน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ใดปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์แล้ว ย่อมไม่ตกไปในที่ชั่วอย่างแน่นอน

ถาม

ทำไมเราจึงนับถือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า **เป็นที่พึ่งสูงสุด**ทั้งที่พระองค์ก็มาจากมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

ตอบ

ชาวพุทธเป็นคนมีเหตุผล ไม่ใช่คนงมงายเชื่อง่าย การที่คนใดคนหนึ่งจะเลือกใครมาเป็นศาสดาที่เคารพของตนนั้น ที่ถูกต้องแล้วเขาควรจะต้องคำนึงถึงประวัติของศาสดานั้น ๆ เสียก่อนว่า

๑) เป็นบุคคลที่มีจริงในประวัติศาสตร์หรือไม่ หรือเป็นเพียงบุคคลที่ประวัติไม่ชัดแจ้งคลุมเครือไม่น่าเชื่อถือ

๒) เป็นบุคคลที่มีสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมากน้อยเพียงใด เป็นพวกฉวยโอกาสชอบแอบอ้างเอาคำสั่งสอนของคนอื่นมาเป็นของตนเอง หรือเป็นผู้ที่มีความรู้จริง มีความสามารถจริง

๓) คำสั่งสอนของศาสดานั้น ๆ สาวกหรือลูกศิษย์สามารถประพฤติปฏิบัติตามจนบังเกิดผลดี หรือมีความสุขได้จริงหรือไม่ เพราะถ้าไม่มีใครสามารถประพฤติตามคำสอนเหล่านั้นได้เลย ก็แสดงว่า คำสอนเหล่านั้นไร้ประโยชน์ เพราะใคร ๆ ก็ทำตามไม่ได้

เมื่อพิจารณาตามหลักเกณฑ์เหล่านี้แล้ว ก็ทราบว่า การที่ชาวพุทธเคารพนับถือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นที่พึ่งสูงสุด

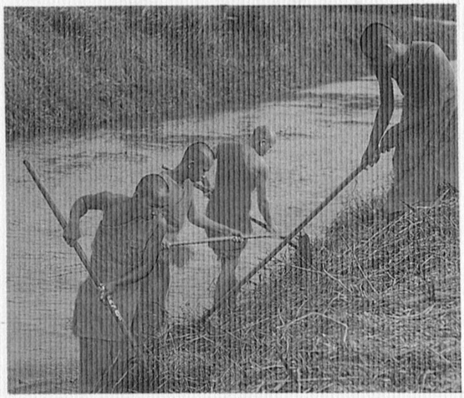
อย่างเต็มภาคภูมิ เพราะเหตุที่สอดคล้องกันทั้ง ๓ ประการ คือ

๑) **พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นบุคคลที่มีจริง** ประวัติศาสตร์รับรองและระบุถึงผู้ให้กำเนิดชีวิตแก่พระองค์อย่างชัดแจ้ง ทรงมีชาติตระกูลสูง คือ เป็นโอรสของกษัตริย์ไม่ใช่คนจรจัดหรือนักมายากลหลอกลวง

๒) **พระองค์ทรงกระทำความเพียรค้นคว้าหาสัจธรรมจนได้ตรัสรู้เองโดยลำพัง** ทรงใช้ความสามารถของพระองค์เองโดยแท้ ต่างจากศาสดาของศาสนาอื่น ซึ่งบางคนรวบรวมคำสอนของคนอื่นมาอ้างว่าเป็นของตนเอง บางพวกอ้างเลยไปถึงว่า ตนนำคำสอนของพระเป็นเจ้าบนสวรรค์มาสอน แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ธรรมด้วยพระองค์เอง ไม่อยู่ในอาณัติของใคร ไม่เป็นทาสรับใช้ใคร

๓) **คำสอนของพระพุทธองค์ทุก ๆ คำ เป็นสัจธรรม** คือเป็นความจริงล้วน ๆ ข้อใดที่พระองค์ตรัสว่า ควรทำ ข้อนั้นถ้าใครตั้งใจทำตามก็ได้ผลดีจริง ส่วนข้อใดที่พระองค์ตรัสว่า ควรละเว้น ถ้าหากใครฝ่าฝืนไปทำ ก็จะได้รับผลเป็นความทุกข์จริง ฉะนั้น คำสอนของพระองค์ที่เราเรียกว่า **"พระธรรม"** จึงไม่เคยล้าสมัยเลย หากใครประพฤติตาม ย่อมได้รับผลดี คือ ไม่ตกไปสู่ฐานะอันชั่วต่ำ เช่น ไม่ตกไปเป็นโจร ไม่เป็นอันธพาล ไม่เป็นคนเลว ตายแล้วก็ไม่ตกสู่อบายภูมิ

สำหรับในการสอนธรรมนั้น พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่งยวด อีกทั้งยังต้องเผชิญต่อการมุ่งร้ายหมายชีวิตจากฝ่ายปรปักษ์อย่างแสนสาหัส แต่พระองค์ก็มิได้ทรงท้อถอย และยังมิได้ทรงปรารถนาจะรับหรือเรียกร้องสิ่งตอบแทนใด ๆ จากพุทธศาสนิกชนเลย แม้ใครจะบูชาพระองค์ด้วยอามิส พระองค์

กลับทรงแนะนำว่าสู้การปฏิบัติบูชาไม่ได้ นี่ย่อมแสดงถึงพระมหากรุณาธิคุณอันเป็นเลิศ ศาสดาใด ๆ ในโลกก็ไม่อาจเทียบได้

นอกจากนี้ เมื่อสาวกของพระองค์ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุสงฆ์หรือคฤหัสถ์ผู้ครองเรือน หากได้ตั้งใจปฏิบัติตามพระ-ธรรมและพระวินัยที่พระองค์ทรงสั่งสอนไว้ ก็สามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ หมดกิเลสตามพระองค์ ได้รับความสุขอันเป็นอมตะ เป็นพยานยืนยันได้ว่า คำสอนของพระองค์ถูกต้องดีจริง มนุษย์ทั้งหลายสามารถปฏิบัติตามได้ ไม่ใช่เป็นคำสอนที่เพ้อฝันเลื่อนลอย สาวกของพระองค์มีจำนวนมิใช่น้อย ๆ ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็มีนับเป็นล้าน ๆ องค์

โดยสรุป เราชาวพุทธเคารพนับถือพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าว่าเป็นที่พึ่งสูงสุด โดยไม่ตะขิดตะขวงใจ ทั้งที่พระองค์มาจากมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง เพราะพระองค์เป็นมนุษย์ที่เลิศที่สุด เก่งที่สุดเท่าที่มนุษย์จะพึงเป็นได้ พระองค์สามารถปราบกิเลสได้ด้วยพระองค์เอง และทรงกรุณาสอนวิธีปราบกิเลสให้เราด้วยความบริสุทธิ์ใจ โดยไม่ทรงรับสิ่งตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น เราจึงพร้อมที่จะทำตามคำสั่งสอนของท่านโดยไม่ลังเลใจ เพื่อจะได้หมดกิเลสเช่นเดียวกับพระองค์ท่าน

เกิดมาทำไม

เกิดมาใช้ชีวิตอย่างประเสริฐ

ถาม

เราเกิดมาทำไม

ตอบ

ก่อนอื่น เราต้องสำนึกไว้ว่า **ชีวิตของมนุษย์ทุกชีวิตมีค่า เพราะการได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นยาก** ดังนั้นอย่าปล่อยชีวิตให้เสียไปเหมือนดังนกกาหรือสัตว์ทั้งหลาย ที่รู้จักแต่เพียงเสาะหาอาหารเพื่อประทังชีวิตไปวัน ๆ รู้จักแต่สืบพันธุ์มีลูกหลาน และดิ้นรนเอาตัวรอด แสวงหาแต่เรื่องกิน เกียรติยศ ชื่อเสียง มีสามีภรรยา มีลูก เมื่อถึงวัยชราได้แต่งก ๆ เงิ่น ๆ ไม่สร้างความดีอะไรไว้เลย ชีวิตเช่นนี้ก็ไม่แตกต่างไปจากชีวิตของนกกา

เราเกิดมาเพื่อแสวงหาคุณค่าของชีวิต ให้สมกับสติปัญญาที่ได้พัฒนาเหนือจากสัตว์โลกชนิดอื่นมาแล้วอย่างมากมาย เราต้องสร้างคุณค่าของชีวิตด้วยการศึกษาธรรมะ เร่งรีบทำความดีให้เต็มที่ ให้ใจใส ไม่ขุ่นมัว มิฉะนั้นแล้วในภพชาติต่อไปเราอาจจะหมดโอกาสในการทำความดี ถ้าใจของเราขุ่นมัวในระดับเดียวกับสัตว์ ใจเราจะต่ำลง ๆ เราจะมีชีวิตอยู่อย่างเป็นทุกข์ เมื่อละโลกทุคติก็จะเป็นที่ไป

เพราะฉะนั้น ให้เร่งสร้างความดี แม้ว่าจะยากจนข้นแค้นหรือมีร่างกายพิกลพิการไม่สมประกอบ ปัญญาทึบก็ให้อดทนตั้งใจทำความดี คือ **ให้ทาน รักษาศีล และทำสมาธิ ให้ใจผ่องใส** ทำเช่นนี้แล้ว ชีวิตจะดีขึ้น ชาตินี้ก็อยู่เป็นสุข เมื่อละโลกแล้วจะเป็นสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ครั้นกลับมาเกิดก็จะได้เป็นมนุษย์ที่

เพียบพร้อมบริบูรณ์ มีทรัพย์สมบัติมาก มีร่างกายสมประกอบ มีสติปัญญาเฉียบแหลม

และถ้าตั้งใจทำความดีให้ยิ่งขึ้นไปอีก ไม่ประมาท มีความอดทน ไม่ท้อแท้ หมดกำลังใจในการสร้างความดี แม้ว่าความดีที่เราสร้างยังไม่ส่งผลให้เห็น ก็ตั้งใจให้ทาน รักษาศีล และทำสมาธิภาวนาเรื่อยไป จนกายวาจาใจบริสุทธิ์เต็มที่ ถึงขั้นหมดกิเลสตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าทำได้เช่นนี้ เรียกว่า เกิดมาใช้ชีวิตอย่างประเสริฐแล้ว

วิธีทำให้เมืองไทยสะอาด

บ้านสะอาด เมืองสะอาด ชาติเจริญ

ถาม

ทำอย่างไร เมืองไทยจึงจะสะอาด

ตอบ

ความสะอาดความเป็นระเบียบ จะต้อง**เริ่มต้นกันที่บ้าน** พ่อแม่ต้องฝึกฝนอบรมลูกให้เป็นคนรักความสะอาด รักความเป็นระเบียบและวินัย ทั้งนี้พ่อแม่เองเป็นแบบอย่างที่ดีให้ลูกดู พ่อแม่ต้องฝึกลูกให้รักความสะอาดของตัวเองก่อนจนเป็นนิสัย เริ่มตั้งแต่การอาบน้ำแปรงฟัน ฝึกลูกไว้ตั้งแต่ยังเล็ก จากนั้นฝึกให้ลูกรู้จักทำความสะอาดบ้าน ปัดกวาดเช็ดถูบ้าน-เรือน เห็นอะไรรกหูรกตา ต้องรู้จักเก็บกวาดให้เป็นระเบียบ รักความสะอาด รักความเป็นระเบียบ ทำแล้วรู้จักเก็บ พ่อแม่ต้องฝึกฝนทั้งตัวเองและฝึกฝนอบรมลูกให้คุณธรรมข้อนี้ฝังอยู่ในใจ เมื่อทุก ๆ บ้านต่างมีคุณธรรมข้อนี้ประจำใจ ก็จะส่งผลมาถึงสังคมบ้านเมืองไทยก็จะสะอาดเป็นระเบียบเอง

มนุษย์เกิดมาอย่างไร

เขาเชิญมาเกิด หรือว่า ชิงเขามาเกิด

ถาม

อยากรู้ว่ามนุษย์ที่มาเกิด เกิดกันเองจากพ่อแม่หรือเกิดจากบาป - บุญ

ตอบ

เอาล่ะ มันมีทั้ง ๒ ส่วนนะหนูเอ๋ย คือเวลาเราเกิดนี่อำนาจบุญ - บาปเป็น**ชนกกรรม**ทำให้เราเกิด ที่ต้องเกิดเพราะกรรมที่เราทำมันยังไม่เป็นบุญล้วน ๆ แล้วมันมีบาปเจือปนมันเลยต้องเกิด แต่ว่าในการเกิดเป็นมนุษย์ก็มีความจำเป็นต้องหาพ่อหาแม่ ไม่สามารถจะเกิดลอย ๆ ได้ การเกิดของคนของสัตว์โลกจำเป็นต้องมีพ่อมีแม่อาศัยพ่อแม่เป็นต้นแบบ ถ้าใครโชคดีได้คุณพ่อคุณแม่แข็งแรงสมบูรณ์และใจเป็นบุญเป็นกุศลก็โชคดีได้แบบที่สมบูรณ์ ถ้าไปได้พ่อแม่ที่ขี้เหล้าเมายา ก็เหมือนไปได้แบบที่กระจอก ๆ นะ พอคลอดออกมาหน้านิดอย่างกับหนู รูปร่างพิกลพิการหัวลีบตาบอดส่งไปเลย พวกที่มาเกิดได้พ่อแม่ที่สมบูรณ์มีบุญพร้อม พวกนี้เขา **"เชิญมาเกิด"** ส่วนพวกที่พ่อแม่ไม่สมประกอบหรือพิกลพิการ พวกนี้ **"ชิงมาเกิด"** นั่งอยู่ตรงนี้ไม่รู้ใครเชิญใครชิงก็ไม่รู้ล่ะ

เวลามาเกิด อะไรล่ะที่มาเกิด ความจริงคนเรามีกายซ้อนกันอยู่หลายชั้น เวลาตายเราตายแต่กายเนื้อ กายละเอียดยังไม่ตายก็ไปแสวงหาที่เกิด สำหรับเรื่องนี้ใครอธิบายสู้ไปดูด้วยตนเองไม่ได้ ตั้งใจนั่งสมาธิให้ดี ๆ แล้วจะเห็นเอง

เห็นธรรมกาย

บอกกันยาก ต้องเห็นเองถึง
จะชัดเจน

ถาม

ขอกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า การได้ธรรมกายคืออะไร เห็นธรรมกายสว่างชัดเจนเป็นอย่างไร

ตอบ

ธรรมกาย คือกายภายในที่เกิดขึ้นจากการกลั่นใจด้วยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งธรรมอันนั้น คือ มรรคที่ประกอบด้วยองค์ ๘ ตั้งแต่

๑. **สัมมาทิฐิ** มีความคิดเห็นถูกต้องร่องรอยว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แล้วก็ตั้งใจทำแต่ความดี อย่างนี้เป็นองค์ประกอบอันที่ ๑

๒. **สัมมาสังกัปโป** มีความดำริ คือ ความคิดชอบนั่นเอง เช่น คิดจะออกจากกาม คิดจะออกจากความพยาบาท คิดจะออกจากความเบียดเบียนกัน มีแต่ความคิดดี ๆ มีแต่ความคิดสร้างสรรค์ นี้เป็นองค์ประกอบอันที่ ๒

๓. สัมมาวาจา พูดแต่คำที่ดี ๆ คำโกหกพกลม คำหยาบคำส่อเสียดไม่พูด นี่เป็นองค์-ประกอบอันที่ ๓

๔. สัมมากัมมันตา การงานชอบ เอาเบื้องต้น ๆ นะลึก ๆ ไม่พูด ตั้งแต่ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่เจ้าชู้ เหล่านี้เป็นการงานชอบ

๕. สัมมาอาชีวะ มีอาชีพชอบ คือมีอาชีพสุจริต ไม่ใช่มีอาชีพเบียดเบียนใคร คือไม่คดโกงใครอยู่แล้ว แต่ต้องไม่เบียดเบียนใคร บางคนไม่คดโกงแต่ฉันมีอาชีพขายอาวุธ ฉันมีอาชีพค้าทาส อย่างนี้อาชีพไม่บริสุทธิ์ แต่ถ้าสัมมาอาชีวะละก็อาชีพบริสุทธิ์ เป็นองค์ประกอบอันที่ ๕

๖. สัมมาวายาโม มีความเพียรที่จะละความชั่ว และเพียรที่จะทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป นี้เป็นองค์ประกอบอันที่ ๖

๗. สัมมาสติ มีใจระลึกชอบ คือสติดี ไม่เผลอไผล ไม่ปล่อยให้ใจแล่นไปที่อื่น

๘. สัมมาสมาธิ มีใจตั้งมั่น

๘ ประการนี้ พอฝึกมากเข้า ๆ พอครบได้ส่วนดีก็จะกลั่นให้เกิดเป็นธรรมกายขึ้นในตัว เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ได้อาศัยธรรมกายนี่สำหรับพิจารณาอริยสัจ ๔ ปราบกิเลสให้หมดไปได้ตามลำดับ ๆ เพราะฉะนั้น **ธรรมกายก็คือ "กายแห่งการตรัสรู้ธรรม"** ค่อย ๆ ฝึกไป ต่างคนต่างทำเอง ไม่มีใครเสกให้ใครได้

ส่วนเห็นธรรมกายชัดเจนน่ะ เห็นอย่างไร คุณทำ ๘ อย่างให้ครบแล้ว คุณจะรู้ว่าเห็นอย่างไร พอบอกว่าเห็นอย่างไรนี่อธิบายยาก เหมือนคนไม่เคยกินพริก บอกว่าพริกเผ็ดอย่างไร บอกเท่าไร ๆ ก็ไม่เผ็ด นี่...ไม่รู้จะบอกว่ายังไง

ถาม

ผู้ที่ผิดศีลข้อใดข้อหนึ่งอยู่เป็นประจำ สามารถปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมกายได้หรือไม่

ตอบ

มันมีอยู่อย่างนะ ศีล ถ้าผิดเป็นประจำละก็ ยากที่จะเข้าถึงพระธรรมกาย เช่น ฆ่าสัตว์ทุกวัน ไม่มีทาง ขโมยเขากินทุกวัน ไม่มีทางเข้าถึงพระธรรมกาย เดี๋ยวก็ไปแย่งเมียเขา เจอเมียใครตะปบมาได้ก็ตะปบ ไปเจอผัวใครเข้าไม่รู้ ผัวใครเขาว่าง ๆ ชวนมาเป็นผัวฉันหน่อย ถ้าคนอย่างนี้ไม่มีทางเข้าถึงพระธรรมกาย

สำหรับผู้ชายที่มีภรรยาหลายคน ถ้ามีกี่คนก็ตาม แล้วจากนั้นหยุด ไม่ไปคว้าเอาที่ไหนอีกแล้ว ตั้งใจปฏิบัติธรรมไปโอกาสเข้าถึงพระธรรมมีไหม มี แต่ต้องหยุดนะ ถ้าไปคว้าอยู่ทุกวัน ๆ ไม่มีทาง

นั่งสมาธิ

เห็นแล้ว แต่ยังไม่ใส

ถาม

เวลานั่งสมาธิเมื่อสามารถทำใจให้นิ่งอยู่ตรงจุดศูนย์กลางกายได้ แล้วมองเห็นวงกลมเป็นสีส้มเคลื่อนเป็นระยะ ๆ แต่ไม่สามารถนึกถึงดวงแก้วที่ศูนย์กลางกายได้ จะนึกไว้ตรงจุดนั้นได้ก็ต่อเมื่อลืมตา ควรจะปฏิบัติอย่างไรคะ

ตอบ

เอาเถอะหนูนะ ถึงจะเห็นแค่วงกลมสีส้มก็ไม่เป็นไรหรอก ถ้าจะให้นึกได้ชัด ๆ ตอนหลับตา ต้องวางใจเบา ๆ แล้วจะค่อยชัดค่อยใสเอง อย่าไปกังวล ข้อสำคัญขอให้รักษาเอาไว้ให้ได้นาน ๆ จะชัดจะใสจะสว่างขึ้นมาเองตามลำดับ อย่าใจร้อน ค่อย ๆ ทำไป

ติดสินบน

ต้นเหตุของคอร์รัปชั่นเชียวนะนี่

ถาม

หลวงพ่อคะ ก่อนจะเรียนจบ หนูได้บนเจ้ากรรมนายเวรไว้ว่า เมื่อเรียนจบแล้ว จะบวชชีพราหมณ์แก้บนให้ แล้วตอนนี้ก็เรียนจบแล้ว จะอยู่ธุดงค์แทนบวชได้ไหมคะ

ตอบ

นักติดสินบนนะนี่ ไปติดสินบนใครไว้นะนี่ **"เจ้ากรรมนายเวร"** หน้าตาเป็นอย่างไร มีสี่ขาหกหัวหรือเป็นยังไง ขอทีนะ ไอ้นิสัยชอบติดสินบนนี่ชอบบนกันนัก ผีสางนางไม้ก็บนกันไป มีตัวมีตนหรือเปล่าก็บนกันไป เพราะติดนิสัยชอบบนยังงี้ พอโตขึ้นหรือเวลามีอุปสรรค หรือไปติดต่อการงานก็เลยชอบติดสินบน แล้วก็เป็นต้นเหตุของการคอร์รัปชั่น อุ๊ย!

บ่นหนักบ่นหนาเมืองไทยคอร์รัปชั่น ก็ไอ้พวกติดสินบนนี่แหละเป็นตัวสนับสนุนคอร์รัปชั่น นี่เป็นยังไง ไปถึงไหนก็บนได้ติดสินบนกระทั่งเทวดา เทวดา

ขอลูกชายสักคนหนึ่งนะ ถ้าได้ลูกชายจะเอาหมู เอาไก่ม่าให้ ถ้าหมูไก่มันได้ยินคงสะดุ้งโหยงเลยนะ ตายงวดนี้ละเรา เลิกทีนะเรื่องบน

บวชชีพราหมณ์กับอยู่ธุดงค์เหมือนกันไหม ไม่เหมือนกันทีเดียวหรอกนะ เอายังงี้ก็แล้วกัน ลืมเรื่องไปบงไปบนอะไรไว้ไม่เข้าท่าเข้าทางหรอก มาปักกลดงวดนี้ตั้งใจรักษาศีลแปดนั่งสมาธิให้ตัวตั้ง นั่นแหละ ๆ เข้าท่ากว่า บงบนอะไร ๆ ลืมเสีย ไม่ได้เรื่องหรอก ถ้าเทวดาคนไหนมารับสินบนคุณ แสดงว่าเทวดานั่นไม่น่าคบหรอก กินสินบนกระทั่งของมนุษย์

ต้นไม้กระถาง

เลี้ยงง่ายตายยาก

ถาม

ลูกอยากจะได้บุญในการปลูกต้นไม้ด้วย จะทำอย่างไรได้บ้างคะ

ตอบ

สำหรับผู้ที่เคยมาวัดพระธรรมกายตั้งแต่ต้น ถ้าสังเกตจะพบว่า การประดับดอกไม้ดอกไร่ทั้งภายในอาคารและรอบ ๆ อาคารสภาธรรมกายนี้ก็ดี ได้เปลี่ยนรูปแบบไปจากที่เคยเป็นอยู่ คือ แทนที่จะเป็นดอกไม้ล้วน ๆ หรือใบไม้ที่ตัดเอามาประดับ เราเปลี่ยนวิธีเป็นว่าเราปลูกพวกไม้ดอกไม้ประดับต่าง ๆ เอาไว้ในกระถาง พอถึงเวลาใช้ได้ก็ยกทั้งกระถางเอามาประดับ พอเสร็จงานเราก็

ยกกลับเข้าไปเก็บข้างใน ใบจะได้ไม่ต้องช้ำ และไม่ต้องมาทำอะไรมาก

ก็ขอฝากพวกเรายังงี้ก็แล้วกันว่า ใครที่มีไม้กระถางไม้ประดับน่ะ ขอเป็นไม้ยืนต้นก็แล้วกันอย่างที่เห็น ๆ กันอยู่นั่นน่ะ ขอเป็นไม้ยืนต้น แล้วก็อย่าเป็นไม้เลี้ยงยากนัก ถ้าเลี้ยงยากก็เอาไว้ก่อน อย่าเพิ่งเอามา เอาชนิดเลี้ยงง่าย ๆ ตายยาก ไข่มากกินน้อยอะไรยังงั้นน่ะ ถ้าสวย ๆ ด้วยแล้วก็ยิ่งดี ถ้าใครมีนะยกมาทั้งกระถางเลย เอามาไว้ที่วัดพระธรรมกายนี่ หลวงพ่อจะเลี้ยงให้ แล้วถึงเวลามีงานมีการ ก็จะได้เอามาประดับประดากัน หลวงพ่อมีที่กว้างเยอะ และถ้าจะให้ดียกมาแล้วช่วยมารดน้ำให้ด้วย มาช่วยกันรดน้ำเอาบุญ รดน้ำต้นไม้เสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะได้นั่งทำภาวนาถางทางไปนิพพานด้วยกัน ถ้าทำอย่างนี้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองแน่ ๆ

สร้างพระพุทธรูป

บุญมหาศาล

ถาม

ขอกราบเรียนหลวงพ่อช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวกับอานิสงส์ของการสร้างพระพุทธรูปด้วยค่ะ นมัสการด้วยความขอบคุณค่ะ

ตอบ

ก่อนที่จะฟังอานิสงส์ ขอเท้าความถึงสาเหตุของการสร้างพระพุทธรูปว่าสร้างมาทำไม ต้องรู้ก่อนว่า พระโพธิสัตว์ก่อนจะมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๔ อสงไขยกับแสนกัป ไม่ใช่เรื่องเล่นเลยเชียว เพราะฉะนั้นนาน ๆ จึงจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง เมื่อบังเกิดขึ้นแล้ว ก็ประกาศธรรมะให้ชาวโลกรู้ เมื่อชาวโลกรู้แล้วก็ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ประพฤติตัวปฏิบัติตัวเป็นอย่างดี แล้วก็หมดกิเลสตามพระองค์ไปนิพพาน

ใครได้เกิดทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้ชื่อว่ามีโชคดีอย่างยิ่ง

คราวนี้ สำหรับผู้ที่มาเกิดไม่ทันพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบแต่คำสอนของพระองค์จะทำอย่างไรดีล่ะ ปู่ ย่า ตา ยาย ก็จำลองพระธรรมกายในตัวกัน

ออกมา เพื่อให้เราได้กราบไหว้กัน เพราะฉะนั้นอย่าว่าแต่ได้ยินคำสอนเลย เพียงแต่เห็นพระพุทธรูป ใจก็ชุ่มชื่นเบิกบาน เพราะว่าได้พบพุทธลักษณะ ซึ่งเป็นลักษณะที่ใคร ๆ ก็หาได้ยาก

อีกประการหนึ่ง เมื่อได้คำนึงถึงธรรมะที่พระองค์ได้ทรงประกาศไว้ ก็ยิ่งยกใจให้สูงขึ้นแล้วก็มีกำลังใจที่จะทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ดังนั้น การที่ใครก็ตามสร้างพระพุทธรูปขึ้นมา ก็ได้ชื่อว่า ได้ยกใจของประชาชนหรือชาวโลกให้สูงขึ้น ให้พ้นจากกิเลสตัณหา ให้มีความคิดสร้างสรรค์ มีความคิดที่ดีที่จะทำให้โลกนี้สงบร่มเย็นต่อไป ในฐานะที่เขาเป็นผู้ที่ยกใจผู้อื่นให้สูงขึ้นนั้นน่ะ บุญกุศลนี้ก็เลยจะทำให้...

๑. ตัวของบุคคลผู้นั้น ก็จิตใจสูงส่งตั้งแต่ในชาตินี้เป็นต้นไป มีความใฝ่ดีเป็นพื้นฐานใจตั้งแต่ชาตินี้

๒. เนื่องจากเป็นผู้ยกใจเขาให้สูงนี่เอง บุญนี้จะส่งผลให้ต่อไปว่า จะเป็นที่เคารพกราบไหว้ ไม่ใช่มนุษย์ไหว้เท่านั้นแม้เทวดาก็ไหว้

๓. ไม่ว่าเทวดา ไม่ว่ามนุษย์เหล่านั้นจะละโลกไปแล้วเท่าไร ๆ ก็ตามเถอะ ตราบใดที่เขายังกราบไหว้พระที่เราสร้างไว้ดีแล้วนี่ บุญนั้นจะส่งผลให้เป็นที่เคารพบูชาของบุคคลทั้งหลาย

๔. ถึงคราวปฏิบัติธรรม ก็บรรลุผลนิพพาน เข้าถึงพระธรรมกายได้โดยง่าย

๕. จะเกิดอีกกี่ภพกี่ชาติ นอกจากจะเป็นทั้งที่กราบไหว้ เป็นทั้งที่เคารพเทิดทูนของมนุษย์และเทวดาแล้ว หากว่าใจของเขาอาจจะมีอกุศลจิต หรือมีเรื่องกระทบกระทั่งอะไรก็ตาม เพียงระลึกถึงพระพุทธรูปที่ตนสร้างไว้ อกุศลจิตทั้งหลาย บาปทั้งหลาย จะหลุดออกจากใจของเขาโดยง่าย

๖. จะเกิดกี่ภพกี่ชาติ เรื่องจะห่างจากพระพุทธศาสนาละเป็นไม่มี มีแต่ใกล้ชิดพระศาสนา นึกถึงครั้งใด จะปลื้มใจทุกครั้ง จะเกิดไปกี่ภพกี่ชาติ พระพุทธ-ศาสนาเจริญรุ่งเรืองอยู่ที่ไหนละก็ เราไปเกิดที่นั่นละ แล้วถึงคราวปฏิบัติธรรม เราจะเข้าถึงพระธรรมกายโดยง่ายดายด้วย

๗. ขณะที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ทรัพย์สมบัติก็จะเกิดโดยง่าย ไม่ต้องทำมาหากินด้วยความยากลำบาก ชนิดหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน ไม่ต้องแล้ว จะทำมาค้าขายก็ทำมาค้าขึ้น จะรับราชการงานเมือง ก็เจริญรุ่งเรืองโดยรวดเร็ว คนอื่นตามไม่ทัน เจริญทั้งทางโลก เจริญทั้งทางธรรม บรรลุมรรคผลนิพพานโดยง่าย

มัคนายกชอบยัก

ใช้คนพาลคุมการเงิน

ถาม

ถ้ามัคนายกผิดใจกับเจ้าอาวาสหรือพระภิกษุในวัด ในกรณีที่มัคนายกนำเงินวัดไปใช้ในกิจการส่วนตัวแล้วไม่คืน จะทำอย่างไรดีครับ (พระเรียนถามมา)

ตอบ

กรณีนี้วัดต่าง ๆ จะเจอกันบ่อย ๆ ก่อนอื่นเราต้องทั้งป้องกัน ทั้งแก้ไขด้วย เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์ที่ประชาชนทำบุญมา ไม่ใช่เป็นของหลวงพ่อหลวงพี่องค์ใดองค์หนึ่ง และไม่ใช่เป็นของเจ้าอาวาส แต่เป็นของพระศาสนา เพราะฉะนั้น อย่าไปเที่ยวมอบให้ใครง่าย ๆ ไปมอบให้โยมคนนั้นคนนี้เก็บ จะไปได้เรื่องอะไร ที่วัดพระธรรมกาย เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ญาติโยมทำบุญมา เราออกใบอนุโมทนาบัตรเป็นหลักฐานให้เรียบร้อย แล้วเก็บเงินอย่างไร เราเรียกธนาคารมาพอทอดผ้าป่าเสร็จปุ๊บ ธนาคารรับเสร็จก็เซ็นเอากลับไป จบกัน

สำหรับวัดพระธรรมกาย ในสมุดฝากจะเซ็นกัน ๓ องค์ เจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส ผู้ช่วยเจ้าอาวาส รวมเป็น ๓ องค์ ถึงคราวจะใช้ จะเป็นเช็คเป็นอะไรก็ต้องเซ็นกันทั้ง ๓ องค์ ส่วนองค์ที่ทำหน้าที่เป็นเหรัญญิก ทำหน้าที่เพียงดูแลการใช้จ่ายเงินให้ถูกต้อง แต่ไม่มีสิทธิ์สั่งจ่ายเงิน ระบบควบคุมการเงินนั้น บริการของธนาคารมีอยู่แล้ว ตัดภาระเรื่องการเงินไปได้ตั้งเยอะ

เมื่อจะซื้อข้าวของก็สอบราคากันให้ดี อย่าให้มัคนายกเก็บเงินเลย หมดสมัยแล้ว ใช้บริการของธนาคารเขาเก็บได้ดี ไม่อย่างนั้นเรื่องยุ่งจะมาก ยิ่งไปเจอมัคนายกชอบยักอีกด้วยเลยไปกันใหญ่ คราวนี้ ในหลาย ๆ กรณีที่ต้องไหว้วานมัคนายกไปซื้อของ แล้วเกิดมายัก แบบนี้ฟ้องว่า หลวงพ่อหลวงพี่ ยังไม่ได้อบรมคนฝึกคนมาก่อน คนที่ยังไม่ได้ฝึกอบรมคุณธรรมอย่าไปใช้ ใช้แล้วก็เดือดร้อน เป็นความผิดของเราเอง ผิดอย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า อย่าคบคนพาล คนยังไม่ทันฝึกเลย ส่ง

เงินให้มันนั่นแหละ คบคนพาล ตามวัดต่าง ๆ เห็นปัญหานี้เยอะ หรือไม่อย่างนั้น ถ้าจำเป็นต้องเก็บกันเอง ต้องเซ็นรับทราบกันให้ดีทั้งวัด

เมื่อถูกโกงแล้วก็ต้องเรียกมาพูดกัน ถ้าพูดแล้วไม่รู้เรื่องรู้ราว คราวนี้ควรให้ประชาชนทราบ เขาจะได้มาช่วยเป็นกำลังจัดการกันเอง เขาจะจัดการกันอย่างไรก็ตามใจ เราวางอุเบกขาก็แล้วกัน

สรุปแล้ว คนยังไม่ได้ฝึก อย่าเพิ่งเอาไปใช้งาน จะช้าไปบ้างก็ช่างปะไร คงยังไม่รีบเข้านิพพานกันเร็ว ๆ หรอกนะ

พระพุทธรูปกินสินบน

พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์
แต่ตัวเราไม่ศักดิ์สิทธิ์

ถาม

ทำไมพระพุทธรูปที่มีชื่อเสียงดัง ๆ หลาย ๆ องค์ อย่างเช่น หลวงพ่อโต หลวงพ่อโสธร หลวงพ่อวัดเขาตะเครา จึงมีอภินิหารไม่เหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่พระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน บางทีประชาชนกล่าวว่า พระพุทธ-เจ้ากินสินบน เพราะการบนบานศาลกล่าวสำเร็จ อยากทราบว่าพระพุทธเจ้านิพพานแล้วช่วยได้หรือ

ตอบ

พวกเราทั้งพระภิกษุและฆราวาสหลายท่าน ยังมีความเข้าใจไขว้เขวอยู่มาก เอาอย่างนี้อย่าเพิ่งพูดไปถึงเรื่องบนบานศาลกล่าวอะไรเลย อยากฝากข้อคิดเอาไว้เรื่องการกราบพระ พวกเราจำนวนพันที่มานั่งอยู่ในที่นี้ (สภาธรรมกาย) ถ้าจะแบ่งประเภทของผู้ที่กราบพระ-พุทธรูปพระธรรมกายองค์นี้แหละ เรากราบพร้อม ๆ กันเป็นจำนวนพันคน แต่ผลที่แต่ละคนได้รับไม่เหมือนกัน

บางคนยิ่งกราบยิ่งฉลาด บางคนยิ่งกราบยิ่งเมื่อย บางคนยิ่งกราบยิ่งโง่

ยิ่งกราบยิ่งฉลาดเป็นอย่างไร คนพวกนี้คิดก่อนจะกราบว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีคุณ-ธรรมความดีอะไรฉันจึงต้องกราบ อ๋อ เมื่อสมัยที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่เมื่อ ๒๕๐๐ ปีก่อนโน้น พระองค์มีพระปัญ-ญาเป็นเลิศเลย พระองค์ฉลาดที่สุดในยุคสมัยที่มนุษย์จะเป็นไปได้ จึงได้ตรัสรู้ธรรม ฉะนั้นเราจะกราบ**พระปัญญาคุณ**ของพระองค์ กราบแล้วนึกอย่างไร? นับแต่นี้ไป เราจะตั้งใจศึกษาหาความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม โดยเฉพาะทางธรรม จะลงมือปฏิบัติให้รู้เห็นธรรม สร้างปัญญาตามพระองค์ อย่างนี้กราบครั้งหนึ่งก็ฉลาดขึ้นมาส่วนหนึ่ง

พอจะกราบครั้งที่สอง พระองค์มีความดีอะไรอีก อ๋อ มี**พระกรุณาคุณ**เป็นเยี่ยมเลย ตรัสรู้แล้วไม่ทรงหวงวิชา ยอมเหนื่อยสอนชาวโลกอยู่ถึง ๔๕ ปี แล้วยังสอนวิธีถ่ายทอดพระ-ศาสนามาจนกระทั่งถึงพวกเรา พระองค์มีพระกรุณาคุณอย่างนี้ จะไปหาได้ที่ไหน กราบครั้งที่สองก็ฉลาดขึ้นอีกเยอะ

ก่อนจะกราบครั้งที่สาม คิดอีก พระองค์ทรงมีความดีอะไรอีก มี**พระบริสุทธิคุณ**เป็น

เยี่ยมเลย จะหาใคร ๆ ที่มีความบริสุทธิ์เสมอเหมือนพระองค์ไม่มีเลย เมื่อตรัสรู้แล้วไม่ทรงเคยคิดร้าย พูดร้าย หรือทำร้ายใครเลย มีแต่ทรงคิดดี พูดดีทำดีตลอด มิหนำซ้ำยังทรงบัญญัติศีลเอาไว้ เป็นต้นทางแห่งความบริสุทธิ์ของพวกเรารุ่นหลังอีกด้วย พอจะกราบก็เตือนตัวเองด้วยว่า นับแต่นี้ไปเราจะรักษาศีลให้เยี่ยมเลยแล้วก็กราบ กราบอย่างนี้เรียกว่า ยิ่งกราบยิ่งฉลาด แล้วผลบุญจากการกราบอย่างนี้ จะเตือนตัวเราให้ตั้งใจปฏิบัติธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไปมรรคผลนิพพานก็คงไม่ไกลเราแล้ว

อีกพวกหนึ่ง ยิ่งกราบยิ่งเมื่อย พวกนี้ไม่เคยศึกษา ไม่เคยคิดพิจารณาอะไรทั้งนั้น เห็นเขากราบฉันก็กราบบ้างแหละ กราบอย่างนี้ได้อะไรบ้าง ก็ได้แต่ความเมื่อย เพราะฉะนั้นต้องศึกษา

อีกพวกหนึ่ง พอจะกราบพระปุ๊บนึกเหมือนกัน นึกอย่างไร "หลวงพ่อ ตอนนี้ก็ปลายเดือนแล้วขอเลข ๒ ตัวเถอะเงินมันขาดกระเป๋า" ขอเลขท้าย ๒ ตัวนี้จัดเป็นการพนัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงจัดการพนันว่าเป็น **"อบายมุข"**

อบายมุข แปลว่า **ปากทางแห่งความฉิบหาย** ฉะนั้นคนที่พอกราบพระแล้วขอเลขท้าย ๒ ตัว เท่ากับว่า หลวงพ่อขอให้ฉันฉิบหายเร็ว ๆ นะ อย่างนี้เรียกว่า ยิ่งกราบยิ่งโง่ พระเณรบางรูปที่ยังหลงกราบอย่างประเภทที่ ๓ นี้ยังมีอยู่ ชาวบ้านบางคนประพฤติตนเกะกะเกเร ไปปล้นไปฆ่าเขา พอถึงเวลาเคราะห์กรรมตามมาทันก็หลวงพ่อช่วยด้วย ไม่มีทางช่วยหรอก ไปทำความชั่วแล้วมากราบพระพุทธรูปให้ช่วย จะเป็นไปได้อย่างไร อย่างนี้ยิ่งกราบยิ่งโง่ ถ้าจะกราบขอให้กราบ

แบบประเภทแรกน่ะยิ่งกราบยิ่งฉลาด

การที่หลวงพ่อวัดโสธร หลวงพ่อเขาตะเครา หรือหลวงพ่ออะไรต่ออะไรที่มีคนไปบนบานกันนั่นน่ะ ที่เขาบนบานศาลกล่าวกัน ไปกราบแล้วได้ผลตามที่เขาบนบานศาลกล่าวบ้างไม่ได้บ้างก็มี ที่ได้ ได้เพราะอะไร **เพราะบุญที่ทำไว้ในอดีตถึงคราวจะให้ผล** ไม่ใช่เพราะพระพุทธรูปองค์นั้นให้ ส่วนที่ไม่ได้ผลก็เพราะว่าไม่ได้ทำบุญทำทานเอาไว้เลย แต่ว่าจะเอาผล จะเป็นไปได้อย่างไร ปลูกถั่วได้ถั่ว ปลูกงาได้งานะฉะนั้น อย่ามานั่งเปรียบเทียบอยู่เลยว่า พระแก้วมรกต หรือพระพุทธชินราช องค์ไหนจะศักดิ์สิทธิ์กว่ากัน หลวงพ่อเขาตะเครา หรือหลวงพ่อโสธร องค์ไหนจะศักดิ์สิทธิ์กว่ากัน อย่าไปโง่คิดอยู่เลย...เสียเวลา

พระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน พระพุทธรูปย่อมจะต้องศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน แต่ที่ยังไม่ศักดิ์สิทธิ์ก็คือตัวเรานี่แหละ เรายังไม่ได้ตั้งใจละชั่ว ประพฤติชอบ ประกอบใจให้ผ่องใส ตามที่พระองค์ตรัส เราจึงต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนี้

เพราะฉะนั้น นับแต่นี้ไป **รักษาศีล**ให้เยี่ยม **นั่งสมาธิ**ให้ตัวตั้ง **ปัญญาทางธรรม**ก็สั่งสมกันเข้าไป ถ้าอย่างนี้พระพุทธรูปท่านก็ศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว ส่วนตัวเราถ้าทำตามอย่างที่ว่านี้ สั่งสมบุญบารมีมากเข้า ๆ คราวนี้คิดจะทำอะไรก็สำเร็จ เราก็จะศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา แล้วตอนนั้น ก็ไม่ต้องไปบนใครอีกด้วย

นินทาว่าร้าย

อันนินทากาเลเหมือนเทน้ำ
ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมากรีดหิน

ถาม

หลวงพ่อครับ ถ้าถูกนินทาว่าร้ายโดยไม่มีมูลความจริงจะทำอย่างไรดีครับ

ตอบ

มันเป็นธรรมประจำโลกอยู่นะว่า คนเราที่ไม่ถูกนินทาว่าร้ายเลยไม่มี แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณธรรมความดีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังมีคนกล่าวร้าย บางครั้งถึงกับถูกเขาใช้ให้คนมาตามด่าตลอดทางที่พระองค์เสด็จออกบิณฑบาต แต่พระองค์

ก็ทรงเฉยเสียไม่ได้โต้ตอบอะไร เพราะถือว่าทองคำแท้ย่อมไม่กลัวไฟ ยิ่งถูกเผามากเท่าไรก็ยิ่งสุกเหลืองอร่ามมากเท่านั้น ถึงใครจะนินทาว่าร้ายพระองค์อย่างไร ก็ไม่ทำให้พระองค์เลวไปตามคำว่าร้ายเหล่านั้น

เพราะฉะนั้น ทุกครั้งที่คุณถูกกล่าวร้าย ก็ไม่ควรเดือดร้อนอะไร ทำตามที่พระสัม-มาสัมพุทธเจ้าทรงทำให้ดูเป็นแบบแผน ก้มหน้าก้มตาทำความดีต่อไป ไม่สนใจต่อคำนินทาว่าร้ายนั้น เพราะยิ่งเรามัวห่วงกังวลอยู่ก็ยิ่งทำให้เสียสุขภาพจิตเสียเวลาเปล่า

เมื่อเราตั้งใจทำความดีไม่หยุดยั้งเช่นนี้ วันหนึ่งคนทั้งโลกก็จะทราบความจริงเห็นความดีของเราเอง หรือแม้จะไม่มีใครเห็น ตัวเราเองก็เห็นความดีของตัวเราเอง เราก็ไม่มีอะไรจะตำหนิให้แหนงใจตนเอง มีแต่ความปีติยินดีทุกครั้งที่นึกถึงความดีที่เราเคยทำเอาไว้

ผู้มีราตรีเดียว

บุคคลเช่นนี้
ย่อมประสบความสำเร็จ
ในชีวิตอย่างแน่นอน

ถาม

ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า "ผู้มีราตรีเดียว" นั้นแปลว่าอะไรครับ

ตอบ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **บุคคลใดทำความเพียรไม่เกียจคร้าน ทั้งกลางวันกลาง**

คืน บุคคลนั้นแหละชื่อว่า เป็นผู้มีราตรีเดียว

ในเชิงปฏิบัตินั้น ผู้มีราตรีเดียวหมายถึงว่า

๑. เมื่อมีงานในหน้าที่มาถึงแล้ว ก็ไม่ยอมผัดวันประกันพรุ่งไว้เมื่อนั่นเมื่อนี่ ทำให้งานคั่งค้าง เสียหาย เช่นเดียวกับคนเกียจคร้าน

๒. พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเน้นว่า ไม่ว่าเราจะทำงานในทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม จะต้องไม่เป็นคนที่ห่วงหน้าพะวงหลัง คือจะไม่เอาเรื่องความสำเร็จในอดีตมายึดถือให้เกิดความประมาทลำพองใจ หรือเอาความล้มเหลวมาทำให้ท้อถอย

เพราะเรื่องที่ผ่านไปแล้วไม่มีทางเรียกกลับคืนมาอีก และสถานการณ์ต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไปแล้วไม่ได้ซ้ำอีก ในเวลาเดียวกันก็ไม่เอาเรื่องในอนาคตมากังวลจนเกินเหตุ ทำให้เป็นทุกข์กินเปล่า

โดยข้อเท็จจริงแล้ว เรื่องต่าง ๆ อาจจะไม่หนักหนาสาหัสอย่างที่เราหลงกังวลหรือคิดเพ้อฝันมากเกินไป จนกลายเป็นคนเพ้อเจ้อ เพราะที่จริงเรื่องในอนาคตที่เราสร้างมโนภาพไว้มันอาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้

เพราะฉะนั้นเมื่อกิจธุระใด ๆ มาถึง ไม่ว่ากิจนั้นจะเล็ก-ใหญ่เพียงใดก็ตาม เมื่อได้วางแผนรัดกุมพอสมควรแล้ว ก็ให้ทำด้วยความรอบคอบ ทำให้เต็มที่ ดีที่สุด ราวกับคนที่จะมีชีวิตเหลืออยู่เพียงวันเดียวเท่านั้น คือจะทำงานทุกอย่างแบบฝากฝีมือเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วงานนั้นจะสำเร็จได้ดีโดยอัตโนมัติ

ถ้าเป็นงานทางโลกก็จะได้รับผลเป็นอัศจรรย์ เป็นงานชิ้นโบแดง เป็นอนุสรณ์แก่คนรุ่นหลังทีเดียว

ถ้าเป็นงานทางธรรม ก็จะสามารถฝึกตัวจนเข้าถึงพระ-ธรรมกาย บรรลุมรรคผลนิพ-พานได้โดยง่ายดาย

ฝึกสมาธิ

วางใจเบา ๆ
ประคองดวงนิมิตไว้ที่
ศูนย์กลางกาย

ถาม

ขณะที่กำลังทำสมาธิประ-คองดวงแก้ว รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก ทำให้ต้องผ่อนลมหายใจ แล้วทำให้ดวงแก้วหายไป จะทำอย่างไรดีครับ

ตอบ

วางใจเบา ๆ ซักนิดนึงนะ พอใจเริ่มเป็นสมาธิน่ะถูกแล้ว ลมหายใจมันหยุดนิ่งไปเลย ขอให้วางใจเบา ๆ แล้วมันจะหายอึดอัด แล้วดวงแก้วจะชัดขึ้นค่อย ๆ ประคอง เมื่อนั่งจนชำ-นาญเราก็จะรู้ว่า แม้ไม่หายใจก็ไม่ตาย แล้วมันจะค่อย ๆ สว่างโพลงขึ้นมาด้วย ค่อย ๆ ทำไปนะ วางใจเบา ๆ เหมือนนึกหน้าแม่เหมือนนึกถึงบ้านแล้วอาการที่ว่าจะหายไป

ถาม

มาวัดประมาณ ๖-๗ ครั้ง นั่งสมาธิติดต่อกันเกือบทุกวัน คือเว้นไปเพียง ๒ วัน วันแรกเห็นเหมือนดวงอาทิตย์ วันต่อมาเห็นเหมือนไฟฉายมีเมฆบัง มีคนมาบอกว่าให้เลิกนั่งสมาธิ เพราะจะเสียสติ จึงไม่แน่ใจว่าจะปฏิบัติอย่างไรดี

ตอบ

ฝึกต่อไปเถอะลูกเอ๊ย เวลากำหนดนิมิตดวงแก้วหรือองค์พระก็ตาม ชัดหรือไม่ชัดก็ขอให้กำหนดต่อไป กำหนดเบา ๆ ไม่ต้องไปกลัวอะไรทั้งนั้น ถ้าเห็นนิมิตหรืออะไรอยู่นอกตัวไม่เอา ถ้าอยู่ในตัวลอยขึ้นมาที่ศูนย์กลางกาย เออ จับเอาไว้ให้มั่น ประคองให้อยู่ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา การฝึกสมาธิเป็นการฝึกให้มีสตินะลูก มิใช่ฝึกให้เสียสติ

แผ่เมตตา

...จงเป็นสุข ๆ เถิด
อย่าได้มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย...

ถาม

ไม่เคยทำจิตให้สงบในการนั่งสมาธิได้เลย นั่งสมาธิทีไร จะต้องฟุ้งซ่านเสมอ แต่ถ้านั่งสงบจิตแผ่เมตตา รู้สึกจะทำได้ดี เพราะอะไรคะ

ตอบ

การแผ่เมตตาที่คุณทำนั้นน่ะ ก็ถือว่าเป็นการทำสมาธิอย่างหนึ่งอยู่แล้ว มันทำให้ใจชุ่มชื่น ทำให้ใจสงบ แต่ว่ามันยังไม่ตั้งมั่นเท่าที่ควรจะเป็น คราวต่อไปพอแผ่เมตตาใจชุ่มดีก็กำหนดนิมิตเป็นองค์พระ เป็นดวงแก้วไปเลย อย่างนั้นจึงจะใช้ได้

ขึ้นอยู่กับความสามารถ

พระอรหันต์ยังรู้ไม่เท่ากันเลย

ถาม

ผู้เข้าถึงธรรมกายจะสามารถรู้การดับวันตายของสัตว์โลกหรือไม่

ตอบ

ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขา **คือถ้าทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งชำนาญ**ก็เห็น แต่ในการทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ยังมีอีกว่าตัวมีความชำนาญเท่าไหร่ อยากจะอธิบายให้ดูนิดนึง ผู้ที่ฝึกสมาธิจนกระทั่งกำหนดดวงแก้วหรือองค์พระได้ชัดเจน ก็ฝึกอยู่ทุกวันนี่แหละ แต่ว่ากำหนดได้ ๆ นี้ ก็แค่กำหนดได้ ใจสงบไหม ก็สงบตามส่วน แต่ว่าอีกคนกำหนดได้แล้ว พยายามเอาใจสอดเข้ากลางเรื่อยไป นอกจากกำหนดได้แล้ว ความใสความสว่างของดวงแก้วในตัวมีมากกว่าอีกคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นคน ๒ คนกำหนดดวงแก้วเหมือนกัน แต่อีกคนหนึ่งพอเห็นดวงแก้วแล้ว ก็สักแต่รักษาดวงแก้วคงเดิมไว้ มองเห็นเอาไว้อย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นสมาธิไม่ก้าวหน้า อีกคนหนึ่งเห็นดวงแก้วแล้วเอาใจสอดเข้ากลางลึกเข้าไปเรื่อยไป เห็นดวงใหม่ชัดขึ้นใสขึ้นสว่างขึ้น สว่างจนกระทั่งยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยง สว่างจนกระทั่งเหมือนอย่างเอาดวงอาทิตย์มาเรียงเต็มท้องฟ้า คนแรกกับคนหลัง ก็มีความรู้ความสามารถไม่เท่ากัน

แม้ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายก็ความรู้ความสามารถไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับการฝึก บางท่านอาจจะรู้วันตายของตัวเอง แม้พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาลก็มีมากมายนับไม่ถ้วน แต่ที่เรารู้จักชื่อเพียง ๘๐ รูป แล้วรูปที่เราคุ้น

มากคือ พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ทำไมเราจึงรู้จักท่านกันมาก ก็เพราะว่าท่านฝึกมากกว่าคนอื่น เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านยังฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีก ซ้ำหนักเข้า ๆ จนกระทั่งความชำนาญความสว่างไสวมากกว่าคนอื่น เพราะฉะนั้นปัญญาของท่าน ฤทธิ์ของท่าน จึงมากกว่าผู้อื่น เราก็เลยรู้จักท่าน แล้วท่านทำประโยชน์ในพระพุทธศาสนาเยอะแยะ ส่วนองค์อื่นเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายปราบกิเลสในตัวเองหมดแล้ว ท่านก็เอาแค่นั้นแหละ การรู้การเห็นของท่านก็เอาแค่ตัวรอด พระอรหันต์ยังรู้เห็นไม่เท่ากันเลย ผู้ที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เพิ่งเข้าถึงพระธรรมกายใหม่ ๆ ก็รู้เห็นไม่เท่ากันนะ

เตรียมตัวตาย

คนตายจะเอาดอกไม้ธูปเทียนไปไหว้พระ

ถาม

ทำไมเมื่อคนตายแล้ว จึงมีดอกไม้ธูปเทียนอยู่ในมือเพราะอะไร หนูอยากทราบว่าทำไปทำไมคะ

ตอบ

คนเวลาตายมีอยู่ ๒ ประเภท

๑. **ตายแบบขาดสติ** ร้องโอย ๆ ๆ จนกระทั่งตาย หรือกินเหล้าจนกระทั่งตาย ประสบอุบัติเหตุตาย หรือกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ ถูกยิงตาย ตายประเภทนี้เขาเรียกว่า ตายแบบขาดสติ ตายแล้วส่วนมากไปไม่ดี ที่ว่าไปไม่ดีคือ ขึ้นอยู่กับว่าใจขุ่นมากขุ่นน้อย ขุ่นมากก็ลงนรก ขุ่น

น้อยก็แค่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจ-ฉาน แต่ไม่ว่านรกหรือเดรัจ-ฉาน ถือว่าไม่ดีทั้งนั้น นี่ตายแบบขาดสติ

๒. ตายแบบมีสติ ผู้ที่ฝึกสมาธิหรือตั้งใจรักษาศีลเป็นประจำ ใจไม่เผลอสติไปคิดเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ใจกำหนดถึงคุณธรรมความดี กำหนดถึงองค์พระถึงดวงแก้วเป็นประจำ พอใกล้ตายรู้ตัวว่าจะตาย รู้ตัวก่อนเพราะมีสติ พอรู้ตัวว่าไหน ๆ เราจะตายแล้ว เราจะทำใจให้ผ่องใส

ทำใจให้ผ่องใสวิธีง่าย ๆ ทำยังไง ถ้าผู้ที่นั่งสมาธิเป็น เขาก็เอาใจจรดเข้าพระธรรมกาย เข้าดวงปฐมมรรคของเขาไป อย่างนี้ใจใสเป็นเพชร เมื่อตายก็ไปดีแน่

อีกพวกสติมี แต่มีแบบอ่อน ๆ ไม่เคยทำสมาธิสวดมนต์เคยแต่ไหว้พระ แม้สติอ่อน ๆ อย่างนี้ก็ตาม พอรู้ตัวว่าเราตายแล้ว ก็พยายามทำใจให้ผ่องใสด้วยวิธีง่าย ๆ ทำไง ก็เรียกลูกเอ๊ย น้องเอ๊ย พี่เอ๊ย ช่วยจัดดอกไม้ธูปเทียนให้หน่อย จะขอไหว้ขอบูชาพระเป็นครั้งสุดท้าย พอได้ดอกไม้ธูปเทียน ใจก็จรดนิ่ง สวดมนต์ไปจนกระ-ทั่งละโลกไป ขาดใจตายไป ตายอย่างนี้ตายแบบมีสติ ตายก็ไปดี พอตายไปแล้ว อย่างน้อยก็ไปเป็นเทวดาแน่ ๆ เลย

ทีนี้เวลาคนจะตายทั่ว ๆ ไปในปัจจุบัน ส่วนมากไม่มีสติหรอก เห็นมีสติกันน้อย พอตายแล้วญาติที่อยู่ข้างหลังก็อยากให้ไปดี ก็เอาดอกไม้ธูปเทียนยัดใส่มือไปไหว้พระ โธ่! ขนาดมีชีวิตอยู่ยังไม่อยากไหว้เลย ตายไปมันไหว้ไม่ได้หรอก ลงนรกไปแล้ว อย่าไปสงสัยเลยนะ นี่เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น พวกเราอย่ารอเวลาตายค่อยไหว้พระเลยนะ ไหว้กันตอนเป็น ๆ นี่แหละ เข้าถึงองค์พระให้ได้ พอใกล้ตายละก็ไล่ใคร ๆ ออกไปให้หมด

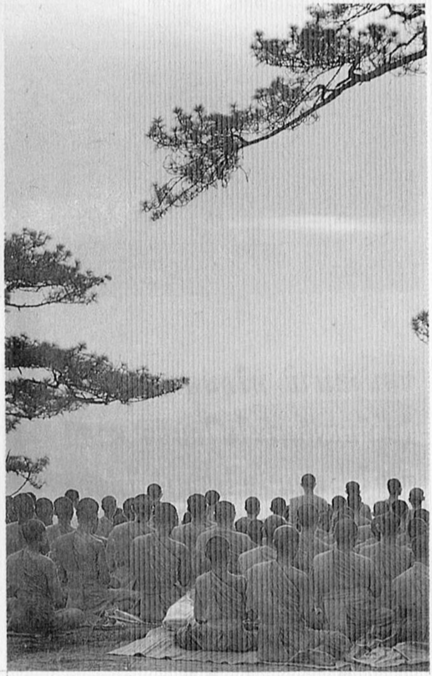

ขอนั่งสมาธิ หรือนอนทำสมาธิ ให้เห็นองค์พระให้ใสแจ๋ว ตายก็ตายไป ตอนนั้นไปดีแน่ ไม่ต้องมีดอกไม้อย่างเขาหรอก ถ้าเราทำสมาธิเป็นอย่างนั้นแล้ว

โยมยายของอาตมาเมื่อใกล้ตาย เนื่องจากท่านให้ทานรักษาศีลเป็นประจำ และก็สวดมนต์มาอย่างดีด้วย แต่ทำสมาธิไม่เป็น ใกล้ตายท่านก็รู้เวลา รู้สึกจะตายประมาณ ๒ ทุ่ม พอประมาณ ๖ โมงเย็น ก็เรียกลูก ๆ หลาน ๆ มาบอกว่า "คืนนี้ ๒ ทุ่มยายไปแล้ว ยายไปละไม่อยู่ละ" ท่านก็สั่งว่า "ตอนใกล้จะไปใครอย่าร้องไห้นะ ร้องไห้แล้วเดี๋ยวยายใจขุ่นมัว จะไปไม่ดี ไม่ต้องร้อง" ครั้นพอประมาณอีก ๑๕-๒๐ นาทีจะถึง ๒ ทุ่ม ท่านเรียกโยมแม่อาตมาให้เตรียมดอกไม้ธูปเทียนให้ท่าน ท่านก็นอนเอาดอกไม้ธูปเทียนใส่มือ แต่ตอนนั้นท่านสวดมนต์ไม่ไหวแล้ว ท่านเลยให้โยมแม่สวดมนต์ให้ฟัง พอ ๒ ทุ่มท่านหายใจเข้า ๆ แล้วไม่มีออก ท่านสะดุ้งนิดนึงแล้วท่านก็ไป ไม่มีอาการทุรนทุรายอะไร ไปอย่างนี้ไปดี เพราะไปแบบมีสติ รู้ล่วงหน้าว่าฉันจะไปแล้ว แต่ว่ารู้ล่วงหน้าช่วงสั้น

สมณศักดิ์

เพื่อเทิดทูนและเชิดชู
พระผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ
อย่างยิ่ง

ถาม

ทำไมหลวงพ่อธัมมชโยจึงใช้คำนำหน้าว่าพระอธิการ ทำไมจึงไม่ใช้ว่าเจ้าคุณหรือสมเด็จ

ตอบ

เอ... ถามเข้าท่า เป็นอย่างนี้นะ พระโดยทั่วไปที่ไม่มีสมณศักดิ์ ถ้าเป็นเจ้าอาวาสท่านเรียก "พระอธิการ" ทุกวัดแหละ ถ้ามีสมณศักดิ์คือได้รับแต่งตั้งจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงจะมีคำนำหน้า เช่น เป็นพระครู เป็นพระปลัด จนกระทั่งเป็นเจ้าคุณ เจ้าคุณก็แบ่งอีก เจ้าคุณชั้นต้นหรือเจ้าคุณสามัญ เมื่อตั้งใจทำงานเกี่ยวกับคณะสงฆ์มากขึ้น ๆ ก็ได้เป็นเจ้าคุณระดับสูงขึ้นไปอีก ท่านเรียกเจ้าคุณระดับราชหรือราชะ เจ้าคุณราชนั้น เช่น พระราชวรมุนี เจ้าคุณราชองค์ไหนที่ตั้งใจทำ-

พระภิกษุสงฆ์

พระ-ภิกษุ-สงฆ์
คำเดียวกันที่เราใช้ซ้ำ ๆ

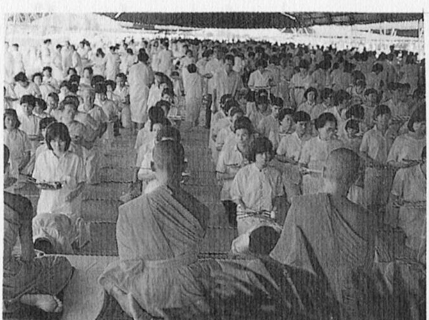
ถาม

คำว่า พระ คำว่า ภิกษุ คำว่า สงฆ์ มีความหมายเหมือนกัน ทำไมนิยมใช้ทั้ง ๓ คำติดกันเป็นพระภิกษุสงฆ์ล่ะคะ

ตอบ

ภิกษุ ก็โดยคำศัพท์แปลว่า **ผู้ขอ** เพ่งเล็งเอาหมายถึงผู้ที่ออกบวช แล้วก็ไม่ได้หุงหาอาหารกิน ก็ขอชาวบ้านเขากินกันไป อย่างพระภิกษุที่ออกบิณฑบาตทุก ๆ วันนี่ ภิกษุที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมตาม

งานมีผลงานในการช่วยกิจกรรมสงฆ์มากเป็นพิเศษ จากชั้นราชก็เป็นเจ้าคุณชั้นเทพ เช่น พระเทพโมลี ถ้าเจ้าคุณชั้นเทพตั้งใจช่วยการของสงฆ์มาอย่างดีเยี่ยมเลย ก็จะได้เป็นเจ้าคุณชั้นธรรม จากชั้นธรรมนี่ มีความรู้ความสามารถทำงานของคณะสงฆ์มาอย่างดีตลอดก็ได้มาเป็นสมเด็จ พอถึงสมเด็จนี่ เหลือไม่กี่องค์แล้ว จากสมเด็จนี่องค์ที่มีความรู้ความสามารถมากที่สุดก็เลือกมาองค์หนึ่ง เป็นอะไร เป็นสมเด็จพระสังฆราช นี่จะให้เป็นสมเด็จหรือนี่ เอ...วาสนาคงไม่ถึง เพราะต้องมีคุณธรรมในตัวมากจริง ๆ

พระธรรมวินัยตามที่พระพุทธ-เจ้าบัญญัติเอาไว้ มีศีล **๒๒๗** ข้อ ธรรมะต่าง ๆ ก็ศึกษาเล่าเรียนไปมีความตั้งใจปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติอย่างนั้น ก็เกิดความประ-เสริฐ มีความดีขึ้นในตัว คือความโลภน้อยลง ความโกรธน้อยลง ความหลงน้อยลง สติปัญญาทางธรรมก้าวหน้ายิ่งขึ้น เกิดความประเสริฐอย่างนี้ คำว่า **ประเสริฐ** เป็นภาษาขอม ทีนี้ภิกษุรูปใดไม่ตั้งใจปฏิบัติอย่างนี้ ความประเสริฐจะเกิดไหม ไม่เกิด เพราะฉะนั้นท่านเป็นแต่ภิกษุ ท่านไม่ได้เป็นผู้ประเสริฐ คำว่า **ประเสริฐ**มาจากคำว่า **วะระ** แล้วเราก็แผลงมาเป็น **พระ** พระภิกษุคือ **ภิกษุผู้ประเสริฐ**

ส่วนคำว่าสงฆ์ **สงฆ์**ในวินัย หมายถึง**ภิกษุตั้งแต่ ๔ รูปขึ้นไป** ร่วมกันทำกิจอันหนึ่งอันใดของศาสนา เราเรียกว่าสงฆ์ ความหมายก็อย่างที่ว่ามานี้ ใช้กันตามวาระตามโอกาสไป

คาถา

บทร้อยกรองที่กวีได้รจนาขึ้น
เพื่อสรรเสริญพระรัตนตรัย

ถาม

คาถาต่าง ๆ เช่น ชัยมงคลคาถา คาถาชินบัญชร มีกำเนิดอย่างไร ใครเป็นผู้แต่งคาถาเหล่านี้

ตอบ

อย่าง**ชัยมงคลคาถา**นี่ ก็เป็นการรวบรวมประวัติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและของพระสาวก ถึงการชนะด้วยวิธีต่าง ๆ ของพระองค์ท่าน ซึ่งเป็นการชนะที่ไม่ก่อเวร ก็สาวกรุ่นหลังนี่นะมาช่วยกันรวบรวมเป็นข้อความไว้ ชัย แปลว่า ชนะ ชัยมงคลแปลว่าการชนะแบบมีมงคล ไม่ใช่ชัยชนะแบบจองเวร ยกตัวอย่าง ท่อนแรกที่พระสวดกัน สวดพาหุง *พาหุํสหสฺ สมภินิมฺมิตสาวุธนฺตํ ครีเมขลํ ฯลฯ*" เป็นเรื่องของ **พระพุทธเจ้าชนะมาร** การชนะมารครั้งนั้น เมื่อวันตรัสรู้น่ะ พระองค์เอาหอกเอาดาบเอาง้าวไปทรงไล่ฟันพญามารหรือเปล่า? เปล่า! แต่ทรงตั้งใจระลึกถึงความดีของพระองค์ที่ทรงทำมา คือบารมีทั้ง ๑๐ ทัศ ที่สร้างมาอย่างดี เมื่อกำหนดนึกถึงความดีหนักเข้า ใจก็ไม่ฟุ้งซ่าน ใจก็อิ่มเอิบ พอใจอิ่มเอิบเข้า มารมันก็มาทำอะไรพระองค์ไม่ได้ นี่เป็นการชนะของพระองค์ ไม่มีการจองเวร ไม่มีเสียเลือดเสียเนื้อ เป็นชัยชนะที่มีมงคล

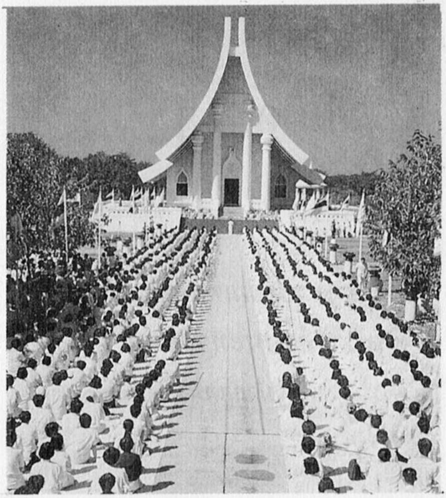
ชัยชนะครั้งที่สอง ชนะ**อาฬวกยักษ์** เจ้ายักษ์นักเลงโต บังคับพระพุทธเจ้าให้ทรงทำยังงั้นยังงี้ พระพุทธเจ้าแต่แรก

ก็ยอม เอออออห่อหมกกับมันด้วย ถึงสุดท้ายพระองค์ไม่ยอม พระองค์เฉย ๆ เสีย แล้วมันก็ตั้งปัญหาธรรมะมาถามพระองค์ พระองค์ก็ทรงแก้ได้จนหมด ในที่สุดเจ้ายักษ์ตัวนั้นจึงยอมตัวเป็นลูกศิษย์ของพระองค์ นั่นก็เป็นการชนะแบบชัยมงคล คือไม่มีการจองเวรจองกรรมกัน

ชัยชนะครั้งที่สาม ถือว่าเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่ง คือเจ้าช้างตกมันชื่อ **นาฬาคิริง** ช้างตัวนี้ตกมันด้วย แล้วเทวทัตมอมเหล้าอีกด้วย เอาเหล้าให้ช้างกิน ต้องการให้ช้างเหยียบพระพุทธเจ้าเสียให้ตาย เพราะตัวของเทวทัตเองอยากจะเป็นพระพุทธเจ้า ปรากฏว่าเจ้าช้างเมามันซ้ำยังเมาเหล้าด้วย วิ่งปร๊าด พอมาถึงพระพุทธเจ้าขณะเสด็จออกทรงบิณฑบาต พระองค์ก็ทรงแผ่เมตตาให้ เจ้าช้างเลยสร่างเมา หมอบกราบพระพุทธเจ้าเสียเลย นี่เป็นชัยชนะที่ไม่มีเวร

ชัยชนะครั้งที่สี่ เป็นชัยชนะที่พระองค์มีต่อ **องคุลีมาล** องคุลีมาลควงดาบมาเชียว จะมาฆ่าพระองค์ จะตัดนิ้วไปร้อยเป็นมาลัยคล้องคอ เอาไปสังเวยอาจารย์ พอมาถึงพระองค์เข้า พระองค์แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ เข้าก็เลยได้คิด ออกบวชตาม นี่ก็เป็นชัยชนะที่ไม่มีเวร

ชัยชนะครั้งที่ห้า เป็นชัยชนะอันเนื่องจากถูกใส่ร้ายป้ายสี คือมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ **นางจิณจมาณวิกา** มาใส่ร้ายพระองค์ว่า พระองค์ไปทำเขาท้อง แม้แต่พระพุทธเจ้ายังถูกข้อหานี้เลย ทำเป็นเล่นไป แต่พระองค์ก็ทรงใช้ความสงบ ไม่ต่อล้อต่อเถียง ในที่สุดความมันก็แดงออกมาว่าไม่ได้ท้องไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น แกเอาผ้าพันหน้าท้องให้นูน ๆ เท่านั้นเอง แล้วมายืนร้องด่าพระพุทธองค์ มาเต้นเยิ้ว ๆ ผ้าที่พันไว้เลยหลุด ความก็เลยแตก เหล่านี้เป็นต้น

ในชัยมงคลคาถานี้เป็นเรื่องสรรเสริญความชนะที่ไม่มีการก่อเวร ทำไมชาวบ้านถึงชอบสวดกันมาก ก็มันได้เตือนใจว่าเออมีเรื่องอะไรแล้วละก็ เราจะพยายามหาวิธีแก้ไขที่นุ่มนวลที่สุด จะไม่พยายามต่อความยาวสาวความยืด ซึ่งเป็นนิสัยของชาวพุทธ ทำให้มันสงบเรียบร้อยที่สุด จึงหมั่นสวดหมั่นท่องกัน เรื่องเลือดล้างด้วยเลือดแบบฟันต่อฟัน ตาต่อตา ในพุทธศาสนาไม่มี ในจิตใจชาวไทยไม่มี เพราะอาศัยอิทธิพลชัยมงคลคาถาที่อุตส่าห์ท่องบ่นสวดพร่ำกันมาแต่ปู่ย่าตาทวดน่ะ ใครเป็นคนแต่งไม่ทราบได้แต่งต่อ ๆ กันมา ได้แต่งกันมานานแล้ว แล้วจำต่อ ๆ กันมาแต่เขาก็แต่งไม่ผิด คือเอาข้อความในพระไตรปิฎกมาทำเป็นข้อความร้อยกรองเข้านะ เป็นลักษณะที่เรียกว่าฉันท์ พวกเรียนอักษรศาสตร์จะเข้าใจ

ชินบัญชร เป็นเรื่องสรรเสริญพระอรหันต์แต่ละพระองค์ ที่มีความสามารถเป็นพิเศษ ก็เป็นการระลึกถึงพระสังฆคุณ ทำให้เวลาโกรธใครเกลียดใครขึ้นมาก็สวดมนต์บทนี้เข้า นึกถึงพระ-สารีบุตร พระโมคคัลลาน์ พระ-อานนท์ พระกัสสปะ นึกไปนึกมาเลยลืมโกรธ ไม่ไปโกรธเขาท่องได้ไม่ทุกองค์หรอก นี่เป็นอย่างนี้ ก็เป็นอุบายอย่างหนึ่งที่ทำใจให้ผ่องใส เพราะฉะนั้นนะหนู ถ้าท่องได้ก็ดี ท่องเถอะ ถ้าท่องไม่ได้ก็ไม่เป็นไรนะ **"สัมมาอะระหัง"** *ไป อีกหน่อยก็ใจสงบได้เหมือนกัน*

ทำผิดทั้ง ๆ รู้

ผู้ทำบาปย่อมเดือดร้อน
เพราะการกระทำของตน
รัฐปาลสูตร ๑๓/๓๔๓

ถาม

ทำไมคนส่วนใหญ่จึงชอบทำผิดทั้ง ๆ ที่รู้คะ

ตอบ

การทำผิดทั้ง ๆ รู้มีอยู่ ๓ ลักษณะด้วยกันคือ

๑. **ทำผิดเพราะติดนิสัยมักง่ายมาตั้งแต่เด็ก ๆ** ซึ่งความผิดประเภทนี้ มักเป็นความผิดเล็กน้อย ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง เช่น เดินลัดสนาม ไม่ข้ามถนนตรงทางม้าลาย ทิ้งขยะไม่เลือกที่ ฯลฯ

๒. **ทำผิดเพราะหลงคิดว่า คนเราตายแล้วสูญ ชาติหน้าไม่มี** มีความคิดว่า ความดีความชั่วที่ทำไว้ มีผลเฉพาะชาตินี้เท่านั้นเอง ฉะนั้นถ้าเขามีอำนาจหรือสามารถหลีกเลี่ยงได้ กฎ-หมายจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน เขาก็จะไม่ถูกลงโทษ และไม่มีผลอะไร ถือว่าเป็นความผิดเนื่องจากขาด **หิริโอตัปปะ** คือขาดความละอาย ขาดความเกรงกลัวต่อผลของบาป คนพวกนี้เขาจะรู้สึกว่าตัวเองเก่งเมื่อสามารถคดโกง เอาเปรียบคนอื่นได้ คนบางคนของในบ้านทั้งหมด ทั้งของกินของใช้ ล้วนแต่เป็นของที่โกงเขามาทั้งนั้น

๓. **ทำผิดเพราะขาดกำลังใจที่จะทำความดี** ความผิดประ-เภทนี้ ทำทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผิดกฎหมาย และรู้ด้วยว่าบาปแต่ก็ทำ ไม่มีกำลังใจที่จะตัดใจไม่ให้ทำชั่ว ปล่อยให้ความอยากมีอำนาจ

เหนือจิตใจ

การแก้ไข จะต้องปูพื้นฐานให้เด็กตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดย

๑. ตั้งแต่พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ต้องไม่ปล่อยปละละเลย ต้องฝึกเรื่องระเบียบวินัยให้ลูกตั้งแต่เล็ก โดยถือว่า วินัยต้องเริ่มที่บ้าน เริ่มที่โรงเรียน

๒. อบรมให้เด็กรู้บุญรู้บาป จะได้ละอายต่อความชั่ว กลัวบาป เลิกทำความชั่ว ความผิด ให้เด็กสามารถเตือนตนเองได้ บังคับตัวเองได้

๓. ฝึกให้ไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ ก่อนนอนทุกคืน จะได้มีกำลังใจละเว้นการทำความชั่วทุกรูปแบบ และมีกำลังใจให้พร้อมที่จะทำความดีทุกสิ่งทุกอย่าง

นั่งแล้วหลับ

หนังท้องตึง หนังตาหย่อน

ถาม

ขณะนั่งสมาธิ นั่งได้ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที มักจะหลับเสมอ จะมีวิธีแก้ไขอย่างไร

ตอบ

ตื๊อครองโลกซิ ตั้งใจนั่งไปแล้วก็แก้ไขระหว่างนั้น เช่น สำรวจดูให้ได้ว่า ทำไมเราจึงนั่งง่วง หลวงพ่อเองก็เป็นโรคนั่งง่วงติดต่อกันมาถึง ๑๐ ปี ไม่ใช่นิดหน่อยแต่ก็แก้ตกไปแล้ว การที่คนใดคนหนึ่งนั่งง่วงนั้นนะ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด

อะไร สาเหตุของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเพราะทำงานหนักจึงง่วง ถ้าง่วงอย่างนั้นก็นั่งให้มันหลับไปเลย นั่งหลับคอตกไปอย่างงั้นแหละ ตื่นขึ้นมามันก็สดชื่น นั่งต่อได้ อีกพวกหนึ่งไม่ใช่เหนื่อย แต่เป็นลูกหลานตาชูชก กินหนักไปหน่อย คือตะกละ ถ้าใครอยู่ในกรณีนั้น ตอนกินอาหาร เห็นว่าอีก ๔-๕ คำจะอิ่มให้หยุดเสียก่อน กินน้ำสักแก้วหรือครึ่งแก้วก็อิ่มพอดี กินอย่างนี้จะไม่ง่วงเหงาหาวนอน อีกพวกหนึ่งก็เป็นพวกที่นอนดึก ถึงจะนอนดึกแล้วตื่นสายก็ง่วง ก็แก้ไขเอาตามเหตุ

อีกพวกหนึ่ง ร่างกายอยู่ในอิริยาบถไม่สม่ำเสมอ เช่นนั่งมาก นอนมาก หรือเดินมาก อิริยาบถไม่สม่ำเสมอก็ปรับเสียให้พอดี พูดง่าย ๆ ให้ร่างกายได้พักผ่อน หรือว่าได้ออกกำลังเสียบ้าง ยังพอได้แก้ไขได้

อีกพวกหนึ่ง คือพวกที่ใจฟุ้งซ่าน ชอบร้องเพลง ชอบเล่นดนตรี พวกนี้ใจฟุ้งซ่านมาก ถึงเวลานั่งก็หลับอีก เพราะฉะนั้นถ้าจะนั่งสมาธิให้ได้ดีละนะ สำหรับผู้ฝึกใหม่ พวกร้องเพลง พวกเล่นดนตรี เพลา ๆ ลงเสียบ้าง ไม่งั้นก็นั่งง่วงนั่งหลับอยู่อย่างนี้

พวกที่ชอบเพ้อ ๆ ฝัน ๆ ดูแต่แฟชั่นนั่นน่ะ พวกนี้ใจก็ลอย ๆ ว่าง ๆ ก็นึกสร้างวิมานในอากาศ เป็นโน่นเป็นนี่ นั่งบิดอยู่หน้ากระจกสามรอบ ห้ารอบ อยู่นั่นน่ะ พวกนี้นั่งก็ง่วงไม่ได้ดีหรอก เพลา ๆ เสียก็แล้วกัน

หลวงพ่อเองเคยเป็นโรคง่วงอย่างหนัก ต้องแก้ไขอย่างชนิดที่ไม่ค่อยมีใครเคยทำกัน เมื่อแต่ก่อนวัดพระธรรมกายยังไม่ค่อยมีใครจะมา ก็ทำสะพานยื่นไปในน้ำ ง่วงให้มันตกน้ำไปเลย มันก็ตกซิ ตกแล้วก็ขึ้นมานั่ง มันก็หลับต่อ ขัดใจขึ้นมาถึงกับนั่งในคูนั่นน่ะ สร้าง

สะพานให้มันต่ำกว่าผิวน้ำ แล้วไปนั่งแช่น้ำอยู่ครึ่งเอวยังหลับเลย จะหลับซะอย่าง มันเป็นอย่างนี้

พระโมคคัลลาน์ท่านก็เป็นโรคนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตรัสเทศน์ให้โดยเฉพาะจึงแก้ตก เราไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตามขนาบให้อย่างนี้ แก้ ๆ ฝืน ๆ มันก็ไปได้ของมันเองเหมือนกัน ข้อสำคัญ หมั่นนึกถึงองค์พระ นึกถึงดวงแก้วไปเรื่อย ๆ ขึ้นรถก็นึก โหนรถเมล์ก็ยังนึก หนักเข้าก็จะได้เองตื๊อครองโลกนั่นแหละนะ ค่อย ๆ ทำไป

เด็กนั่งสมาธิ

จริงหรือที่ว่า การนั่งสมาธิ
มีประโยชน์ต่อชีวิต
และการศึกษาเล่าเรียน

ถาม

เด็กที่นั่งสมาธิกำหนดดวงนิมิตได้แล้ว จะมีผลดีต่อเด็กอย่างไร และสามารถมาประยุกต์ใช้ในการเรียนหนังสือประจำวันได้หรือไม่อย่างไรครับ

ตอบ

ทุกคืน ให้แกนั่งของแกให้เห็นองค์พระหรือดวงแก้วให้ชัดจะเป็นผลดีคือ

๑. เด็กจะไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ เป็นคนมีเหตุผล ตัวเป็นเด็ก แต่ใจเป็นผู้ใหญ่

๒. เด็กพวกนี้ความจำจะดี เพราะจะไม่มีเรื่องไม่เข้าเรื่อง

มารบกวน ไอ้เรื่องจะบี้มด ตบยุง ฆ่าสัตว์ ลักขโมย เกะกะเกเร ชอบพูดปด สิ่งเหล่านี้จะหลุดไปจากใจแก แกจะเป็นเด็กที่อยู่ในโอวาท แล้วตั้งใจเรียนอย่างดี ความจำก็จะดี หมั่นให้นึกให้ชัดเป็นประจำ ให้ชัดที่สุดเท่าที่จะชัดได้ ให้ใสที่สุดเท่าที่จะใสได้ สว่างที่สุดเท่าที่จะสว่างได้ ฝึกอย่างนี้เป็นนิสัยจะเป็นผลให้ว่า ถ้าแกต้องการจะจำอะไรก็ตาม จะจำฝังใจไปได้ทันที ๆ เลย

แต่ขอฝากไว้ด้วย อย่าไปให้เด็กดูหวยดูอะไรต่ออะไรไม่เอานะ เดี๋ยวไขว้เขวไป พาตกนรกไม่เข้าเรื่องเลย เพราะว่าไปดูเรื่องพวกนั้นจะต้องเอาใจออกนอกตัว พลาดหมด การฝึกให้เด็กกำหนดองค์พระหรือดวงแก้วโดยให้กำหนดอยู่ข้างในตัวที่ศูนย์กลางกาย แกจะเห็นแต่ความชัด ความสว่างความใส แล้วแกไปทำผิดอะไร ก็ไม่ต้องรอพ่อแม่ว่า แกเห็นของแกเองนี่ดีอย่างนี้ฝึกเอาไว้

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

ต่อไปนี้ ให้ทดลองฝึกซ้อมควบคุมใจตนเองให้อยู่ในความสงบด้วยการทำสมาธิในพุทธศาสนาตามแนววิชชาธรรมกาย

๑) สำรวมใจ ระลึกถึงบุญกุศลที่เคยทำมาดีแล้วตลอดชีวิต เพื่อยังความชุ่มชื่นให้แก่จิตใจ สิ่งใดถ้ากระทำ ถ้าเห็น ถ้าได้ยิน ถ้าระลึกถึงแล้วก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ควรเว้นเสีย

๒) กราบบูชาพระรัตนตรัย หน้าที่บูชาพระ สมาทานศีลห้า (หรือศีลแปดตามกำลังศรัทธา) ตั้งใจรักษาให้มั่น

๓) นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรดหัวแม่มือซ้าย หลับตาพอปิดสนิท แต่ไม่ถึงกับบีบกล้ามเนื้อตา ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น

๔) กำหนดเครื่องหมาย **ดวงแก้ว** ให้ใสเหมือนเพชรลูกที่เจียระไนเป็นดวงกลม ๆ ไม่มีตำหนิ สีขาวใสเย็นตาเย็นใจ โตเท่ากับแก้วตาดำ นี่เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** น้อมมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ (ดูภาพ) แล้วบริกรรมภาวนาในใจเป็นพุทธานุสติว่า **สัมมาอะระหัง** บริกรรมทั้งสองอย่างนี้ให้ควบคู่กันไป

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงข้างซ้าย / ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงข้างซ้าย / ชายข้างขวา

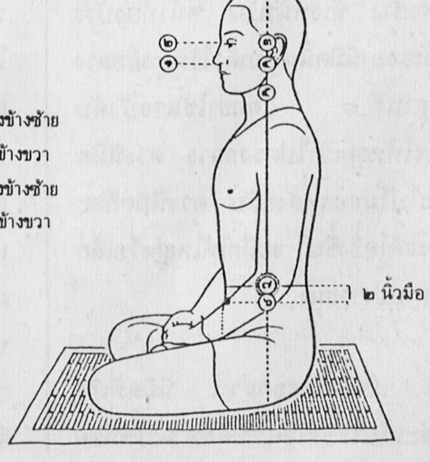
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงข้างซ้าย / ชายข้างขวา }

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงข้างซ้าย / ชายข้างขวา }

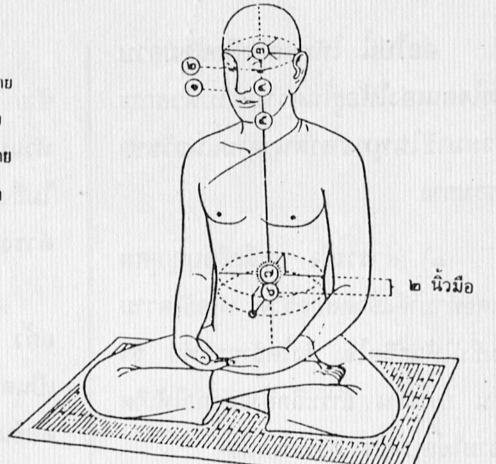
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

เมื่อนิมิตเป็นดวงแก้วใสเกิดขึ้นแล้ว ให้หยุดบริกรรมภาวนาเหลือแต่การกำหนดสติอยู่กลางดวงนิมิตอย่างเดียว ถ้าดวงนิมิตเกิดขึ้นที่อื่น เช่น ตรงหัวตาบ้าง ข้างหน้าบ้าง หน้าท้องบ้าง ให้น้อมเอานิมิตนั้น มาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แต่อย่าใช้แรงบังคับ ทำใจให้หยุดเข้าไปตรงกลาง ดวงนิมิตเรื่อยไปไม่ถอยหลังกลับ ดวงนิมิตก็จะสว่างสดใสยิ่งขึ้น จะนึกให้ใหญ่หรือเล็กก็ได้ตามปรารถนา

เมื่อใจหยุดถูกส่วน นิมิตที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ชัดเจน มีลักษณะเหมือนดวงแก้วที่เจียระไนแล้ว ใสสะอาด ไม่มีรอยขีดรอยร้าว สว่างเย็นตาเย็นใจ ขนาดประมาณเท่าฟองไข่แดงของไข่ไก่ หรืออย่างโตก็ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณหนึ่งคืบ เมื่อใจหยุดถูกส่วนเข้าในที่สุดจะมีรัศมีสว่างรอบดวงสามารถเห็นจุดศูนย์กลางดวง ซึ่งมีขนาดเล็กเท่าปลายเข็ม ดวงนิมิตนี้คือ **ดวงธรรม** เรียกว่า **ดวงปฐมมรรค** ที่ชื่อเช่นนี้เพราะเป็นหนทางเบื้องต้นไปสู่มรรคผลและนิพพาน ฉะนั้น ต้องหมั่นประคองรักษาไว้ให้ดี จนกว่าจะเห็นอยู่ตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน จึงจะนับได้ว่า ได้ที่พึ่งอันประเสริฐ

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช้กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตาเพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว เพราะ การใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้เผลอจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกเจริญภาวนาตามแนววิชชาธรรมกายอาศัยการเพ่ง อาโลกกสิณ คือ กสิณแสงสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้วค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียวไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี ห้ามย้ายฐานที่ตั้งจิตใจไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนาพร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

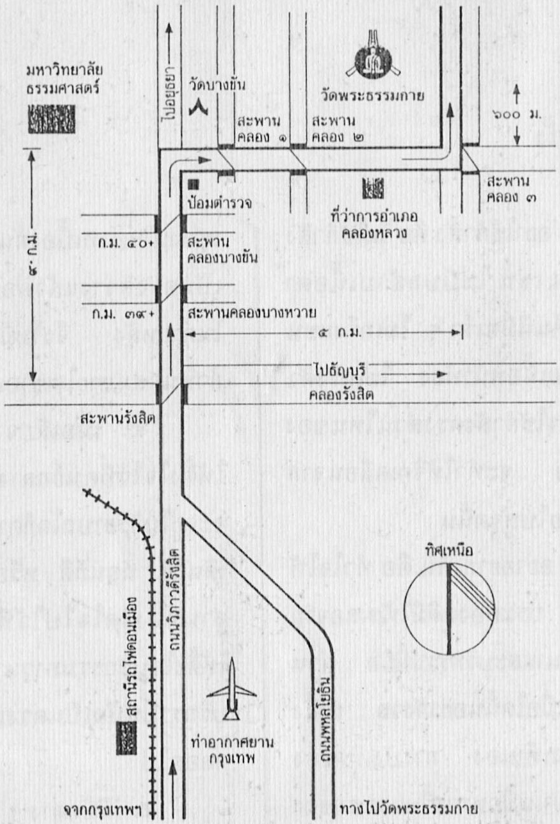
๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุด เมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การเดินทางไปวัด

ทุกวันอาทิตย์และวันสำคัญทางศาสนา มีรถบัสรอรับท่านจากอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ (ด้านถนนพหลโยธิน) เวลา ๐๗.๓๐ - ๐๘.๐๐ น.

รถประจำทาง รถประจำทางหลายสายสุดทางที่รังสิต (สาย **๒๙, ๓๔, ๓๙,** ปอ.๔, ปอ.๑๐, ปอ.๑๑, ปอ.๑๓)

รถส่วนตัว ใช้เวลาประมาณ **๔๕** นาที จากอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

พิมพ์ที่ห้างหุ้นส่วนจำกัด
อักษรบัณฑิต

1667/173-177 ถนนพระปิ่นเกล้าตัดใหม่ แขวงบางบำหรุ
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ โทร. 424-7161, 424-0152
นายเทียมบุญ วงศ์วัชระกุศล ผู้พิมพ์โฆษณา

หลวงพ่อตอบปัญหา เล่ม ๓

มูลนิธิธรรมกาย ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี